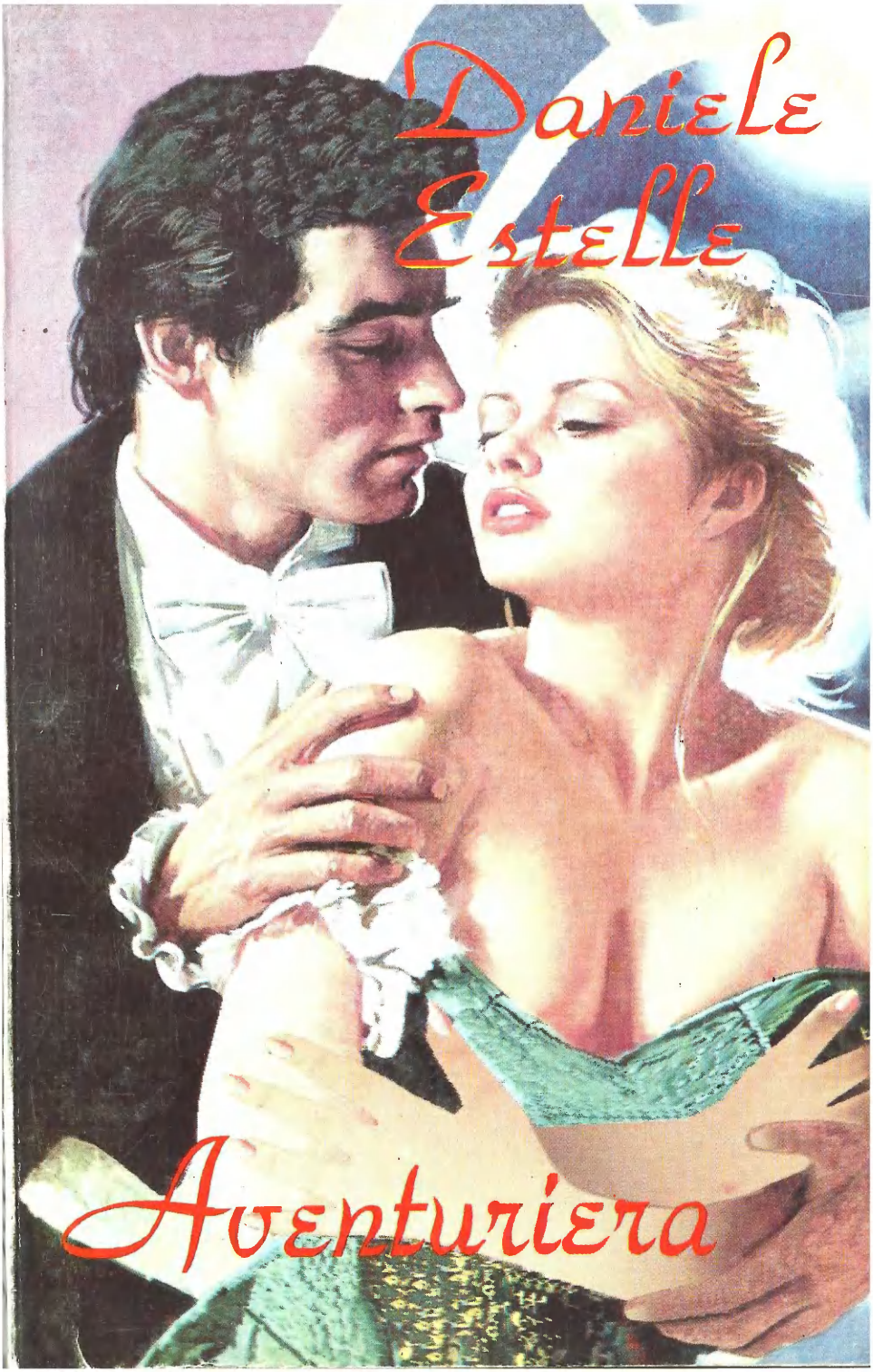
Daniele
Estelle
Aventuriera

– N-am nevoie de partener, spuse el cu o voce aspră. În mod sigur nu mi-aș lua o parteneră. Singurul scop al femeilor, după câte știu, este plăcerea.

BESTSELLER

Lei 3000

ISBN 973-95397-1-9

Love's Whispers ® Marcă înregistrată
BOLD WOMAN
by Daniele Estelle
Copyright © 1989 by Daniele Estelle
© Copyright Editura DA SILVA 1994
Traducător: Ene Constantin
Toate drepturile asupra acestui titlu
apartin Editurii DA SILVA.
ISBN 973-95397-1-9

Love's whispers

Șoaptele Dragostei

vă prezintă

Daniele Estelle

Aventuriera

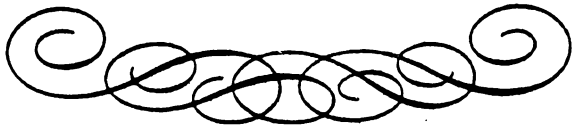

Capitolul 1

– Te iubesc , îi spuse el.

Femeia zâmbi , pentru că se aştepta la această declaraţie. Dar o altă voce de femeie îi întrerupse :

– Aşa cum o iubesc o mulţime de bărbaţi pe Lady Gwendolen. Întrebarea care se pune este cât de mult o iubeşti ca persoană şi cât pentru situaţia şi venitul ei anual ?

Tonul vesel şi vioi al Starei Carltons contrasta puternic cu vocea apatică a mult slăvitei şi adoratei Lady Gwendolen.

Ochii de un albastru intens ai lui Marcus Justus , bărbatul cel mai libertin din oraş ,,suportă provocarea ochilor negri ai Starei, fără măcar să clipească.

– Ascultă , îţi cam subestimezi prietena. Lady Gwendolen merită admiraţia întregii lumi bune. Frumuseţea ei ar fi în stare să transforme în poet şi pe cel mai ignorant bărbat , cu părul ei ca mătasea porumbului , cu ochii ca verdele strugurilor cruzi şi buzele roşii ca fraga.

– O faci pe Înălţimea sa să se simtă ca o

specialitate culinară. Asta intenţionezi ? Sau aşa este felul tău de a ironiza întotdeauna pe toţi cei din jur?

Marcus se încruntă. Era evident că această tânără avea să facă o greşeală în încercarea ei de a o captiva pe Lady Gwendolen. Nu numai că era prezentă întotdeauna , când el conversa cu Înălţimea sa , dar nu prea avea nici o reţinere să îşi facă cunoscute părerile. Dacă nu ar fi avut atâta nevoie să o atragă pe Lady Gwendolen pentru îmbunătăţirea veniturilor sale , nu ar fi avut nimic împotrivă să se distreze puţin cu volubila ei însoţitoare. De fapt , ar fi meritat ceva atenţie din partea lui. Nimic nu îl plictisea însă mai mult decât să îşi piardă vremea cu femeile. De obicei era destul să arunce câteva complimente banale , să le facă să ofteze , punct în care Marcus risca un sărut, poate câteva , în funcţie de temperamentul tinerei domnişoare. În mod inevitabil , ca mare specialist în săruturi , tânăra era a lui, la simpla propunere. Se aşteptase la aceeaşi pradă uşoară şi cu Lady Gwendolen , până să descopere că aceasta nu pleacă nicăieri fără să fie însoţită de colega ei de la finishing school* Este adevărat că prima , care îi atrăsese atenţia , fusese domnişoara Carltons , dar Lordul Bosley , prietenul său , îl prevenise că venitul ei era doar un salariu derizoriu.

* Şcoală particulară în care tinerilor li se dă o pregătire specială pentru viaţa în înalta societate. (N.T.)

Deşi mama ei era o lady, părinţii ei începuseră cu o situaţie materială modestă, care scăzuse şi mai mult după moartea lor.

După ce îşi stoarse memoria, Marcus îşi aduse aminte că tatăl ei se numise Samson, pentru muşchii lui şi pentru că fusese un luptător desăvârşit în războaiele napoleoniene, în timpul cărora murise ca un erou. Prinţul regent, în persoană, îi oferise văduvei o medalie. Iar ea rămăsese cu aceasta şi cu tânăra copilă, cu Stara. Bosley, ca un adevărat biograf, cunoştea toate amănuntele despre femeile bune de măritat şi îi explică, mai departe, că mama ei murise, curând după aceea, de inimă rea, aşa cum se obişnuia, din dragoste, lăsând-o pe Stara în grija unei rude îndepărtate. Acesta, adică domnul Pinkerton, o instală la şcoala domnişoarei Lavadale, unde o cunoscu şi deveni însoţitoarea Lady-ei Gwendolen.

Stara Carltons este o femeie dată naibii de atractivă, se deştăinuia Marcus. Înaltă, bine făcută şi cu trăsături perfecte. Cu toate acestea, în timp ce ochii ei negri erau întotdeauna ca două stele, avusese mereu ghinion şi era mai mult decât riscant să accepţi o asemenea mizâ nenorocoasă. Mai ales, când Lady Gwendolen, favorizată atât de noroc cât şi de soartă, se afla în faţa lui. În plus, se ştia că Stara avea mintea cam ascuţită şi că Marcus ar fi fost blestemat, dacă ar fi forţat o lady. Apoi, de

asemenea , pentru Gwendolen era clar că a fi cucerită însemna nu numai să-i sporească veniturile lui , dar se gândea şi la urmări. Astfel că-, aşa cum oricine ar fi făcut , domnul Justus o alese pe Lady Gwendolen.

Înălţimea sa , obişnuită să aibă totul la dispoziţie şi aşteptându-se ca fiecare celibatar să umble după mâna ei , s-a arătat puţin surprinsă de curtea năvalnicului domn Justus. Dar , peste puţin timp , Marcus avea să descopere că această piatră preţioasă avea un viciu serios. Nu era şlefuită. Aşa era. O femeie preamărită , admirată , dar care răspândea foarte puţină strălucire.

Tot atât de serioase erau şi preferinţele ei pentru dansurile domoale , maiestoase , pentru plimbări , mai degrabă scurte decât lungi şi întotdeauna călătorea cu caleaşca , nu cu faetoane cu mersul repede. Admiratorii ei plini de amabilitate se adaptau felului ei de a fi.

Aceste complexe îi permiseseră probabil Starei , considera Marcus , să devină indispensabilă Înălţimii sale. Pentru că Stara avea duh cât pentru trei femei Îi plăcea să danseze în piruete şi să râdă. Îşi asumase până şi sarcina de a concluziona discuţiile purtate de ea. " Cum spunem la asta , Stara ?" o întreba , întorcându-se spre prietena ei , care cu bunăvoinţă oferea cuvântul potrivit , iar Lady Gwendolen îi zâmbea şi accepta laudele ce i se adresau , ca şi cum ea l-ar fi rostit. De fapt , lui Lady

Gwendolen îi plăceau pauzele lungi , iar când era nevoită să poarte o discuţie , alegea de obicei hobiul ei preferat , grădinăritul. Înclinată spre horticultură , Înălţimea sa radia numai la vorbele de duh ce aveau legătură cu florile şi se exprima în majoritatea cazurilor prin expresii cu înfloriturí. Împreună cu grădinarii ei , reuşise să realizeze un trandafir rar, care să o reprezinte. Era un trandafir de un galben pal , pe care ea , fără cea mai mică urmă de modestie , îl considera excelent. Înălţimea sa spera să câştige un premiu la viitoarea expoziţie florală de la Hillcrest.

"Dumneavoastră , personal, meritaţi un premiu", pretindea ea fiecărui bărbat să afirme , astfel încât Gwen obişnuia să se oprească din discuţie , aşteptând complimentul. Şi , rareori , era dezamăgită. Dacă bărbatul era prea puţin isteţ , Stara îl făcea , în mod sigur , să îl rostească şi acesta îl repeta ca un ecou.

Desigur , Stara era foarte utilă. Dar , oricum , nu trebuia să îl ajute pe domnul Justus. La rândul său , el prezenta nu numai complimentul aşteptat , dar adăuga şi altele câteva în plus , după care se uita la Stara , ai cărei ochi scăpărau la tendinţa lui evidentă de dominaţie.

În seara aceasta , domnul Justus plănuia să o răpească pe Lady Gwendolen de sub nasul principalului ei însoţitor , ducele de Claridge.

Se ştia că marchizul era de acord să îi ofere

mâna fiicei sale. Şi pentru că era evident că la hotărârea tatălui ei nu se putea opune , domnul Justus îşi asumă sarcina să o facă el inoperantă. Dar provocarea n-a mai fost necesară , întrucât Excelenţa sa , ducele , nu a fost prezent la balul de seară , iar Lady Gwendolen era foarte doritoare să fie curtată.

După primele două dansuri cu Înălţimea sa , înţelegându-i firea , Marcus încetă să mai pălăvrăgească şi să o mai flateze şi îşi permise o lungă perioadă de tăcere. Dar îşi folosi tăcerea să o fixeze pe Lady Gwendolen cu atâta pasiune , încât aceasta se simţi tulburată. Şi , totuşi , îndrăzneala ochilor albaştri , ce îi sfredeleau ochii ei verzi , îi făcea inima să tresalte. Îi acceptă un al doilea dans ca pe o favoare , pentru că , pur şi simplu , nu se simţise niciodată atât de bine dispusă. El îi strângea mijlocul într-un mod atât de blând şi totuşi excitant. Iar când dansul luă sfârşit , domnul Justus îndrăzni să îi atingă fruntea în timp ce se înclina uşor spre ea , iar Gwen simţi cum inima ei , de obicei calmă , tresări din nou.

Era ceva de mirare că nu refuzase cererea acestui gentleman pentru o plimbare prin grădină. Dar ea o luă şi pe Stara cu ea. Şi astfel , erau acolo toţi trei şi , în loc să se plimbe , încercau să o facă pe Lady Gwendolen să stea pe verandă sub o salcie , care se mişca în bătaia brizei , după sunetul muzicii.

Lady Gwendolen părea încântată să primească omagii din partea unui gentleman emoţionat , în

timp ce scumpa ei prietenă îi asigura toate răspunsurile necesare.

În timp ce o linguşea pe Înălţimea sa , domnul Justus se amuza scotocindu-şi buzunăraşul de ceas de la pantaloni. Era plăcerea lui cea mai mare să pipăie cu vârful degetelor un medalion ce purta capul sculptat în fildeş al unei femei frumoase. Este adevărat că multe alte femei doriseră să vadă acest chip mai de aproape. El nu avusese nimic împotrivă să îl expună privirilor lor pasionate. "Este zeiţa mea", le explica el , încercând să le stimuleze. Sculptura aceasta era idealul lui şi , dacă ar fi găsit vreodată o femeie , care să-i semene , s-ar fi căsătorit cu ea imediat. Nici măcar o singură femeie nu scăpase ocazia să vadă îndată asemănarea cu propriile ei trăsături. Lady Gwendolen era sigură că avea buzele lui. Domnişoara Millicant Traver pretindea că are nasul ei şi aşa mai departe , iar domnul Justus se mulţumea să zâmbească doar şi , spre exasperarea lor , le dădea dreptate la toate.

Numai Stara refuza să-i facă jocul , neacordându-i nici măcar o privire. Dar , când pe verandă , gentlemanul îşi privea medalionul cu atâta ardoare , ca şi cum nici una din femeile de faţă nu ar fi atins o asemenea perfecţiune , se revoltă şi făcu o apreciere , care să îi rănească mândria.

– Cred că artistul a făcut cel puţin o duzină ca acesta.

Ironia ei asupra preţioasei lui opere produse un efect mai mare decât se aşteptase , pentru că Marcus avea o părere grozavă despre medalionul lui. Îi aruncă o privire foarte rece din ochii lui albaştri şi îi răspunse :

– Este o lucrare originală. Şi este a mea.

– O fi originală , zise Stara fără să se sinchisească, dar nici o femeie nu poate să aparţină mereu unui singur bărbat. Mai mult decât atât , presupun că o vei pierde într-o zi pe doamna de fildeş la cărţi sau la altele din distracţiile dumitale.

– Niciodată , răspunse el cu o intensitate surprinzătoare , ca un jurământ. Ar însemna pieirea mea.

La această afirmaţie , Lady Gwendolen tuşi , iar cei doi însoţitori îşi aduseră aminte de îndatoririle lor. Stara îl pedepsi uşor pe domnul Justus , pentru că se depărtase de elogii.

– Sigur că Lady Gwendolen merită câteva poeme. Lordul Silverdale a scris de curând despre minunatul ei păr auriu. Îl asemăna cu razele de lună , dacă-mi amintesc , nu-i aşa , dragă Gwen ?

Lady Gwendolen înclină din cap şi schiţă un zâmbet uşor , de acord sau doar ca să demonstreeze că era şi ea de faţă.

– Vorbele sunt de prisos , interveni Marcus , imediat , pentru a nu se lăsa întrecut de un pierde-vară ca Silverdale. Frumuseţea nu are nevoie de vorbe.

Pe Înălţimea sa o bucură cuvintele lui , dar Stara chicoti :

– Prostii ! Dacă ar fi aşa , n-am mai avea poeme deloc , nici despre perfecţiunea Cleopatrei , nici măcar despre frumuseţea nopţii. De ce nu te uiţi în jurul tău - salcia aceea pletoasă ţi-ar reaminti versurile lui Shakespeare. Ţi-aş cita din ele , astfel ca să poţi să le repeţi Înălţimii sale , pentru că în mod sigur merită cele mai mari complimente din sursa cea mai autorizată.

Şi , păşind spre salcie , începu să fredoneze printre ramurile pletoase şi să recite pierdută în gânduri :

– Fă-mi un bordei din salcie la poarta ta şi cheamă-mi sufletul în casă ... numele tău ca un ecou va fi rostit de dealuri ... şi strig în gura mare , Olivia!

– Dar nu mă cheamă Olivia , interveni Gwendolen , făcând o confuzie , iar Marcus care se lăsase fascinat de imaginea Starei sub salcia plângătoare , în timp ce rostea versurile din toată inima şi luna îi lumina faţa , se amuză atât de tare de zăpăceala Lady-ei Gwen , încât izbucni într-un hohot de râs , dar deveni îndată serios şi o aplaudă plin de entuziasm pe Înălţimea sa :

– Bravo ! Bravo !

Apoi , se întoarse spre Stara , care încă mai imita pe acea cutezătoare domnişoară , încercând să explice de ce aceasta voia ca numele ei să-i fie rostit

de dealuri , dar Înălţimea sa părea mai presus de ţipetele ei arogante.

– Pe legea mea ! Să nu ţipi niciodată la un trandafir. Când te apleci să-i miroşi parfumul excelent , să fii mut de admiraţie.

Se apropie de Înălţimea sa , care simţi cum se îmbujorează şi fu recunoscătoare întunericului că nu poate fi văzută. Bărbatul nu era în stare să găsească o comparaţie mai bună decât să o asemene cu o floare şi ea îl invită la moşia tatălui său la viitoarea expoziţie floral㠠, " Trandafirul Lady Gwendolen ". Domnul Justus acceptă cu înflăcărare şi plin de speranţă.

Stara se folosi de prilej să îi reamintească Înălţimii sale că la această prezentare fusese invitat şi ducele.

– Un trandafir perfect nu poate să nu aibă mulţi admiratori , se amestecă repede domnul Justus.

Înălţimea sa fu de acord şi îşi susţinu cu hotărâre invitaţia, în timp ce se ridică în picioare , pentru că observase apropierea unui alt partener. Era Lordul Silverdale , căruia îi întinse mâna cu obişnuita ei graţie şi se lăsă condusă înapoi în sala de bal , pe deplin mulţumită de această seară.

Rămaşi singuri , Stara şi Marcus se priviră unul pe altul. Gentleman-ul se mândrea , simţind că are succes la gardianul lady-ei.

– Ţi-ai făcut o dublură , nu-i aşa , draga mea

domnişoară Carltons ? întrebă el cu un zâmbet ironic.

Dar Stara , în loc să se supere , îşi arătă gropiţele. El o privi ironic şi , făcându-i o reverenţă de plecare , îi luă mâna şi o întrebă bănuitor :

– Ce fel de joc faci ? Am certitudinea că , în seara asta , am fost manipulat. Şi nu este o senzaţie cu care sunt obişnuit.

Stara îşi eliberă mâna şi îi răspunse calm :

– Dacă ai intenţia să te ţii prin preajma mea , trebuie să te obişnuieşti. Pentru că , într-adevăr , acţionez exact după planul meu , deşi nu o fac intenţionat. De aceea prefer , mai ales , un nătărău inocent.

Şi , râzând de strâmbătura lui , se răsuci să îşi întâlnească partenerul , care o aştepta la intrare , şi ea tot atât de mulţumită de seara aceasta.

Capitolul 2

Dar Marcus nu avea de gând să admită ca ea să aibă ultimul cuvânt.

– Ce ai de gând ? o întrebă el , făcând un semn cu mâna spre partenerul care o aştepta şi obligând-o pe Stara să se explice. Dacă nu o va face , va trage el propriile concluzii. După câte înţeleg , tu ai dorit să vin. De aceea ţi-am urmat exemplul. Just? Îţi închipui că din doi bărbaţi îl poţi abandona pe unul din ei? Sunt nevoit să mă grăbesc să te scap de această speranţă greşită. Am prea multe alte femei cu situaţie şi putere , care mă aşteaptă în eventualitatea puţin probabilă că aş da greş cu Lady Gwendolen.

– Dăr soçot că o vei cuceri , admise Stara. Eşti destul de lipsit de scrupule , iar ducele prea nobil ca să concureze cu succes cu dumneata. Să o compari cu un trandafir , când toată lumea îi cunoaşte valoarea, a avut totuşi succes , aşa cum ai dovedit. Şi , dispreţuind-o pe ea , oricât de nostim s-ar părea ,

sper să-i fi folosit Înălţimii sale. Ea nu pretinde nici prea mare candoare , nici sinceritate.

– Evident că nu , altminteri nu s-ar fi împrietenit cu dumneata.

– Dar nu s-a împrietenit cu mine , râse Stara. Pur şi simplu i-am devenit indispensabilă. Aşa m-am obişnuit. Dar sunt întotdeauna în umbra ei. Şi dacă nu i-aş mai fi utilă , de mult s-ar fi despărţit de mine. Nu-i place să fie deranjată din viaţa ei paşnică şi calmă. Aşa că o servesc la fel ca şi slugile ei - răspunzând intereselor sale. Îţi dau un sfat pe gratis. Fii fără grijă. Îţi va permite onoarea să te porţi la fel ca şi până acum. Să nu-i ceri niciodată mai mult decât vrea să-ţi ofere şi să nu-i dai vreodată prea mult , ca nu cumva să se simtă copleşită. Şi , dacă ai să te porţi astfel , atunci o vei cuceri lesne.

Sinceritatea ei a fost tocmai reperul de care avea nevoie Marcus ca să dezlege enigma.

– A ! Deci umbli după duce ! Al naibii să fiu , dacă nu ţi-ai pus în minte să devii ducesă ! Ce nechibzuinţă ! Aş putea aproape să te admir. Pe legea mea , te admir. De la periferia societăţii , umbli acum să o conduci !

Stara îi zâmbi , cu blândeţe.

– Ce alt scop poate avea cineva dacă nu pe acela de a atinge cea mai înaltă poziţie posibilă ? Bineînţeles că nu m-aş îndoi cu privire la un aventurier ca dumneata.

– Nici eu nu m-aş îndoi de o aventurieră ca dumneata. Şi totuşi ... Se apropie mai mult de ea , surprins de aroganţa afirmaţiei pe care aceasta o făcuse. Pe de o parte , nu m-ar deranja să flirtez cu dumneata.

Stara se depărtă de el.

– Ai depăşit măsura , domnule. Am luptat mult timp , din greu , pentru poziţia mea şi nu am să-mi permit niciodată neglijenţa de a nu răzbi. Nici dumneata , personal , nu ţi-ai permite să te abaţi de la scopul dumitale. Ar fi mai bine dacă am deveni parteneri , să ne ajutăm unul pe altul , să ne atingem scopurile în legătură cu aceste odoare răsfăţate.

Marcus avu senzaţia că ea încearcă să îi poruncească şi se depărtă de ochii ei negri şi hipnotici.

– N-am nevoie de partener , spuse el cu o voce aspră. În mod sigur nu mi-aş lua o parteneră. Singurul scop al femeilor , după câte ştiu , este plăcerea.

Apoi , pentru a-i da o lecţie , pentru că avea impresia că aceasta preluase conducerea , se apropie repede de ea , o apucă cu braţele şi o trase spre el. Ea încercă să scape , dar Marcus se dovedi prea abil şi o împiedică să facă vreun pas spre uşile verandei. În clipa următoare , se trezi sub salcia pletoasă , cu trupul rezemat de trunchiul acesteia , în timp ce el îi şoptea numele ca un ecou :

– Stara ! Stara !

Treptat , Stara fu complet blocată de presiunea trupului bărbătesc asupra ei , iar în clipa următoare era ameţită de sărutul lui atât de perfect , încât se simţi destul de copleşită ca să îi permită să îl ducă până la capăt , spre marea lui satisfacţie. Îşi reveni în fire doar atunci când îşi reaminti că intenţia acestui bărbat era numai flirtul şi că ar putea să nu îşi atingă scopul de a răzbi în această societate , care pe ea o ignora în mod atât de crud. Şi toate acestea, pur şi simplu , pentru o plăcere fizică de moment. Şi totuşi , nu şi-ar fi întrerupt prea brusc această satisfacţie , căutând să savureze fiorul ce îi inunda trupul. Ba îi mai şi răspunse la sărut , bucurându-se pe deplin.

Lumina lunii îi dezmierda parcă pe amândoi , dar, când ea îşi dădu seama că el era complet pierdut de pasiunea momentului , se străduí să se desprindă din năuceala ce o cuprinsese. Se sprijini de tulpina copacului şi , pretinzând că vrea să îşi mai tragă sufletul , se întinse după o ramură ce atârna şi , ajutându-se de ea , îl îmbrânci şi îl azvârli la pământ. Apoi. păşi uşor peste el şi alergă spre uşă , râzând tot timpul.

– Păstrază-ţi sărutările pentru Înălţimea sa. Ea nici nu îţi va răspunde vreodată la ele aşa cum am făcut eu şi nici nu te va trânti la pământ. Am fi putut să fim parteneri. Acum suntem adversari. Şi ar fi bine

să observi care din noi a rămas victorios , în picioare.

Apoi , Stara închise uşa cu zgomot şi se strecură în sala de bal. Dar trebui să bage de seamă , cu obişnuita ei inocenţă , că are nevoie să se oprească să-şi tragă sufletul. În mod evident , într-un anumit sens , îi permisese să ajungă prea departe cu ea. Şi, de asemenea , trebui să admită că era un bărbat foarte atrăgător. Dar nimeni nu se putea gândi ca Lady Gwendolen să fie sensibilă faţă de asemenea crai. Deşi , de data aceasta , ieşise învingătoare , Stara realiză că va trebui să fie atentă , să nu mai aibă de-a face cu el în viitor , dacă dorea ca planurile ei cu ducele să nu fie serios periclitate.

Rămas în grădină , Marcus se trezi din uluială. Obrăznicătura asta cu gură mare îl făcuse una cu pământul. Nu era de râs. Nici un bărbat de la Jackson's Boxing Saloon nu îl luase aşa prin surprindere. Şi o făcuse o femeie ! Până şi buzele ei îl puseseră în încurcătură. Iar în trupul ei exista o pasiune de necrezut. Nu mai întâlnise aşa ceva nici la cele mai rafinate matroane şi nici măcar la vreuna din prietenele lui fâşneţe. Încercând să se stăpâ-nească, Marcus Justus intră în sala de dans , în căutarea celor două femei... de data aceasta cu două scopuri precise : să le urmărească şi să se răzbune.

Lady Gwendolen era înconjurată , ca de obicei , de admiratori. Îşi potrivi cravata şi se îndreptă spre

ea. Îi făcu loc cu graţie , lângă ea , în timp ce îi şopti :

– Unde-i draga mea Stara ? Lordul Fitzony , viitorul ei partener , se plângea că l-a abandonat.

Marcus privi încruntat şi o zări pe Stara , dansând cu tatăl Lady-ei Gwendolen. Acesta era văduv. Îşi îngustă ochii întrebându-se dacă Stara nu ţintea cumva în două direcţii. Dacă nu ar fi reuşit cu ducele , ar fi avut de gând să devină marchiză ? Pe toţi sfinţii , aşa era. Pe femeia aceasta nimic nu o putea reţine. Apoi , în timp ce discuta cu Lady Gwendolen, Marcus se surprinse de câteva ori cău-tând , fără să vrea , figura însoţitoarei lady-ei. Următorul ei partener de dans a fost Lordul Silverdale , care îi povestea ceva ce părea că o amuză şi se mira cum de un cap de lemn ca acesta să poată fi găsit amuzant de pătrunzătoarea femeie. Ori ea se prefăcea ? Nu cumva şi faţă de el mimase pasiune ? La naiba ! Refuză să accepte , deoarece în mod ins-tinctiv îşi dădea seama de manevrele ei aşa cum, în mod evident , ea îşi dădea seama de ale lui. Dar nu era uşor să îi uiţi vitalitatea buzelor ei doritoare, iar Marcus încerca să uite complet clipele acelea de plăcere.

– La ce te gândeşti , domnule Justus ? îl întrebă încet Lady Gwendolen.

– La tine , Înălţimea ta. La cine altcineva s-ar putea gândi un bărbat - atât de aproape de persoana ta fără pereche ?

Primind răspunsul aşteptat , ea îi zâmbi şi îi oferi braţul pentru dansul următor. Dar valsul era cam vioi şi Înălţimea sa refuză să-l încerce. Lordul Silverdale şi cu Stara sosiră şi ei la momentul potrivit pentru ca acesta să întrebe dacă Lady Gwendolen ar prefera să facă o plimbare prin galeria de tablouri. Ea acceptă şi îi lăsă singuri pe Stara şi Marcus. Muzica făcea ca picioarele lor să se mişte singure. Valsând , Stara se gândea la celălalt partener , în timp ce el , încruntat, o strângea în braţe.

– Este dansul nostru , îi şoptea el în timp ce făcea piruete , ţinându-i trupul atât de strâns lipit de al lui , încât deveniseră unul singur , bucurându-se în tăcere de sentimentele lor , până ce dansul luă sfârşit şi el făcu o plecăciune , iar ea înclină din cap.

– Mai bine te-ai păstra , împreună cu tăcerea dumitale , pentru Lady Gwendolen , îl preveni Stara, cu vocea cam înecată de emoţie.

– Pot să fac faţă şi la două , zise el cu un zâmbet ironic.

– Nu şi mie.

– Cred că am să-ţi dovedesc foarte curând că te înşeli.

Observându-l pe marchiz , Stara îşi reluă piruetele , în timp ce Marcus îi şoptea :

– Eşti prea femeie ca pentru un titlu să accepţi un asemenea bădăran. Lasă-ţi trupul să te conducă. Cel mai bine este când femeile gândesc cu inima.

– Iar în ceea ce priveşte bărbaţii , numai cei lipsiţi de inteligenţă vorbesc cu inima. În plus , cu cât te concentrezi mai mult asupra pasiunii pentru mine , cu atât te depărtezi mai mult de scopul tău. Pentru că în timp ce tu îţi pierzi timpul , încercând să mă cucereşti pe mine , Lordul Silverdale face progrese. Deci, mergi cu ei în galeria portretelor , sau vei fi al treilea invitat la Westwardon , şi nu cel mai important.

Se răsuci să observe dacă ea avea dreptate. O zări pe Lady Gwendolen , în timp ce îi permitea Lordului Silverdale să îi ţină mâna , ca să o conducă afară din cameră. Marcus oscila între a merge după ei sau a rămâne să danseze. Instinctul şi pasiunea lui îl sfătuiau să rămână să danseze , însă îşi dădea seama că ea avea dreptate , că se lăsa condus de pasiuni. Dar , în clipa următoare, când se îndrepta spre galeria de tablouri , se opri din drum , realizând că fusese manevrat din nou. Privi în urmă şi o văzu râzând de el , pentru că îi urmase sfatul întocmai. Blestemându-se, rămase incapabil să mai facă vreun pas într-o direcţie sau alta, până când îşi aminti că obiectivul său principal era Lady Gwendolen. Mai întâi , ar face mai bine să o încătuşeze pe Înălţimea sa , înainte de a-şi permite să se lase înnebunit de însoţitoarea ei. Va veni şi timpul Starei , îşi jură el şi , cucerind-o pe ea , se va bucura profund să îi dea o pedeapsă meritată.

Capitolul 3

În timpul călătoriei spre moşia sa de la ţară , Lady Gwendolen a fost foarte iritată. Se aşteptase ca Stara să fie cu ea pe drumul lung dintre Oxford şi Warwich şi să se abată împreună , înainte de Leicester , pe la Westwardon , ţinutul tatălui său. Era cam crud din partea prietenei sale să rămână cu marchizul ca să pregătească proviziile suplimentare şi servitorii , de care aveau nevoie pentru întreţinerea lor la Hillcrest. Bineînţeles că Lady Gwendolen nu era împotrivă ca Stara să îşi asume aceste sarcini suplimentare , pentru că era sincer convinsă că toată lumea trebuia să fie cât mai mult folositoare , mai ales pentru nevoile Înălţimii sale. Dar nu o deranja dacă Stara renunţa la oricine altcineva , pentru ea. Pentru că nu îi plăcea să călătorească , avea foarte mare nevoie de pălăvrăgeala Starei , sau chiar să îi citească pentru amuzament. Una din valizele Starei fusese legată pe diligenţă împreună cu cele câteva cufere ale Lady-ei Gwen , dându-i impresia că

însoţitoarea sa ia parte la lunga călătorie , măcar cu o valiză. Astfel că Înălţimea sa nu trebui să se mai gândească prea mult la necazurile ei.

Pentru Stara nu exista plăcere mai mare , decât să-şi schimbe toaletele şi o făcea deseori. Dar , cu mult timp în urmă , fusese nevoită să muncească să se întreţină. Cu totul altfel , liniştea Lady-ei Gwendolen nu venise niciodată decât de la Stara. Aşa că ea avea să se facă folositoare altora - mai întâi la şcoala unde se oferea în mod voluntar să ajute fetele la lecţii - la început , numai ca să le câştige prietenia , iar mai târziu cu plată , când tutorele ei începu să îi reducă bursa. Ani la rând , domnul Pinkerton se obişnuise să ia din capitalul Starei , până când acesta ajunsese la limita de a nu îi mai permite să mai facă ceva cu el , astfel încât , cu mult regret , îi scrise Starei să o prevină că , în curând , va trebui să o retragă din şcoală , deoarece era o cheltuială prea mare. De aceea , pentru a face faţă educaţiei sale din ultimul an , Stara aranjase să îi ajute pe profesori.

Posibilităţile Starei nu aveau limită. Nu numai că descoperise modalitatea de a se descurca , dar putea să îi ajute şi pe alţii să facă la fel , dacă ar fi dorit. Ea pregăti un clişeu din cupru scris frumos , de mână şi se oferi să trimită felicitări rudelor colegilor cu ocazia sărbătorilor şi aniversărilor şi astfel câştigă porţia ei de prăjituri , guinee sau alte mici cadouri trimise de destinatarele încântate , până atunci uitate.

Dar lovitura ei cea mai mare a fost Lady Gwendolen ; aceasta nu numai că dorea ca Stara să se ocupe de corespondenţa cu tatăl , mătuşile şi unchii ei , dar voia să-i facă chiar şi majoritatea lecţiilor. În schimb , Stara primi destui bani ca să fie în stare să îşi comande îmbrăcămintea completă , inclusiv o bonetă. Apoi , Lady Gwendolen mai avea destule rochii în plus , astfel încât rareori era necesar să le îmbrace mai mult decât o singură dată. Stara nu putea să poarte rochiile Lady-ei Gwen , pentru că nu aveau aceeaşi măsură cu ale ei. Lady Gwen era micuţă şi gingaşă , iar Stara , destul de bine făcută. Dar unele rochii de seară aveau tivul lat şi puteau fi lungite şi mai mult , ceea ce Stara chiar şi făcu de câteva ori. Şi , desigur , mantiile , jachetele şi bonetele se potriveau tuturor femeilor , într-o anumită măsură.

După absolvire , Lady Gwendolen se simţea lipsită de serviciile şi sprijinul Starei şi , după o întreagă perioadă de vară şi toamnă , pe care a petrecut-o singură , Înălţimea sa se apucă de plictisitoarea activitate de a scrie cu propria ei mână , cerându-i Starei să o viziteze în timpul pregătirilor de plecare la Londra. Stara a fost însă destul de abilă să nu accepte imediat. În loc să îi scrie sau să se prezinte , a trebuit să aştepte acordul domnului Pinkerton , altminteri nu ar fi primit niciodată banii de care avea nevoie. În timp ce aplică un sigiliu acelei

scrisori , Stara nu se putu abţine să nu râdă , pentru că ceea ce nu spusese Lady-ei Gwendolen era că toată viaţa nu ar fi avut nici o şansă, dacă nu s-ar fi întâlnit. Dar nimic nu o plictisea pe Lady Gwendolen mai mult decât adevărul , mai ales dacă nu corespundea opţiunilor ei. Cel mai bine era , considera ea , să dai impresia că acorzi o favoare cuiva , acceptându-i să facă o favoare pentru tine.

Curând , după ce scrisoarea Starei a fost expediată , Lady Gwendolen procedă în mod amabil, aşa cum spera prietena ei - răspunzându-i că nu exista nici cel mai mic prilej de îngrijorare din partea domnului sau doamnei Pinkerton , pentru că ea şi tatăl său , marchizul , sunt mai mult decât nerăbdători ca Stara să fie împreună cu ei şi că , bineînţeles , puteau să mai fie foarte lesne comandate şi alte rochii la acelaşi croitor , care să le completeze pe ale sale.

Şi astfel Stara , punându-şi la punct totul , aşa cum plănuise, a fost de acord să vină. În timp ce hotărârea rămăsese în suspensie , Stara se simţea plină de emoţie. Pentru că dorea să plece de la familia Pinkerton care nu numai că o trata ca pe o servitoare , dar prezenţa ei îi irita într-o asemenea măsură , încât aproape că ar fi aşteptat din partea ei să se scuze că pur şi simplu există. Deşi îşi dădea seama că îi erau datori , ei o considerau pe ea obligată faţă de ei. Iar când , în cele din urmă, Stara

ceru să i se justifice mijloacele băneşti rămase de la mama sa , i se răspunse în mod grosolan că nu mai rămăsese nici un ban şi că , în ultimii câţiva ani , fusese întreţinută doar din generozitatea sufletelor lor. În plus , ca răsplată , ea era datoare să le asigure mulţi ani învăţătură şi haine copiilor.

Stara fusesè atât de rău tratată , încât deseori se culca flămândă şi uneori era nevoită să colinde prin livezi să fure fructe din pomi. Dacă ar fi fost protejată , Stara nu şi-ar fi permis niciodată să decadă. Dar , când èra doborâtă , întotdeauna se pricepea să se ridice. Şi , într-adevăr , îi plăcea să îşi domine teama. Pentru că senzaţia de a sări peste garduri , în timp ce trecea cu calul peste toate obstacolele , o încurajase să îşi ducă şi viaţa la fel. Să riste. Să îndrăznească. Şi să aterizeze sănătoasă şi în siguranţă. La fel a procedat şi după ce a primit primul bilet al Lady-ei Gwendolen. Stara a îndrăznit şi a riscat să piardă totul, insistând cu condiţiile sale numai ca să sară peste toate obstacolele şi să aterizeze în siguranţă la Westuardon.

Prima primire a Starei la Hillcrest a uluit-o , căci conacul marchizului era mai mare decât orice palat pe care şi l-ar fi închipuit vreodată , iar numărul servitorilor , care se foiau să răspundă nu numai Lady-ei Gwendolen ci şi ei , o făcu să se mire de invitaţia Înălţimii sale. Dar curând avea să descopere că nu i se pretindea să îndeplinească comisioane

fizice. Mai degrabă , după toţi anii lor de şcoală , Lady Gwen se obişnuise ca Stara să gândească în locul ei. Ce mai plictiseală ! Stara nu se putu abţine să nu clatine din cap , descoperind că pentru unele persoane este prea obositor să gândească singure.

Cu fiecare zi , Stara devenea din ce în ce mai copleşită de avantajele ei de la Hillcrest - de prea multă mâncare şi tihnă ; ca să nu mai pomenim de o bibliotecă înţesată cu cărţi şi o cameră personală. Obţinuse până şi acordul marchizului de a alege din caii lui pentru plimbările de dimineaţă prin împrejurimi. Dar cea mai mare încântare a Starei a fost după ce au sosit toţi trei la Londra şi amabilul marchiz i-a oferit o garderobă pentru anotimpul acela.

Pentru că nu avusese vreodată un croitor , care să îi atenueze defectele , Stara nu putea suferi femeile care se mirau de înălţimea ei. Lăuda mereu graţia taliei Lady-ei Gwendolen şi mâinile ei ca de copil , care purtau mănuşi de cea mai mică măsură. Dar până la urmă , recurgând la preferinţele ei proprii şi ignorându-i pe croitori , Stara renunţă la respectabila ei garderobă lipsită de orice frumuseţe.

Bineînţeles , alese culorile albe , care se potriveau cu o tânără , dar le scoase în evidenţă prin contrast cu dungi vişinii şi violete. Părul negru şi statura ei nu se asortau cu rozul pal şi albastrul deschis , cum le stăteau bine Lady-ei Gwendolen şi altor tinere plăpânde.

Singura calitate fizică pe care Lady Gwendolen o invidia la Stara , în afară de trăsăturile ei perfecte , ca sculptate , era bogăţia părului ei negru , ondulat natural. Părul blond al Înălţimii sale era drept şi lipsit de vlagă şi trebuia să suporte în fiecare seară chinul de a-l pune pe moaţe , ca să îşi facă coafura. O invidia de mult şi foarte tare pe Stara pentru somnul ei liniştit.

– De ce trebuie să suport eu asemenea neplăceri! obiecta Înălţimea sa. Iar Stara , care i-ar fi putut povesti multe despre neplăceri , îşi muşca limba şi se mulţumea să îşi scuture buclele şi să facă o aluzie consolatoare că nu era un dezavantaj prea mare , pentru că Lady Gwendolen arată întotdeauna foarte frumoasă. Aceasta o consola , oarecum , pe Înălţimea sa , dar ea continua să privească la Stara cu buzele strânse , să vadă ce coafură mai născocise. În societate era la modă să îţi porţi părul ridicat , iar Stara aşa proceda , tăindu-l în faţă ca să-i permită să se reverse în jurul capului şi să aranjeze restul buclelor ca o coroană. Lady Gwendolen considera că acest stil , deşi punea în evidenţă frumuseţea feţei şi a buclelor Starei , trebuia reanalizat pentru că mai adăuga ceva la statura ei şi aşa impozantă.

– Este foarte adevărat , dragă Gwendolen , dar nu trebuie să fii modestă , dacă nu eşti. Mai bine să te porţi aşa cum eşti.

– Da , dar tu eşti deja mai înaltă decât Lordul

Silverdale şi la fel ca Marmaduke. Cu siguranţă că trebuie să existe o limită pentru statura femeilor.

Stara nu obiectă în apărarea sa. În toată viaţa ei se obişnuise să întoarcă şi celălalt obraz , fie la şcoală sau în casa familiei Pinkerton şi chiar în faţa Lady-ei Gwendolen , la care locuia din întâmplare. Aceasta explica , într-un fel , de ce visul principal al Starei era să aibă un cămin al ei propriu. Pentru că , în mod neîndoielnic Înălţimea sa va fi în curând înşfăcată de vreunul din pretendenţii ei , iar Stara va rămâne fără cămin. Trebuia să primească cel puţin o ofertă. Iar în această perioadă fusese singura ei ocazie. În fiecare seară , Stara se ruga memoriei mamei sale să o ajute să-şi găsească un soţ , ceea ce însemna un cămin. În plus , tânăra şi practica femeie începu să-şi evalueze şansele. Din naştere avea aproape o situaţie respectabilă , dacă treceau cu vederea originea ei după tată , provenit dintr-o familie de negustori. Dar ea nu avea nici un pic de independenţă materială. De aceea , trebuia să caute un bărbat , care nu avea nevoie de venituri suplimentare. De aceea , nu numai că şterse de pe lista sa pe orice vânător de zestre sau pretendent mai tânăr , dar până şi pe lorzii al căror venit avea nevoie de sprijinul mijloacelor unei femei. Rămăseseră foarte puţini. Printre aceştia era , desigur , alesul personal al marchizului pentru fiica sa , Marmaduke Melton , cel de-al şaptelea duce de Claridge. Nu ar fi fost

corect să încerce să o elimine pe Lady Gwendolen , dar inima Înălţimii sale nu era angajată şi , în plus, nu avea nevoie nici de bani şi nici de titlu. Le poseda din belşug , de la naştere. Aşa că Stara îşi puse în gând să facă această alegere importantă : pe Excelenţa sa ,în persoană.

Marmaduke era cât se poate de curtenitor , dar nu era înclinat spre conversaţie , aşa cum îi explica el Starei. Ea nu considera aceasta ca un afront , pentru că tot atât de monosilabic se purta şi cu Lady Gwendolen. De fapt , amândoi , împreună , semănau cu o lungă pauză. Aşa că Stara trebuia să ia cu vitejie conversaţia ; dintre Lady Gewndolen şi duce , pe contul ei.

Se desfăşura cam aşa :

– Excelenţa voastră , cred că aţi aflat de iscusinţa Lady-ei Gwendolen pentru lucrul de mână.

La care Lady Gwendolen era încântată să le arate volănaşele ei brodate.

– Ce ... ooo ... formidabil !... Ooo... era tot ceea ce Excelenţa sa rostea , iar tăcerea se lăsa din nou.

Atunci Stara revenea la ceea ce o interesa pe ea:

– Excelenţa voastră posedă o colecţie întreagă de cai , nu numai la Claridge. Dar şi despre grajdurile Dumneavoastră de aici se vorbeşte foarte mult.

– Cam aşa-i.

– Nu cumva v-am zărit într-o gabrioletă elegantă cu o pereche de suri nemaipomeniţi , plimbându-vă

prin Hyde Park , mai deunăzi ?

La care el încuviinţă printr-o înclinare din cap , fără nici un alt semn de satisfacţie - şi spuse că îşi ţinea biciul ridicat.

– A , da , zise ea , bătând din palme. Sunteţi un conducător iscusit , aşa cum surii dumneavoastră sunt nişte alergători de clasă. Ce mult aş dori să-i privesc alergând !

Aceasta îl stârni pe duce să le descrie pedigriurile. Dar fu imediat întrerupt de Lady Gwendolen , care voia ca ducele să afle despre cea mai recentă preocupare a ei - un joc nou , numit " pasienţă " , învăţat de la Lordul Silverdale şi care o distra ore întregi.

După ce ducele îi ascultă complicatele explicaţii, clătină din cap şi spuse :

– Al naibii de interesant jocul ăsta. Dar mie unul nu mi-ar plăcea să-l joc de unul singur.

Din nou tăcere. Lady Gwendolen continuă să joace pasienţe, dându-i astfel şansa Starei , fără să-şi dea seama , de a-l trage de limbă pe Înălţimea sa , ducele. Metoda tinerei însoţitoare de a determina pe un gentleman să îl intereseze conversaţia , consta în a face din aceasta subiectul conversaţiei respective. Aşa că Stara începu cu numele lui :

– Marmaduke , ce poreclă nimerită pentru un duce.

Înălţimea sa binevoi să zâmbească.

– Nu ştii că prietenii mei mă numesc Duke-

duke , uneori Doubleduke ?

– A , eu de fapt prefer Duke-duke , exclamă Stara. Îl simt ca un fel de aclamaţie pentru un învingător.

Înălţimea sa , ducele , era încântat că această frumoasă tânără îl vedea astfel şi se arătă foarte doritor să-şi prezinte toate numele şi titlurile , în timp ce Lady Gwendolen îşi ridică privirea de pe cărţile ei de pasienţă ca să pronunţe :

– Duke-duke este ... o repetare. Marmaduke este mai presus de orice critică.

Nimeni nu voia , însă , să conteste şi tăcerea triumfă din nou.

Lady Gwendolen , în timp ce nu dorea să se omoare cu firea ca să-l cucerească pe Înălţimea sa , nu dorea nici ca el să fie cucerit de o altă femeie şi, în mod sigur , nu de însoţitoarea ei. Spera , de fapt, că Stara nu va primi nici măcar o singură cerere şi astfel va rămâne însoţitoarea ei , chiar şi după ce se va căsători.

În ceea ce o privea pe Stara , ceva se cam pierduse din speranţa ei de a deveni ducesă. Pentru că , la fel ca şi Gwendolen , trebuia să se lupte cu imobilitatea lui. Fără să îi pese de indiferenţa Lady-ei Gwendolen , el continuă să o curteze , presupunând că era de datoria lui. Era nevoie de ceva îndrăzneală ca să îi abaţi pe cei doi nobili de la eventualitatea lipsită de entuziasm de a-şi uni glorioasele lor

moşteniri. S-a întâmplat să apară nu ceva , ci cineva - un anume gentleman , reîntors dintr-o călătorie în Europa , Marcus Justus. Când păşea în sala de dans, le făcea pe toate femeile să palpite. Nu numai că era un bărbat de un farmec aparte şi prezentabil , dar era cunoscut ca un colecţionar de femei aşa cum sunt alţii de obiecte de artă. Bineînţeles că acelea care fuseseră colecţionate încă doreau să facă dovada că meritau încercarea unui cunoscător. De la doamne la femei uşoare , de la domnişoare tinere şi până la mamele lor, domnul Justus nu făcea discriminări niciodată , oricare ar fi fost poziţia lor socială sau vârsta. Dacă era o femeie atrăgătoare , devedea ţinta lui. Nu e de mirare că bărbaţilor nu le plăcea de domnul Justus nici ca rival la doamne şi nici la masă de joc. Pentru că Marcus , în ciuda proverbului , avea succes atât în dragoste cât şi la cărţi. Nopţile albe pe care le făcea la White's, unde se adunau nobilii la jocuri de noroc îi erau favorabile întotdeauna. Mulţi din lorzii care jucau cu el îi deveneau datori. Secretul succesului lui Marcus consta în plăcerea cu care lua parte la joc , ca la un sport - savurând riscul de a câştiga tot mai mult. Se povestea că fiind tânăr şi pentru prima oară la Londra , rămăsese odată toată noaptea la masa de joc , unde începuse de la zece mii de lire sterline şi , fără să tragă măcar un pui de somn , până dimineaţa îşi dublase câştigul. Toţi banii îi cheltuise pe un colier pentru Lady Pomfit cu

care cocheta pe atunci şi al cărui soţ , Lordul Pomfit, fusese unul dintre cei care pierduseră la faro*. Şi , în timp ce Marcus juca acum mai puţin dur , continua totuşi să câştige.

Atât de mult se bârfise pe seama domnului Justus, încât tinerele doamne erau convinse că era destul să se uite la ele ca să le captiveze inimile , pentru că Marcus avea un fel de neuitat de a privi femeile : pătrunzător şi galeş şi care întotdeauna culmina cu locul aflat chiar sub gâtul lor , insistând de fapt asupra bijuteriei suspendate acolo , fie că era un medalion sau un colier de perle. Concentrându-şi privirea în locul acela , le făcea pe tinerele domnişoare să îşi piardă calmul şi să roşească. Ori pentru tactica lui , ori datorită propriei sale persoane , invitaţia la dans a lui Marcus nu era refuzată niciodată , iar mai târziu, nici sărutul. Intenţiile lui au fost întotdeauna evident ruşinoase - până când a cunoscut-o pe Lady Gwendolen şi a început să o curteze.

Când era mai tânăr , Marcus trăise ani de zile din expedienţe, atât în ţară cât şi în străinătate , dar acum se săturase. Începu să se gândească să se căsătorească cu Lady Gwendolen. Tatăl său , care de multă vreme privea cu neplăcere stilul lui de viaţă , putea să îi restabilească renta. I-o suprimase în ajunul plecării lui în Europa , din cauza unui scandal de mari

* faro-faraon = joc de cărţi - (N.T.)

proporţii cu o femeie căsătorită.

Până la urmă , era necesar ca Marcus să caute să se restabilească , pentru că presupunea că pasiunea lui pentru jocurile de noroc se mai potolise şi de aici, până a începe să piardă , mai era doar un pas. În plus , până şi cealaltă plăcere a lui , flirtul , îl plictisea. Lady Gwendolen , cu marea ei avere şi situaţie socială , i-ar oferi o viaţă tihnită , iar ea era , pe deasupra , o pradă încântătoare. Dar după noaptea aceea de la bal , când Stara şi cu el realizaseră imediat că sunt croiţi din aceeaşi stofă , interesul lui Marcus pentru Lady Gwendolen începu să pălească , ceea ce însemna o cale sigură de a nu îşi mai atinge scopul. De aceea , era important pentru Marcus ca pentru o vreme să o evite pe tânăra însoţitoare. Iar în timpul vizitei sale la locuinţa marchizului de la oraş , Stara îl ajută să se ţină departe. Deşi atunci când intră o zări în vestibul , ea se feri intrând în seră. Incapabil să reziste , Marcus o urmă.

– Este nevoie să-ţi îmbunătăţeşti simţul orientării , îl dojeni Stara.

– Dimpotrivă , zise Marcus cu un zâmbet leneş, bucurându-se de tulburarea lui. Nu există loc mai bun pentru o îmbrăţişare decât o seră.

Stara se amuză destul de remarca lui , ca să îi răspundă :

– Nu-i la fel cum te-ai îmbrăţişa pe maidan sau ai face dragoste în livadă !

El îşi retrase capul râzând.

– Toate acestea sunt demne de laudă , dar pălesc pe lângă a flirta printre ferigi , aşa cum suntem pe cale să demonstrăm.

Şi se înfipse băţos în faţa ei , dar Stara se retrase , aducându-şi aminte că o femeie s-ar compromite serios , dacă ar fi găsită singură cu un bărbat în seră. Când el insistă să o însoţească , îi spuse cu răceală :

– Domnule Justus , vreau să-mi respecţi intimitatea. Am venit în seră să fiu singură cu gândurile mele.

– Unii doresc să fie singuri ca să se gândească la alţii. Şi cum eu , de regulă , sunt cel la care se gândesc femeile , îţi economisesc , pur şi simplu , preliminariile. Ai acum subiectul la îndemână. Şi se întinse iute să o cuprindă în braţe.

Ferindu-se de el , Stara îi spuse prozaic :

– Extraordinari sunt bărbaţii egoişti. Pentru că nu se gândesc decât la ei , consideră că toţi ceilalţi au un orizont la fel de limitat. Dar Marcus continuă să râdă , încântat de duelul lor verbal. Însă timpul trecea şi Lady Gwendolen aştepta probabil în camera de zi , aşa că Marcus îşi părăsi manierele elegante şi o împinse pe Stara spre ferigi , strângând-o în braţe şi şoptindu-i:

– Stara , Stara. Iar când o sărută , amândoi simţiră dorinţa să se mai sărute o dată. Apoi ,

mulţumit , plecă tacticos să se întâlnească cu Lady Gwendolen.

După această întâmplare , Stara se jură că nu va mai rămâne niciodată acasă , când va fi aşteptat să sosească domnul Justus. Iar Marcus nu se mai interesă de ea în mod făţiş. Dar amândoi dovediră că se gândeau mereu unul la celălalt , referindu-se reciproc în conversaţiile lor , ceea ce o cam necăjea pe Lady Gwendolen , făcând-o să schimbe imediat subiectul. Stara şi domnul Justus se potoliră până la urmă , promiţându-şi să fie împreună la Hillcrest , unde vor putea să joace cât de multe jocuri vor vrea, şi cu vorba şi cu fapta.

Ştirea că Marmaduke avea de gând să îşi lege calul în urma caleştii Lady-ei Gwendolen şi să călătorească împreună cu ea , a făcut-o pe Stara , pentru moment , să regrete lipsa ei , până când a ajuns la concluzia că cei doi nobili meritau să fie împreună , lipsiţi de intervenţia ei scăpărătoare. Să îi lase să descopere , până la urmă , că prezenţa ei îi împiedică de a vedea bine cât de stingheritoare va fi viaţa lor împreună.

În realitate , Stara nu dorea deloc să stea în umbră şi să îl ajute pe marchiz , dar de îndată ce i s-a cerut nu prea a fost în stare să îl refuze , din obligaţie. Şi apoi el a mai atenuat situaţia , menţionând că ea nu avea îmbrăcăminte potrivită pentru călătorie. Croitorul lui personal va croi un costum

special pentru ea , la Hillcrest. Stara întotdeauna îşi ciulea urechile , când era vorba de un cadou. Aceasta i se trăgea de la faptul că de-a lungul anilor supravieţuise numai din pomenile altora. Fiecare împrumut , sau chilipir îi sporea amăgirea că va fi în stare să se pricopsească un pic mai târziu.

Marchizului , după cum pricepuse mai demult , îi plăcea de ea , dar se simţea inhibat de îndrăzneala de a dori ceva atât de tânăr şi încântător. Stara , care era totuşi nesigură de viitorul ei , nici nu încuraja şi nici nu descuraja asemenea tendinţe.

Când atenţia lui Marcus faţă de Lady Gwendolen îi spori rivalitatea ducelui , Stara simţi că soarta a destinat-o să rămână în urmă ca să atragă interesul marchizului. Dar nu îi convenea să facă acest lucru , pentru că mai era timp suficient din sezonul londonez* ca să primească o ofertă respectabilă (deşi primise o mulţime de astfel de oferte). Principalul ei motiv de a se face plăcută marchizului era scrisoarea pe care o primise de la familia Pinkerton , prin care o înştiinţă că ei îşi cercetaseră catastifele şi că descoperiseră o sumă destul de mare pe care le-o datora pentru cheltuielile legate de funeraliile părinţilor ei , precum şi altele , ca avansuri date directorului şcolii şi care , prin această investiţie neînţeleaptă , îi condamna la pieire. Stara trebuia să

* Sezonul londonez - mai , iunie , iulie (N.T.)

le trimită ceva în contul acelor cheltuieli , în caz contrar se vor simţi obligaţi să se adreseze nobililor ei binefăcători. Familia Pinkerton o terorizase întotdeauna şi acum îi ameninţa viaţa sigură pe care şi-o imaginase. Mai întâi , în timpul şcolii şi acum în sezonul londonez. Pentru ca să îi împiedice să îl supere pe marchiz sau să îi strice planurile , Stara înţelese că trebuie să găsească nişte bani în numerar. Şi atunci , în toiul disperării ce o cuprinse , apăru oferta neaşteptată a marchizului pentru un costum de călărie. Stara spera că , dacă marchizul va fi tot atât de generos , va fi bucuros să îi acorde nişte bani pentru tutorii ei. Aşa că Stara se hotărî să rămână să poarte o lungă conversaţie cu Înălţimea sa. Şi apoi, nemaitrebuind să facă servicii Lady-ei Gwendolen , va avea răgazul necesar să îşi asigure toaletele , pentru că dorea ca atât ducele cât şi Marcus , să o vadă ca pe o frumuseţe de prima calitate. Şi mai ales , domnul Justus. Nu putea să uite felul cum o privea acesta , ca şi cum ea ar fi însemnat totul pentru el. În viaţa ei nu mai însemnase ceva , pentru nimeni. Totuşi , îşi spunea că este un desfrânat şi că privirile , ca şi sărutările lui , făceau parte din manevrele obişnuite , pe care ea nici nu le aproba şi nici nu îi plăceau.

Dacă Stara ar fi ştiut că domnul Justus intenţiona să urmeze caleaşca Lady-ei Gwendolen , călare , ca să poată fi gata să o ajute , la nevoie , în

caleaşcă sau afară , nimic nu ar fi oprit-o să plece împreună cu ea. Dar însoţirea caleştii pe drum fusese o hotărâre de ultima clipă din partea lui Marcus. Marchizul nu îşi organizase o gardă călare , pentru că aceasta ar fi insultat pe proprii săi supuşi, fără a mai pune la socoteală şi calitatea lui de judecător de pace. Şi nu numai că Înălţimea sa considera că blazonul de pe caleaşca lui va preveni vreun atac , dar el avea încredere deplină şi în lacheii lui experimentaţi. O măsură suplimentară de siguranţă venea şi din partea ducelui. Fără discuţie, îndrăgita lui fiică avea să fie bine apărată.

Când , în timpul călătoriei lor , se puse problema siguranţei, ducele îl informă pe Marcus că el avea un pistol în buzunarul mantiei.

Ca răspuns , Marcus îi spuse râzând că , deşi nu era înarmat , simpla lui prezenţă călare lângă ei va descuraja orice atac posibil. Cu toate acestea , Duke-duke pălăvrăgi despre nişte tâlhari de drumul mare, distrându-se pe seama îngrijorării lady-ei , în timp ce îi povestea isprăvile acestora. Auzise despre un tânăr, nu de prin apropiere , ci de undeva mai de departe , din sud , cu numele de One-Jewel Jack. Numele acesta îi era cunoscut atât Lady-ei Gwendolen cât şi lui Marcus , dar acesta nu fusese amestecat în nici un fel de orori. De fapt , mulţimea cam romanţase povestea acestui tâlhar , pentru că se spunea că el nu lua niciodată de la femei frumoase mai mult decât o

bijuterie , deşi fura mai multe, de la cele a căror înfăţişare o considera neplăcută. Şi astfel , fiecare femeie se grozăvea că va fi cu siguranţă onorată de One-Jewel Jack.

Această discuţie avea loc în timpul ultimei halte de schimbare a cailor şi pentru a permite Lady-ei Gwendolen să se dezmorţească şi să se învioreze. De fapt , Înălţimea sa avea mai multă nevoie de odihnă decât animalele. Şederea peste noapte la hanul de la marginea drumului se prelungi însă cu o jumătate de zi , înainte ca Lady Gwendolen să binevoiască să se trezească din somn. Dar atât Înălţimea sa , cât şi slujnica erau oarecum neliniştite din cauza poveştilor ducelui despre tâlhari. Până la urmă , când caleaşca ajunse în ţinuturile din apropierea destinaţiei , toate temerile lor se risipiră. Cât despre vizitiu , care nu auzise spusele ducelui , acesta nu părea să aibă nici un fel de teamă , nici măcar atunci când străbăteau o porţiune de pădure cu copaci foarte deşi , până nu fu pus în încurcătură la vederea unui tâlhar călare , ce cu îndrăzneală le blocă drumul. Era un individ înalt , înfăşurat în întregime într-o mantie neagră. O mască îi acoperea complet faţa , iar o pălărie cu boruri largi , capul. Trăgând puternic de hăţuri , vizitiul rămase cu ochii holbaţi la cele două pistoale mari , îndreptate direct asupra lui.

Nu exista nici o îndoială , era vorba de One-Jewel Jack , în persoană , dacă te orientai după cocarda ca

o bijuterie , de pe calota pălăriei lui , în timp ce se aplecă cavalereşte în faţa ferestrei la care ţipa Lady Gwendolen. Vizitiului şi lacheilor li se porunci să coboare repede şi să se apropie. Aşa obişnuia One-Jewel Jack să îi separe pe nobili de slugile lor. Când vizitiul ajunse aproape de gura pistoalelor , tâlharul îi dădu nişte instrucţiuni , iar acesta fu obligat să le repete celorlalţi , în gura mare.

– Individul ăsta spune că toţi să... îi faceţi cinste.

Marcus , care îşi strunise calul , începu să râdă.

– Aş fi încântat să îi fac cinste - cu o lovitură peste mutra aia laşă şi mascată.

One-Jewel Jack şopti din nou spre vizitiul , care era aproape incapabil să mai scoată o vorbă. Dar reuşi să mai rostească o poruncă :

– Spune că ... trebuie să descălecaţi !

– O să descalec , la naiba !

Tâlharul luă o atitudine ameninţătoare. Îndreptă unul din pistoale direct spre calul lui Marcus. Dar acesta nu se lăsă intimidat şi înaintă în timp ce pistolul se descărcă şi calul lui se sperie. Sări iute de pe cal , înjurând şi se apropie pe jos de tâlhar, până când celălalt pistol se ridică , ţintindu-i direct pieptul, ceea ce îl făcu pe domnul Justus să se oprească într-o clipă. Se simţea zăpăcit şi din cauza calului , care necheza jalnic. Se repezi înapoi să-i examineze rana , în timp ce vizitiul îi întinse pălăria sub nas, rostindu-i cu un ton de parcă ar fi vrut să se scuze :

– Trebuie să depuneţi aici , domnule.

Mormăind , Marcus îi azvârli toate guineele sale. Totuşi , tâlharul îi făcu semn că mai vrea , arătând spre medalionul ce îi atârna la talie. Înăbuşindu-şi mânia şi cu mare părere de rău , Marcus îşi desfăcu cu dispreţ obiectul favorit şi îl aruncă în pălărie. Apoi , satisfăcut , One-Jewel Jack porunci lacheilor , care dârdâiau de frică şi care împreună cu vizitiul îi deveniseră complici folositori. Pistolul ducelui fusese, bineînţeles , uitat în buzunarul mantiei , în timp ce el se grăbea să depună nu numai banii ci şi inelul său cu sigiliu. În ceea ce o privea pe Lady Gwendolen , lacheul îi repetă instrucţiunile tâlharului , precum că, fiind atât de frumoasă , nu i se pretindea decât o singură bijuterie. La care Lady Gwendolen , suspinând , încetă să mai verse lacrimi. Complimentele o linişteau întotdeauna. Începu chiar să zâmbească , presupunând că va putea povesti prietenilor ei cât de onorată a fost. Dar zâmbetul îi îngheţă , când singura bijuterie ce i se ceru , a fost renumitul ei colier de perle. Cu toate acestea , la semnul Înălţimii sale , slujnica ei se grăbi să scoată perlele din caseta de bijuterii , cu care călătorea şi să le depună în pălărie. Acum pălăria plină fu predată tâlharului , care o acceptă cu o înclinare de satisfacţie. Ca răsplată pentru supusul lor ajutor , vizitiului şi lacheului li se porunci să îşi caute salvarea în partea dreaptă a pădurii , ceea ce ei şi făcură repede. În timp ce

privirile tuturor le urmăreau plecarea , One-Jewel Jack dispăru în cealaltă direcţie. Ducelui şi Lady-ei Gwendolen le mai trebui o clipă să se dezmeticească din spaima că vieţile nu le mai erau ameninţate , însă Marcus se repezi imediat spre calul ducelui priponit la spatele caleştii şi porni ca fulgerul după vinovat , oprindu-se doar atât cât să-i strige ducelui să aibă grijă de calul său. Ducele insistă în zadar ca domnul Justus să rămână acolo să ajute la căutarea vizitiului , ca să poată pleca cu caleaşca.

– Mân-o dumneata ! îi strigă Marcus şi porni în goana calului.

Pentru moment , Marcus crezu că şi-a pierdut prada. În timp ce gonea în continuare , nu putu să descopere nici o urmă de-a lui One-Jewel Jack. Drumul era curat. Oricine altcineva în afară de curajosul şi hotărâtul Marcus ar fi renunţat în acel moment. Dar pentru Marcus era vorba de o provocare personală , întrucât ţinuse foarte mult la calul lui şi voia să se răzbune. Şi mai voia să îşi recapete medalionul. Singura variantă era ca vinovatul să se fi afundat în hăţiş. Aşa că Marcus alergă înapoi şi începu să examineze fiecare loc , până când observă triumfător urme de cal intrând în pădure , iar mai departe câteva ramuri rupte. Acum Marcus porni la atac.

Calul ducelui , ca şi privilegiatul său stăpân , avusese un trai răsfăţat şi protestă în faţa ramurilor

dese sforăind , astfel că Marcus se temu , în câteva rânduri , că va renunţa. Dar începu să se audă un zgomot îndepărtat , care putea să le acopere apropierea. Era zgomotul unei ape. Cerule , o cascadă ! Şi ce cascadă. Bazinul ce se forma mai jos era plin de vârtejuri. Marcus era atât de absorbit la vederea ei , că aproape nici nu observă apropierea unui individ înveşmântat în negru.

One-Jewel Jack era în faţa lui şi mergea pe jos! Nemernicul era atât de sigur că nu va fi urmărit , încât nici măcar nu privea înapoi. Într-adevăr , drumul era atât de întortocheat şi încurcat, încât era de mirare că Marcus reuşise să dea de el. Dar tenacitatea lui Marcus nu trebuia subestimată niciodată , mai ales când era vorba de o aventură şi era hotărât să câştige. Păşind liniştit în bârlogul lui tainic , One-Jewel Jack se apropie de o mică vizuină, la care nu puteai ajunge decât sărind peste câteva şuvoaie de apă învolburată. Ceea ce şi făcu iute , ajungând la intrarea în peşteră şi apoi dispărând în interior.

Marcus descălecă repede , îşi priponi calul şi se furişă înainte. Se apropie tăcut , pe nesimţite. La gura peşterii , se aplecă şi intră. În lumina , care se filtra în prima încăpere , îl descoperi pe One-Jewel Jack , dezbrăcându-se de haine. Lepădă întâi eşarfa din jurul gâtului , apoi jiletca grea din piele , dând la iveală formele plăcut curbate ale unui trup de femeie. Marcus nu îşi putu stăpâni un geamăt de surprindere.

Apoi , când îşi scoase pălăria , un păr lung şi negru se revărsă în jos.

– La naiba , eşti femeie !

One-Jewel Jack se răsuci speriat. Încă mai purta masca. Îşi deconspirase sexul , dar nu şi identitatea. Vru să-şi scoată pistoalele de la brâu , dar fu împiedicată de Marcus , care se repezi asupra ei. Căzură pe pardoseala de piatră , rostogolindu-se împreună. În timp ce o încleşta în braţele lui , îşi dădu seama că are de-a face cu o femeie înaltă şi puternică. Zăpăceala momentană ce îl cuprinse îi permise femeii să scape şi să se depărteze puţin , împleticindu-se. Marcus înţelese , blestemându-se în gând , că singura lui salvare era să se repeadă la pistoalele ei. Dar , în timp ce înşfăca unul din ele , ea şi pusese mâna pe celălalt.

Amândoi rămăseseră acolo , în picioare , înarmaţi şi faţă în faţă. Semăna foarte mult cu un duel. Dar nu era nimeni , care să o facă pe arbitrul şi să comande "Foc ! ". După câteva clipe de înmărmurire, One-Jewel Jack şopti :

– Al tău nu-i încărcat.

– Nu prea te cred pe cuvânt.

– Unul dintre ele este încărcat , spuse ea calm. Vom vedea , dacă al tău sau al meu. Dacă nu-i încărcat , n-am să trag. Şi cu un sânge rece uimitor , se răsuci şi se depărtă de el.

Ar fi putut să o împuşte din spate , dar nu voia

să provoace vreun rău unui trup atât de frumos.

– Sexul tău mă împiedică să te împuşc , reuşi el să spună , în cele din urmă. Ea se întoarse spre el şi râse.

– Dar n-ai să scapi nepedepsită ! îi zise el , revenindu-şi la sentimentele anterioare. Mi-ai rănit calul , stricato ! şi ar trebui să fiu despăgubit pentru asta ! Trupul tău îmi va compensa , întrucâtva , pierderea. Şi se apropie de ea foarte calm şi hotărât.

Dar , ca şi când nu l-ar fi auzit , femeia continua să se afunde din ce în ce mai mult în peşteră. În direcţia aceea , întunericul era mai puternic şi Marcus nu mai putu să o vadă. În plus , ea se deplasa atât de uşor , încât nici nu o putea auzi.

Până la urmă , fără lumină , Marcus nu fu în stare să găsească nici o urmă. Înjurând , se repezi înapoi la ieşirea din peşteră , pregătit să o aştepte. Odată şi odată trebuia să iasă. Dar cum păşi afară , rămase mut de uimire să o găsească acolo , aşteptându-l călare pe cal. Îşi pusese din nou pe cap pălăria lui One-Jewel Jack şi avea pistolul îndreptat spre el.

Marcus rămase ca în transă. Părul ei lung şi negru îi ajungea până la talie. Se aplecă să ajungă la o traistă , scoase ceva afară şi i-o aruncă la picioare, apoi răsuci animalul în loc şi porni iute ca o căprioară. Râsul ei plăcut ajunse până la el. Privi în jos la picioarele sale şi zări medalionul din fildeş sculptat.

Exista ceva elegant în gestul acesta. Îşi aminti că nu de mult, o anumită doamnă îi spusese că va putea să-l piardă. Şi atunci totul se lumină.

Stara ! Pe toţi sfinţii , ea trebuie să fie. Şi îşi înşfăcă medalionul cu atâta nerăbdare de parcă ar fi avut viaţă în el. Ce femeie ! gândi el , dorind ca cerul că îl ajute să o demaşte şi să o facă să-i plătească cu dobândă , într-un fel care le va plăcea la amândoi. Ţinându-şi medalionul în mână , se întreba dacă ea nu o făcuse ca un semn de apreciere pentru el. Şi se simţi extraordinar de măgulit şi emoţionat. Încercă să tragă cu pistolul , dar descoperi că nu era încărcat. Al ei l-ar fi putut ucide. Aceasta dovedea ce mult riscase. Râse de şansa lui şi de emoţia riscului. Dar întrucât nici unul din ei nu ştiuse care pistol era încărcat , şi pentru ea fusese un risc.

– Stara , draga mea fată , mai avem multe runde în faţa noastră. Pe toţi sfinţii , în sfârşit , am întâlnit o femeie care ştie să joace ca mine - pe care nimic nu o împiedică ... nici teama de moarte ! Ochii lui albaştri scăteiară la gândul de a o întâlni din nou; şi de data aceasta el va fi cel înarmat - cu arma cunoaşterii secretului ei. Îl încânta ideea de a folosi această armă - după dorinţă - împotriva ei.

A , întâlnirea aceasta de la Hillcrest va fi mai încântătoare decât şi-a imaginat vreodată. Şi va fi o răsplată dublă.

Capitolul 4

Două zile mai târziu , când Stara sosi la Hillcrest, fu întâmpinată cu ştiri emoţionante. Primul cu care s-a întâlnit a fost Marmaducke şi acesta îi oferi povestea în varianta sa. Un tâlhar îi atacase în scop de jaf , ajutat de alţii ascunşi în tufişuri , toţi cu pistoalele îndreptate spre ei. Excelenţa sa îşi păstrase calmul în mod remarcabil , poruncindu-i să o şteargă. El, Marmaducke Melton , cel de-al şaptelea duce de Claridge , se ocupase de toate , inclusiv să-i cheme înapoi pe fricosul de vizitiu şi pe lachei , o ajutase pe Înălţimea sa care îşi pieduse cunoştinţa şi pe slujnica ei care suspina şi îi condusese pe toţi în siguranţă la Hillcrest. Domnul Marcus o ştersese călare şi nu mai apăruse decât după ce situaţia se liniştise şi toată lumea era acasă, sănătoasă.

Stara îşi exprimă uimirea şi admiraţia prin mai multe oh-uri şi ah-uri şi dorinţa de a fi fost acolo martoră la măreţia evenimentului , dar îl asigură că

poate să îşi imagineze totul , făcându-l să se simtă mult mai bine de întreaga întâmplare.

Abia intrase în vechea ei cameră să îşi despacheteze lucrurile, când Lady Gwendolen năvăli înăuntru şi îi căzu în braţe. Întreaga întâmplare trebuia auzită în viziunea Înălţimii sale.

Marcus încercase să o apere. Ducele încercase să o apere. Dar gentlemanu-ul îi biruise. Şi apoi se luase călare după caleaşcă. Pălăria neagră cu o bijuterie pe calotă o lămuri imediat cine era. Lady Gwendolen se purtase cu calm şi superioritate ca şi tânărul. Era evident că fusese izbit pe loc de frumuseţea ei. Nu numai că se hotărî imediat să îi ceară numai o bijuterie , dar se şi înclină în faţa ferestrei caleştii , ca să îşi exprime omagiul său pentru farmecul ei. Şi-a dat seama că îl fascinase extraordinar de mult.

– Nici nu mă îndoiesc , dragă Gwendolen , dar în ce sens şi-a arătat atât de multă slăbiciune pentru tine ? nu se putu abţine Stara să o întrebe.

Lady Gwendolen îşi coborî ochii cu modestie , apoi şi-i ridică să privească direct în cei sclipitori ai Starei.

– Consider că pot să am încredere în tine. Stara o asigură că poate. La care Lady Gwendolen îi făcu cunoscut că tâlharul , de fapt , îndrăznise să se apropie de ea , să îi ia mâna şi să îi aplice o sărutare fierbinte , în palmă. Stara scoase un strigăt la asemenea îndrăzneală , dar Lady Gwendolen o

asigură că încă îi mai simte fierbinţeala.

– Dar , draga mea prietenă , oricâtă pasiune te-ar cuprinde , gândeşte-te la urmările posibile , dacă inima-ţi s-ar aprinde după un ticălos de tâlhar. El nu va fi în stare niciodată să se satureˆ să te privească. Va dori să te vadă mereu. Mai târziu , va încerca să afle cine eşti şi te va urmări aici - chiar pentru a te mai vedea o dată , pentru plăcerea de a privi la frumuseţea ta. Te expui la o primejdie cumplită. Mă tem mereu că frumuseţea ta ar putea să fie şi pierzania ta.

Lady Gwendolen rămase nehotărâtă cum să considere acest amestec de linguşeală şi avertizare. Se bucura la gândul că tâlharul era atât de copleşit , încât nu va putea să o uite , dar nu o încânta ideea că putea să vină la Hillcrest să o caute.

Văzând-o pe Înălţimea sa descumpănită , Stara o cuprinse cu braţul , într-un gest liniştitor , de umerii ei micuţi.

– Nu te teme , voi fi aici. Şi când sunt cu tine , One-Jewel Jack nu va apărea niciodată. Voi sta în calea lui.

Primind aceste asigurări , Lady Gwendolen se simţi alinată de loialitatea prieteniei sale.

– Dar trebuie să-ţi dai seama ce răspundere înseamnă o asemenea frumuseţe şi poate că nu ar trebui să permiţi oamenilor obişnuiţi să fie copleşiţi de ea. Poate că o pălărie cu boruri largi ? nu se putu abţine Stara să îi propună.

Lady Gwendolen suspină convinsă de responsabilitatea farmecului ei personal. Dacă la început fusese măgulită de această povară , în scurt timp Înălţimea sa trase concluzia că data viitoare , când va călători în afara domeniilor sale , ar putea foarte bine să poarte un văl. O spusese pe jumătate în glumă , dar fu acceptată cu asemenea asentiment de prietena ei , încât se grăbi să discute cu slujnica posibilitatea de a adăuga pălăriilor sale câteva asemenea accesorii.

Stara se stăpâni să nu râdă şi se aşeză pe divanul ei grecesc, rămânând câtva timp singură , fără a mai fi nevoie să se ocupe de problemele Înălţimii sale. Îşi alungase din minte extravagantele poveşti , pe care le auzise despre adevăratul eveniment şi se întrebă care va fi versiunea domnului Justus.

După ce se odihni , Stara se schimbă într-o rochie lungă foarte modestă. Era dintr-o muselină albă , subţire , nedecoltată şi cu mâneci lungi , care îi venea aproape până în vârful degetelor , făcând impresia că poartă mănuşi. O tânără inocentă îi răspundea , din oglindă , privirilor ei. Îşi aranjă părul în bucle de fiecare parte a capului şi rămase încântată de aerul plăcut şi oarecum contradictoriu pe care îl conferea această rochie de şcolăriţă. O confuzie pe care spera să i-o creeze unui observator ca Marcus... sau cel puţin să îl contrarieze. Având în vedere priceperea lui de a pune la punct femeile măsurânde-le din priviri, era o încântare pentru ea să

îi limiteze posibilităţile. De fapt , era de preferat să îl limiteze în toate privinţele.

În calea ei spre salonul unde urma să se servească ceaiul , Stara era dornică să se întâlnească cu domnul Justus. Voia , de asemenea , să-i asculte versiunea privind episodul din timpul călătoriei. Era nerăbdătoare să o audă şi , mai mult , să simtă emoţia , pe care întotdeauna o avea în prezenţa lui.

Se pregătea în taină cum să îl provoace. El tocmai intra în salon şi se opri să îi permită să intre prima. Încă nu sosise nici un nobil , iar Stara băgă de seamă şi nu fu în stare să îşi ascundă o oarecare satisfacţie pentru această singurătate , în ciuda obişnuitului zâmbet ironic al lui Marcus. Ea abia schiţă o înclinare din cap şi păşi în încăpere , prefăcându-se indiferentă. El îi urmărea fiecare mişcare.

– Suntem înaintea celorlalţi , după câte observ , spuse ea politicos.

– Dumneata eşti în fruntea noastră , a tuturor , domnişoară... Tâlhar de drumul mare.

La această afirmaţie îndrăzneaţă , Stara simţi cum îi tresare inima.

– În frunte ? repetă ea. Prea măgulitor ! Te referi la noua mea coafură ? Cam avangardistă pentru la ţară , dar am vrut să-i probez efectul aici. Sunt încântată că o apreciezi.

– Nu mai încerca să o faci pe naiva.

– Aş putea să-ţi spun că şi Lady Gwendolen

preferă să mă coafez simplu.

Marcus zâmbi şi trebui să se încline la refuzul ei de a se da bătută şi continuă calm :

– Sunt de acord , domnişoară Carltons , că , atunci când este vorba de stilul părului dumitale , prefer în mare măsură să îl porţi simplu şi să se reverse liber de sub o pălărie neagră cu o bijiterie pe ea. Doamna One-Jewel Jack.

Stara nu tresări. Figura ei rămase ca un model de nevinovăţie.

– Stilul , pe care mi-l descrii , se pare că nu mi se potriveşte. Dacă speri să devii coafor , îţi recomand să începi cu Lady Gwendolen - pentru că de curând şi l-a concediat pe al ei. Eu , oricum , îmi concep întotdeauna stilul şi nu am nevoie de nici un ajutor.

Lui Marcus îi făcea plăcere acest duel verbal , dar încetă să îl continue şi încercă brusc să îi aplice o lovitură în plin :

– Nu mă întrebi de ce te numesc doamna One-Jewel Jack , deşi ar fi momentul să te arăţi jignită. Tăcerea dumitale te trădează , draga mea doamnă.

Intrarea majordonului le întrerupsese discuţia. Era vremea servirii ceaiului. Stara se întoarse şi se depărtă de domnul Justus, păşind spre fereastra acoperită cu draperii grele ce corespundea către parcul englezesc. În exterior părea calmă , dar în capul ei parcă răsunau clopote. Nu şi-ar fi permis să îl întâlnească pe Marcus singură. Era oricând posibil

ca el să o dea de gol. Astfel se gândea la un moment dat , dar , încrezătoare în sine , îşi alungă această presupunere. Chiar şi acum , reflectând la îndrăzneţele lui afirmaţii , Stara ajunse la concluzia că el pescuia , aşteptându-se ca ea să răspundă la momeala lui. Nu îi va răspunde.

Bărbatul acesta îi tulbura întotdeauna planurile ei liniştite. Îşi aminti cât de mult fusese şoçată când , atacând caleaşca marchizului , îl zărise pe Marcus alături , dar fusese prea târziu să renunţe la nebunescul ei plan. Stara nu crezuse , nici când o făcuse pe tâlharul , că ea se angajează , de fapt , într-o acţiune nepotrivită , ca să nu o numim ilegală. Necesitatea de a plăti tutorilor ei , familiei Pinkerton , o îndemnase şi , mai înainte să îşi dea seama , se văzuse cuprinsă cu totul de aventură. La început nu se aştepta să o facă - voia doar să vadă cât de departe poate merge, mai înainte de a se ivi o piedică să o oprească. Dar nu s-a întâmplat nimiç. Se cam descurcă , în ciuda faptului că Marcus încercase să-i răstoarne planurile. Fusese chiar o realizare dublă , dacă luăm în considerare faptul că apoi îl păcălise în peşteră şi plecase fără să fie descoperită. Cel puţin aşa presupuse , până la insinuările lui. Dar dacă bănuia că ea este tâlharul , de ce nu o făcuse şi faţă de alţii ? În mod evident , nu o făcuse. Nici măcar vreo aluzie la adevăratul sex al vinovatului. Sau , cu siguranţă că aceasta ar fi adus o ciudată întorsătură fanteziilor

Lady-ei Gwendolen , gândi Stara zâmbind.

Simţea o destindere să zâmbească , pentru că , imediat după escapada sa , fusese surprinzător de deprimată - aproape copleşită de remuşcări. Dacă s-ar fi gândit anterior , aceasta nu s-ar mai fi întâmplat. Acum era consternată de imaginea de teroare întipărită pe chipul Înălţimii sale , în timp ce se aplecase la geamul de la portiera caleştii. Şi , mai rău , auzea mereu ţipetele Lady-ei.

Ca să scape de această obsesie , Stara se apucă să îndeplinească principalul obiectiv al jafului şi o porni călare , iute ca fulgerul , până într-un sat îndepărtat , pentru a expedia familiei Pinkerton o mare parte din pradă. Mai anexă şi o scrisoare , asigurându-i că aceasta fusese tot ceea ce reuşise să facă şi în consecinţă , ar fi fără sens să o mai hărţuiască pentru a-i cere bani. Dacă vor mai insista , se va vedea obligată de a cere marchizului ajutorul pentru a reexamina situaţia ei financiară , aşa cum de multe ori s-a oferit să o facă. Singura plăcere pe care şi-a permis-o Stara, a fost de a expedia totul fără a franca , pentru a-l pune pe Pinkerton la o mică cheltuială , la primirea a ceea ce pe ea o costase atât de mult ca să dobândească.

Descotorosindu-se de principala ameninţare , se consideră oarecum eliberată. Dacă nu ar fi fost supărătoarea remuşcare , Stara şi-ar fi simţit inima şi mintea uşurată. În mod evident , ceea ce o

liniştea imediat era colierul Lady-ei Gwendolen , cu neasemuitele perle roz. Erau magnifice. Se ştia că Lady Jersey avea un calier oarecum superior , dar Stara nu avusese ocazia să îl vadă. Pelele acestea păreau destul de frumoase. Stara , care niciodată nu mai avusese nici un fel de bijuterii , nu a fost în stare să reziste tentaţiei de a purta colierul în timpul celor câteva zile, când se ascunsese într-o colibă abandonată , la o mică distanţă de Hillcrest. Rămăsese acolo nu numai ca să dea impresia sosirii ei mai târziu , dar şi pentru a se odihni după călătoria ei rapidă în şareta cu patru cai. Această ascunzătoare fusese descoperită de Stara în timpul primei sale vizite la Hillcrest. În pădure , în partea ei cea mai deasă , Stara dăduse peste o colibă dărăpănată şi o reparase, punându-i numele de " Paradis ". O transformase aducându-şi , la anumite intervale , unele din bunurile sale - o mică oglindă , o pernă tapişată , iar din podul de la Hillcrest , tabloul pictat al unei femei cu părul deschis la culoare , reminescenţă , probabil, a mamei sale decedate. Oriunde mergea , Stara încerca să îşi creeze un mic cuib al ei şi să o aducă acolo şi pe mama sa , să îşi găsească împreună siguranţa. Paradisul devenise şi cuibul sigur pentru bijuterii.

Stara îşi păstra prada ei de tâlhărie într-o cutie mică de lemn de cedru , într-o ascunzătoare deasupra căminului din casa ei de la ţară. Bijuteriile ducelui

rămăseseră acolo neatinse. Dar perlele cele roz parcă o chemau mereu pe Stara. Trebuia să le atingă , să le poarte , până când într-unul din momentele de admiraţie îşi aminti , fără să vrea , de zicala că perlele sunt lacrimi îngheţate. Poate că erau ale ei , dacă ar putea să afle. Sau poate erau lacrimile Lady-ei Gwendolen , stârnite de pierderea colierului. La naiba ! Alte remuşcări.

Ultima imagine nu dispăruse , până când Stara nu discutase cu Lady Gwendolen. Înălţimea sa îşi exprimase cel mai mic regret posibil chiar faţă de colier , întrucât perlele Lady-ei Jersey erau mereu menţionate de un număr mare de oameni ca fiind mai mari şi mai roz. Lady Gwendolen renunţă la acest subiect, considerându-l fără importanţă şi se concentră asupra adevăratei sale preocupări , adică a impresiei pe care o făcuse tâlharului. Stara , ca recompensă , o zăpăci cu o mulţime de complimente şi o asigură că , fără îndoială , One-Jewel Jack se gândea la ea , făcând-o pe Lady Gwendolen să fie atât de mulţumită , încât toate remuşcările , pentru că îi luase perlele , îi pieriră. Ducele, de asemenea , o scăpă de orice regret că îi luase un lănţişor , inelul şi banii , pentru singurul lui interes de a ascunde figura proastă , pe care o făcuse acolo.

Dacă Stara în timpul izolării sale la " Paradis " ar fi cunoscut indiferenţa nobililor faţă de bijuteriile lor , s-ar fi bucurat mai mult de singurătatea ei. Mai

rămânea Marcus de luat în consideraţie dar , întrucât îi restituise medalionul , nu fusese păgubit decât de miza lui la joc pe o singură seară. Însă , era evident că supărarea lui cea mai mare pornea din faptul că o femeie îi călcase mândria în picioare.

În timp ce privea afară pe geamul salonului , se gândea nu numai la Marcus ci şi la ea. Păşi , instinctiv , mai departe , dar Marcus o urmă. Făcea impresia sigură că o va da de gol. Aceasta o exasperă pe Stara şi o făcu să se concentreze , să găsească o soluţie să îi zădărnicească intenţia. Îşi spuse că nu avea nici o dovadă serioasă asupra identităţii tâlharului. Trebuia să îl determine să facă presupuneri greşite. Şi , într-adevăr , asta fusese plăcerea ei , încă de la prima lor întâlnire.

Imediat după ieşirea majordonului , Marcus atacă :

– Însăşi lipsa ta de reacţie la faptul că te-am făcut tâlhar este o afirmaţie. Tăcerea ta spune totul.

Cea mai simplă tactică de a respinge un atac direct este de a-l întoarce. Aşa făcu şi Stara , prefăcându-se atât de încurcată , încât spera să îl zăpăcească şi pe el.

– A , da , răspunse ea fără să se sinchisească. Escapada cu One-Jewel Jack , mulţumesc că mi-ai amintit. Mă aşteptam să mă întrebi. Bineînţeles că tăcerea mea se datorează unor reţineri. Mă tem că a fost cea mai şocantă experienţă. În plus, am auzit

câteva versiuni şi m-am cam săturat.

Cu un sânge uimitor de rece , Stara se îndreptă apoi spre masă de ceai şi, cu mişcări foarte lente , alese o bucăţică de pâine cu unt dintre feliile aşezate în formă de triunghi pe un platou şi începu să ciugulească din ea.

– Cred că toate poveştile sunt prea greu de înghiţit , concluzionă ea , tuşind semnificativ. Apoi , ca şi când nu ar fi avut nici un amestec , continuă : De cum am sosit , am fost mai întâi întâmpinată de văicăreala vizitiului. Şi , când am intrat în hol , Excelenţa sa , ducele m-a onorat cu confidenţele lui. Nici nu am ajuns bine în camera mea , că Lady Gwendolen a şi fost acolo să-mi prezinte personal , întâmplarea. Nici unul dintre ei , după câte îmi amintesc , nu l-a descris pe vinovat ca având părul lung. Versiunea dumitale este foarte originală. De fapt , rosti ea cu convingere , te îngrozeşte lipsa de acord dintre martori. Fiecare vrea să convingă pe toată lumea că s-a întâmplat aşa cum doreşte el să se fi întâmplat. Ce poveşti încântătoare au putut să iasă dintr-o aşa emoţionantă călătorie !

Pe Marcus îl făcură să râdă afirmaţiile ei şi o asigură că versiunea lui era cea corectă. Dar Stara continuă să o facă pe nedumerita :

– Vizitiul , zise ea , s-a plâns că vreo câţiva vlăjgani l-au înhăţat de gât , făcându-l incapabil să vorbească o zi întreagă. Consider că cea mai şocantă

este povestea Excelenţei sale ducele ! Fără discuţie că şi eu mi-aş fi pierdut minţile , dacă aş fi dat cu ochii de o asemenea bandă de disperaţi , conduşi de un ticălos a cărui voce - răsuna de se cutremuea pădurea. Dar , dintre toate , prefer varianta romantică a Înălţimii sale , deşi roşise la gândul că One-Jewel Jack şi-a permis să se poarte libertin cu persoana domniei sale. Te cutremuri , când te gândeşti ce puţin binevoitori au fost cei doi gentlemani să îi sară în apărare. Dar , din fericire , răufăcătorul s-a purtat ca un gentleman şi se pare că i-a străpuns inima , mai degrabă cu săgeata lui Cupidon decât cu un glonţ. O , da , era să uit că ducele este foarte nemulţumit de dumneata , domnule Justus , pentru că ai fugit speriat să te ascunzi şi l-ai lăsat să se descurce singur. Ruşine , domnule !

– Ce afurisit ! Aşa a spus că am făcut ?

Din întâmplare , în clipa aceea intră Excelenţa sa ducele în persoană. Marmaduke Melton era gătit ca pentru cea mai înaltă adunare , cu o jiletcă galbenă , înflorată , pantaloni strânşi pe corp şi cu câteva noi lănţişoare , ace de cravată şi ceasornice , precum şi un strălucitor monoclu aurit , care îi atârna bălăngănindu-se de jiletcă. Stara îl invită imediat să atace subiectul întâmplării de pe drum , pentru că se părea că domnul Justus avusese ghinion.

– Descrierea pe care aţi făcut-o , Excelenţa voastră se potriveşte mai mult cu a Înălţimii sale.

Nu pot să-mi imaginez cum a putut domnul Justus să se lase atât de copleşit de imaginaţie.

– Pe legea mea , dacă se poate spune că cineva s-a lăsat copleşit , acela ai fost dumneata , domnule ! Să o ştergi şi să mă laşi în braţe cu două femei leşinate ! Afurisit de plăcută situaţie !

– Dar v-aţi descurcat perfect , nu-i aşa ? interveni Stara. În ciuda bandelor de ticăloşi înarmaţi , care se ascundeau în pădure. Înălţimea sa spunea că ea crede că ar fi fost vreo zece, dar vizitiul pretinde că ar fi fost mai aproape de doisprezece.

– Cel puţin douăzeci ! protestă ducele. Pe legea mea ! Dacă erau doisprezece , îi terminam cu propriul meu pistol. Dar am fost copleşit numericeşte. Şi pot să spun că am fost lăsat singur, în timp ce celălalt gentleman mi-a luat calul şi a plecat. A plecat să-şi salveze viaţa !

Aceasta a fost prea mult pentru Marcus. Mina lui iniţială de amuzament se transformă într-o îngrozitoare exasperare.

– Am plecat după singurul tâlhar ! Şi deci nu ai fost abandonat nici în cel mai mic pericol. Tot ceea ce trebuia să faci era să linişteşti femeile.

În acest moment , una din doamnele în discuţie îşi făcu apariţia şi fu invitată de cei doi bărbaţi să le susţină versiunea lor. Avea capul acoperit cu un mic voal ce i se lăsa puţin peste ochi , ceea ce o făcu pe Stara să chicotească. O lăudă întrucâtva pe

Înălţimea sa pentru impresia pe care o făcea , precum şi pentru inteligenţa ei de a alege o asemenea protecţie , iar Înălţimea sa nu se împotrivi să le arate cum putea fi coborât voalul ca să îi acopere complet faţa , dacă vreun ticălos ar îndrăzni să o caute în propria ei casă.

Ducele interveni să o asigure că va fi alături de ea , aşa cum a mai făcut-o , dacă One-Jewel Jack ar îndrăzni să se apropie.

Stara se întoarse spre Marcus ce rămăsese complet uluit şi îl întrebă :

– Dar dumneavoastră , domnule , ce aţi face , dacă ar fi să o găsiţi pe Înălţimea sa în braţele ticălosului acela ? Şi , spunând acestea , o cuprinse demonstrativ cu braţul pe Gwendolen , care începuse să tremuse şi rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui.

Marcus clătină din cap , realizând că existau atât de multe versiuni ale întâmplării , care urmăreau să îl facă să creadă că aşa s-au desfăşurat lucrurile şi care , întâmplător sau voit o apărau pe Stara. Când , la ora cinci , sosi şi marchizul de la Londra , i se prezentă o poveste aproape completă , ce fusese de atâtea ori repetată. Ca un lord ce era , se simţi obligat să se folosească de prilejul de a-şi proteja musafirii. Însă Stara îl asigură imediat că , în ciuda evidenţei , situaţia nu era atât de alarmantă , cum părea la prima vedere. Pentru că , ulterior sosise şi ea şi nu fusese supusă la nici o supărare pe drum.

Nici măcar din partea celui care abia fusese prin locurile acelea. Era evident că pericolul trecuse. Tâlharii plecaseră mai departe.

– Cu siguranţă că au dispărut , interveni Marcus răutăcios , privind fix la Stara. Cred că s-au înapoiat la locul lor de origine.

Printre înghiţituri , ducele adăugă cu mare lăudăroşenie :

– Îi fac grămadă pe toţi. Cât despre tâlhar , să nu se neliniştească nimeni. Îl împuşc !

Această hotărâre le păru prea de tot celor de faţă. În mod deosebit , Înălţimea sa o respinse. Obiectă atât de tare , încât ducele mormăi ceva şi retractă.

– Să-l împuşte cineva ? Doamne , Dumnezeule!

– Să-l împuşcaţi în picior , Excelenţa voastră , îi sări Marcus în ajutor.

– Nu , domnule , se zbârli Excelenţa sa.

Stara încercă să-i oprească pe bărbaţi să ajungă să se pălmuiască , aducându-le aminte că erau şi femei de faţă şi , în mod deosebit , una care , tocmai de curând , suportase un mare chin.

Puţin contrariată la început , Înălţimea sa îşi aduse apoi aminte , ca să pară de-a dreptul copleşită.

– Într-adevăr , continuă Stara cu mâhnire , am uitat cu toţii că primejdia în care se află Înălţimea sa încă nu a luat sfârşit.

Lady Gwendolen lăsă jos furculiţa în care tocmai

apucase o bucăţică de friptură de berbec şi , pentru câteva secunde , încetă să mănânce , în timp ce Stara reluă cu îngrijorare :

– Acestei persoane josnice nu trebuie să i se permită să se mai apropie de Înălţimea sa , pentru că , dacă o va face , cine ştie ce intenţii i-ar putea inspira vederea sa.

– Ce intenţii ? întrebă Lady Gwendolen , pe jumătate încântată şi tot atât de înspăimântată.

Ducele nu îşi abătu atenţia de la cina sa. Marcus , şocat , izbucni în râs , dar se prefăcu imediat că tuşeşte şi adăugă :

– Poate vreţi să aflaţi foarte bine ceea ce , ca să zic aşa , gândeşte tâlharul.

– Eu vreau , într-adevăr , exclamă Stara , netulburată de ironia lui. Pentru că sunt mereu lângă Înălţimea sa şi văd ce efect are asupra bărbaţilor. Să sperăm că bruta nu va încerca să o răpească de la Hillcrest. Va trebui să rămână pe aproape , iar domnul Justus o va însoţi ca paznic , în timp ce Excelenţa sa ducele va fi atât de amabil să călărească dimineaţa împreună cu mine. Aş dori foarte mult.

Şi astfel Stara le potrivi pe toate aşa cum îi convenea ei şi probabil fiecăruia. Bineînţeles că Lady Gwendolen nu se împotrivi să fie considerată ca îndrăgostită de un binecunoscut şi romantic tâlhar şi având nevoie de protecţia unuia dintre admiratorii ei. În realitate , îndemnată de Stara , intenţiona să scrie

câteva scrisori prietenelor sale şi să le descrie incendiul în maniera ei. Ducele a fost mai mult decât încântat să călărească împreună cu Stara , ca să demonstreze îndrăzneala lui. Cât despre Marcus , acesta reuşi să privească doar la înfocata şi cutezătoarea femeie şi să clatine din cap , cu admiraţie şi exasperare. Cerule ! O va prinde , totuşi , cândva. Era doar prima zi din cele douăsprezece pe care aveau să le petreacă împreună.

Capitolul 5

Marchizul, în ciuda asigurărilor sale, continua să rămână într-o stare de alarmă, de teama tâlharilor de pe domeniul lui. Noi îngrijorări rezultară din ideea că One-Jewel Jack îşi făcuse o pasiune nepotolită pentru fiica sa. De aceea, aranjă să mai fie angajaţi câţiva lachei, care să păzească împrejurimile Hillcrest-ului la orice oră din zi şi din noapte.

Bineînţeles că povestea se răspândise pe toată moşia şi, de acolo, în întreg ţinutul. Se zvonea că One-Jewel Jack era ameninţat să fie complet răpit de frumuseţea Înălţimii sale. Alte vorbe de bârfă, deosebit de picante, proveneau chiar de la slujnica personală a Lady-ei Gwendolen, care avea informaţii precum că tâlharul îi trimetea scrisori şocant de pasionale. Acestea rezultau din faptul că Mary ar fi auzit, fără să vrea, pe Înălţimea sa, citindu-i cu voce tare Starei fragmente din jurnalul ei personal, în care se menţionau aceste lucruri. Stara, care nu se lăsa niciodată intimidată, deduse că nimic

nu putea să fie mai plăcut.

– Probabil că el stă ca pe ghimpi din cauza dumneavoastră chiar în clipa asta. Scrieţi-i un bilet despre pasiunea lui. Ceva în genul acesta : Că Înălţimea voastră sunteţi un fel de vas , pe care speraţi că într-o zi el se va urca la bord.

Lady Gwendolen se arată şocată de această lipsă de delicateţe , dar Stara o asigură că tâlharii sunt foarte direcţi în limbajul lor şi nu prea se liniştesc cu un zâmbet şi o sărutare de mână.

– A , da , probabil îşi imaginează cum vă strânge în braţe.

– Şi... ? întrebă Lady Gwendolen în şoaptă.

– Şi să-şi lipsească buzele lui de ai voştri...

– De ai mei ce ?

– Sâni !

– Cerule ! protestă Lady Gwendolen. Nu va îndrăzni să o facă. Nu-i aşa ?

– Cred că da. Creaturile acestea de pe drumuri sunt aspre şi expeditive. Probabil că speră să vă ţină prizionieră în grota lui , până când veţi conveni să fiţi a lui.

– În grota lui ? Să mă ţină închisă în grota lui ? Nu voi admite absolut deloc aşa ceva. Grotele sunt cam umede. N-o fi având o locuinţă şi un divan confortabil ?

Privind-o pe Înălţimea sa , bucurându-se de închipuirile ei , cu respiraţia tăiată , se simţi obligată

să îl instaleze pe tâlhar oriune dorea Lady.

– Da , cred că o locuinţă confortabilă ar fi cel mai bine , cu un foc viu , care să se reflecte în ochii lui , în timp ce se apropie de Înălţimea voastră , îmbătat de atâta frumuseţe , iar dumneavoastră vă întindeţi pe o sofa extraordinar de confortabilă... cu o pernă din catifea roşie sub cap.

– Cum sunt îmbrăcată ? întrebă Lady Gwendolen nerăbdătoare.

– Aaa ! Aceasta-i întrebarea. Nu purtaţi absolut nimic !

Dar aceasta era prea mult pentru închipuirea Înălţimii sale şi o readuse la realitate , întrerupându-i visele. Ochii ei tresăriră brusc de panică.

– Nu va urmări cumva să mă lase fără haine ? spuse ea cu o voce înecată şi buimăcită.

Stara se întrebă dacă să o liniştească ori să o şocheze. Văzând că Lady se îmbujorează la faţă se hotărî să continue cu fanteziile , pentru că şi aşa era obişnuită să-i facă prietenei sale pe plac.

– A , păi... eu văd că şi-a scos , ca să vă acopere, o mantie splendidă din hermină care se mulează atât de plăcut pe pielea voastră albă şi îi dezvăluie un umăr gol ochilor lui lacomi.

– Aa !

– Da , într-adevăr. Ce privelişte frumoasă pentru ochii lui.

– Da, da. Sunt ca o himeră. Continuă! Continuă!

– Se apropie şovăitor , înclinându-se afectuos înaintea voastră. Este aproape orbit de perfecţiunea din faţa lui şi în timp ce sărută poalele mantiei voastre de hermină , spuse : " Vrei să fii a mea " ?

– Da , da ! strigă Înălţimea sa atât de extaziată, încât Stara nu avu încotro , decât să o ajute să atingă punctul culminant şi adăugă:

– Se aplecă şi sărută umărul alb şi gol , apoi continuă în sus să ajungă la buze. A ajuns. Le sărută. O dată. De două ori. Vă înclinaţi pe spate capul cu păr auriu peste perna de catifea şi îl priviţi tainic în ochii lui diabolici. Uşor , începe să dea la o parte mantia de hermină şi , şi...

– Şi ? întrebă în şoaptă , nerăbdătoare , Înălţimea sa.

– Şi ,... începu să tărăgăneze Stara nehotărâtă.

– O seduce , asta face ! o întrerupse o voce tare, pe nerăsuflate.

Cele două femei se răsuciră alarmate. Mary , slujnica , nu numai că auzise , dar nu se putuse abţine să nu încheie. Tot ceea ce se afirmase o făcuse să se agite. Discutau despre o mică hârjoneală. Pe ea , una , nu ar fi deranjat-o o mică hârjoneală cu un tâlhar. Dar probabil că ei nu i-ar fi dat o mantie de hermină. Mai mult decât probabil că acesta i-ar fi furat şi hainele ei. După privirile şocate ale celor două doamne , îşi dădu seama că încălcase regulile nescrise ale serviciului şi permisese celor două

aristocrate să afle , că , de fapt , auzise ceea ce se vorbise în prezenţa ei. Făcu o reverenţă în semn de scuză şi încercă să îşi facă de lucru cu îmbrăcămintea stăpânii sale , dar Înălţimea sa nu permise ca lucrurile să rămână astfel.

– Mary , sper că nu tragi cu urechea la discuţii particulare.

– O , nu , Înălţimea voastră. Chiar când vorbeaţi aşa de tare , eu eram la doi paşi. Urechile mele nu "alege" - ele "aude" tot ce se aude.

Stara se amuză de spusele lui Mary şi de figura ei ca de drăcuşor , dar Înălţimea sa le luă ca atare.

– Urechile tale trebuie învăţate să nu audă. Să te gândeşti la îndatoririle tale. De pildă , paltonul meu cel galben nu a fost pregătit , iar domnişoara Carltons şi cu mine am dori să ieşim , nu-i aşa Stara ? În plus , Mary , nu trebuie să repeţi nimănui ceea ce se întâmplă să auzi în încăperea asta , pentru că sunt informaţii particulare. Mai ales , să nu se întâmple să se audă vreodată ceea ce provine de aici, zise ea , ridicând jurnalul ei intim.

– O , da , Înălţimea voastră. Adică am vrut să zic , nu. Buzele mele ca şi urechile mele vor fi pecetluite. N-am auzit că One-Jewel Jack ar fi înnebunit după dumneavoastră , aşa cum au înnebunit toţi bărbaţii.

Liniştită de această încheiere , Lady Gwendolen zâmbi.

– Dacă s-o fi întâmplat aşa sau nu , nu trebuie să te gândeşti la asta şi , mai ales , să nu o răspândeşti. În afară de a preveni personalul să fie atent să nu cumva să înnebunească atât de tare, încât să dorească să încerce să pătrundă aici şi să pună mâna pe mine.

– O , nu , lady ! exclamă slujnica , de-a dreptul înspăimântată. Am să vă păzesc şi când dormiţi.

Încântată de devotamentul slujnicei sale , Lady Gwendolen o concedie cu un surâs. Mary se grăbi să plece ca să le dea de ştire la toate slugile că Înălţimea sa a primit bileţele compromiţătoare , pe care le citeşte împreună cu domnişoara Carltons , toate despre dorinţa lui One-Jewel Jack de a o răpi pe Lady Gwendolen şi a o duce la culcuşul lui. Toţi intrară în alertă. Dacă , bineînţeles , nu doreau ca stăpâna lor să fie răpită şi de avea să se întâmple totuşi , tânjau să fie de faţă să o vadă pe lady cum se zbate în braţele lui , în timp ce fuge călare cu ea.

În curând , zvonurile ajunseră şi la Marcus , prin intermediul valetului său , ceea ce îl făcu să discute imediat cu Înălţimea sa. La întrebarea lui , ea se tulbură puternic şi îl asigură că de fapt nu primise scrisori de la One-Jewel Jack. Erau doar nişte presupuneri ale celor două femei despre ceea ce i-ar fi scris tâlharul ; dacă s-ar fi apucat să îi scrie.

Marcus lăsă să îi scape un hohot de râs de uşurare. Obrăznicătura aia ! gândi el , uimit de priceperea Starei de a împiedica pe toată lumea să

creadă spusele lui că tâlharul nu ar fi fost bărbat. Mai târziu , la cină se amuză auzind-o pe Stara cum încerca să scoată în evidenţă şi alte probe în favoarea acestei idei. Conversaţia fu îndreptată cu abilitate spre fiul prietenului marchizului , Lordul Lickinspure, care în trecut avusese o confruntare cu One-Jawel Jack.

– În ce an s-a întâmplat , my lord ? insistă ea.

– Trebuie să fi fost acum patru , nu cinci ani. Pe legea mea ! Iar individul încă mai dă târcoale. A fost o perioadă , când toată lumea a crezut că s-a terminat cu el. Nu s-a mai auzit de el. Iar acum reapare.

– Se zice că ar fi un bărbat puternic ? Sau mai degrabă fiul Lordului Lickinspure o afirmă ? Îmi amintesc că aţi spus că aţi boxat cu el... şi era îndemânatic.

Marchizul se arătă încântat că tânăra îşi aducea aminte de istorisirea lui. Stara era întotdeauna o ascultătoare bună. Era , mai ales , încântat că o preocupa slăbiciunea lui pentru box. El explică răbdător :

– I-am dat una la cap. O lovitură directă în falcă. Dar flăcăul nu era străin de box. Şi atunci i-am tras un picior la spate... Asta îmi aminteşte de vremurile, când îl priveam pe Mendoza...

– Atunci , vreţi să spuneţi , îl întrerupse Stara , că One-Jewel Jack este un bărbat cu muşchii foarte puternici şi care ştie să boxeze ?

În timp ce lordul confirma spusele Stareĭ, aceasta îl privi pe Marcus, care schiţă un zâmbet şi zise :

– Presupun că există vreo câţiva One-Jewel Jack.

Dar afirmaţia sa fu imediat combătută de toată lumea, mai ales de Lady Gwendolen care nu suporta să fie adorată de un impostor, iar Excelenţa sa, ducele Marmaducke, le făcu cunoscut că haiducul lor fusese singurul One-Jawel Jack şi cel veritabil.

– Purta pălăria aceea afurisită cu bijuterie. El trebuie să fi fost.

– Cred că este vorba mai mult decât de o pălărie neagră, spuse Marcus cu un aer de toleranţă. Şi despre adevăratul tâlhar, insistă el, privind-o provocator pe Stara, nu s-a spus niciodată că şi-ar fi descărcat pistoalele. Nici nu prea a avut nevoie. Şi, în mod sigur, nu ar fi rănit un animal. Numai un laş sau un novice ar împunge sau ar lovi un animal fără apărare, mai ales pe unul de valoarea lui Shadow al meu. Va trebui să trimit să mi se aducă un alt cal.

– Ascultă, se opuse ducele. Mi se pare că, dacă se vorbeşte despre cel mai bun cal, Fancy a mea valorează oricând de două ori mai mult decât toţi caii dumitale la un loc. Grăjdarul meu spune că, adăugă ducele, calul dumitale are doar o zgârietură. Pentru asta ai intrat în panică şi ai fugit.

– Am fugit după tâlhar ! Aşa cum v-am mai spus. N-am mers prea departe.

– Şi l-aţi prins ? întrebă Stara râzând şi

întrerupând contrazicerile dintre cei doi bărbaţi.

– Mulţumesc , rosti ducele , înclinând din cap în spre Stara. Aceasta-i întrebarea pe care ne-o punem toţi. L-aţi prins ? Nu , nu l-aţi prins. De unde să ştim dacă măcar l-aţi urmărit.

– Pentru că mi-a dat aceasta. În clipa aceea , după o pauză teatrală , spre surprinderea tuturor , Marcus scoase din buzunar medalionul său şi îl trânti cu indiferenţă pe masă.

Lady Gwendelon scoase un ţipăt , ca şi cum ar fi trăit din nou întâmplările prin care trecuse.

– Domnule Justus , vorbiţi ! L-aţi întâlnit pe ticălos ? V-a vorbit despre intenţiile lui în legătură cu mine ?

Marcus privi pe rând la ea şi la Stara , care zâmbea ironic. Îşi dădea seama că nu va putea zdruncina convingerea Lady-ei Gwendelon în fascinaţia ei asupra tâlharului.

Stara încercă din nou să îl pună în dificultate , adăugând un alt dubiu :

– Şi dacă individual a fost atât de amabil să vă restituie medalionul , de ce nu a făcut acelaşi lucru cu perlele Lady-ei Gwendelon şi cu inelul ducelui ? Sau nu aşa a fost înţelegerea?

– Ascultă ! Până aici ! exclamă Excelanţa sa , ducele , care băgase de seamă că se afirmase ceva împotriva rivalului său şi voia să se alăture şi el atacului , dar nu ştia ce să spună. De aceea se

mulţumi să-l privească pe Justus. Marchizul , căruia îi mergea mintea mai repede , îi ceru domnului Justus să îi explice de ce nu îl informase că se întâlnise cu tâlharul.

– Din nefericire , bătu în retragere Marcus , nu am reuşit să mă confrunt faţă în faţă cu tâlharul. L-am văzut fugind călare şi... şi...

– Ţi-a aruncat medalionul ca să te împiedice de a-l urmări în continuare ? îi sări Stara în ajutor , prefăcându-se că se amuză.

Marcus respinse ajutorul ei.

– De fapt , l-a azvârlit. Probabil a considerat că nu prea are valoare. Oamenii vulgari de felul acesta nu au gustul frumosului.

– Ţi-a scăpat ? conchise marchizul , cu satisfacţie.

– Deocamdată , răspunse Marcus şi fură cu toţii de acord ca lucrurile să se oprească aici.

În ziua următoare , când o văzu pe Stara în grădină ,-Marcus îşi scoase din nou medalionul. Ea tocmai îl aştepta pe Excelenţa sa , ducele , să o ia la plimbare cu faetonul său , care tocmai sosise cu cel de al doilea grăjdar. La început fusese invitată Lady Gwendolen , dar aceasta nu îndrăznea să se aventureze pe drumuri pentru a nu fi surprinsă de One-Jewel Jack şi de banda sa de răpitori. Stara se oferi să îl întâlnească pe Excelenţa sa , ducele şi să examineze cu atenţie împrejurimile , să se asigure că

nu există nici o primejdie , în cazul când Înălţimea sa ar dori să facă o plimbare a doua zi. Ducele , la rândul său , jură că va cerceta ţinutul să dea de urma ticălosului. Astfel că Stara îşi realiză dorinţa de a fi singură cu ducele. Dar , întrucât ei nu făcură nimic altceva decât să discute despre siguranţa Înălţimii sale şi despre pasiunea lui One-Jewel Jack pentru doamna în discuţie , lucrul ce îl jignea profund pe Excelenţa sa , ducele şi îi sporea hotărârea de a o proteja pe Lady Gwendolen , Stara , în loc să profite de pe urma întâmplărilor , trebui să constate că episodul cu tâlharul nu făcuse decât să sporească atracţia Înălţimii sale. Un alt dezavantaj al Starei a fost acela că aproape căzuse în mâinile tânărului aventurier , care era domnul Justus , încât deznodământul o intimida. Spera că nu se va bănui că ea era One-Jewel Jack , sau , cel puţin , nu se va chibzui prea mult încât să se ajungă la o asemenea presupunere. Dar îşi dădea seama că el o privea cu mai puţin respect , decât o făcuse până atunci. Acţiunea ei îi deschisese ocazia de a-şi manifesta cele mai josnice instincte. Dacă mai înainte îndrăznise să o sărute , acum, îşi spunea Stara , va dori ceva mai mult , ca să-i cumpere tăcerea şi se gândi să îl ţină cât mai departe. I se putea citi în ochi. Era ca o dorinţă nepotolită , pe care nu se putea deranja să o marcheze cu onestitate. Îi dovedise lipsă de bunăcuviinţă în anumite împrejurări şi se putea

presupune că nu va ezita să o repete şi în alte situaţii. Se îmbujoră la faţă la gândul că nu o considera ca pe o Lady. Pur şi simplu , nu suporta să fie considerată atât de înjositor. Închise ochii şi realiză că , după modul lui de exprimare din ultima vreme , părea că îşi permitea mai multe familiarităţi faţă de ea. În cele din urmă , când deschise ochii descoperi în faţa ei un medalion sculptat în fildeş.

Îl dădu la o parte şi se ridică în picioare gata să îl înfrunte.

– Nu te-ai plictisit de jocul tău ?

– M-ai prevenit că îl voi pierde. Ce amabil din partea ta să mi-l restitui , o provocă el , strângându-şi pleoapele şi privind-o fix , ca o pisică ce pândeşte la o gaură de şoareci.

– Altă dovadă mai bună nu ai ? îl repezi Stara râzând şi ridicând curioasă privirea spre el. Vorbeşti ca să te afli în treabă! Poate ai să-l acuzi pe Lordul Silverdale , care ţi-a mărturisit la bal că i-ar plăcea să facă aşa ceva.

Dar Marcus nu se dădu bătut. Insistă , cu tonul lui aspru să îi spună adevărul. De fapt , o ţinea din scurt şi nu putea găsi vreo modalitate să scape de presiunea lui.

– Spune-mi , domnişoară Carltons , de ce mi-ai restituit medalionul ? Ce ai vrut să demonstrezi ? Are vreo legătură cu faptul că ţin atât de mult la el ? Sau ai vrut să-mi dau seama că One-Jewel Jack

şi Stara sunt una şi aceeaşi persoană ?

Stara se retrase câţiva paşi înapoi şi , cu o voce arogantă , îi spuse fără să se intimideze :

– Mai continui cu fanteziile astea ? Mai întâi pretinzi că l-ai găsit pe drum , iar acum susţii că ţi l-am dat eu. Este mai probabil că tâlharul nu ţi l-a luat niciodată. Sau îl confuzi cu un alt medalion de al tău şi îl prezinţi pe acesta în locul celuilalt. Cum putem să aflăm care este adevărul ?

– Încetează cu prostiile astea. Ştii că te-am recunoscut , când ţi-ai scos pălăria , aventuriera mea. Voi păstra secretul , dacă vei fi de acord să te întâlneşti cu mine la noapte în camera mea.

Deci o găsise cu garda deschisă şi îi aplicase o lovitură în plin, dar ea îl respinse cu ambele mâinii , ca şi cum vecinătatea lui o sufoca. Într-adevăr , Stara avusese de multe ori senzaţia de sufocare din partea unor oameni , care încercaseră să o reducă la cel mai jos nivel posibil. Dar li se opusese tuturor şi reuşise să îşi croiască drumul spre vârf. Nici lui Marcus nu îi va permite să o reducă la nivelul unei dezmăţate de rând. Se albi la faţă şi , clocotind de furie , îi aruncă o privire aspră.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta ? Pentru că nu am nici un titlu consideri că nu sunt o doamnă ? Sunt de aceeaşi origine cu tine. După mamă , mă trag din adevărata aristocraţie engleză , dinaintea noilor veniţi de la Hanovra. Cât

despre tatăl meu , a fost un brav soldat ce şi-a dat viaţa pentru ca ţara aceasta să-i ţină pe duce , pe marchiz şi pe nişte târâturi ca tine în tihnă , fără griji. A primit medalie de la prinţul regent, pentru că s-a luptat cu vitejie cu bandele din armata lui Napoleon. Am moştenit curajul tatălui meu să mă lupt cu toţi stricaţii , care urmăresc să mă distrugă.

Dar vocea lui Marcus o întrerupse ca să îi atragă atenţia cu răceală :

– Tu eşti cea care amăgeşti inimile , tot aşa cum jefuieşti bijuteriile. Eşti muierea cea mai lipsită de suflet.

– Nu sunt cum crezi , se opuse Stara. Sunt săracă, dar nu fără valoare. Să nu mai faci vreodată asemenea presupuneri înjositoare. Mi-ai călcat în picioare nu numai inima , ba mai rău şi onoarea. Şi cu aceste spuse , aproape se prăbuşi pe canapea, încercând să îşi reţină lacrimile , care începuseră să îi curgă pe obraji. Cerule ! reluă ea. Am fost mereu înjosită , dar n-am crezut niciodată că un prieten mă va zvârli atât de jos.

Marcus rămase surprins şi descumpănit. Se părea că suspină sincer. Dar aceasta era o femeie mai mult decât specialistă în a schimba realitatea. O făcuse pe tâlharul cu atâta pricepere , încât fusese şocat la descoperirea identităţii ei. Apoi , era flerul cu care îi folosea pe martorii reali ca să răstoarne adevărul în

folosul ei. Nu , nu îl va mai păcăli nici măcar cu lacrimile ei.

– Este cazul să încetezi jocul acesta , scumpa mea doamnă. Nu eşti convingătoare şi nici mişcătoare. Privea amuzat cum vărsa lacrimi , în timp ce şedea lângă ea nepăsător. Este cam tardivă încercarea ta de a-ţi apăra onoarea , reluă el. Îndrăznesc să presupun că nu ţi-a mai rămas nimic de apărat.

Figura Starei se încruntă la amintirea anilor de umilinţă pe care trebuise să îi suporte. În timp ce ofta adânc ca să îşi recapete respiraţia şi autocontrolul , i se ivi prilejul perfect de răzbunare , prin intrarea ducelui. Stara începu să suspine puternic.

– Pe legea mea ! Ce i-ai făcut acestei doamne ? tună Excelenţa sa şi rămase îngrozit , cu gura căscată , incapabil să priceapă că o găsise pe doamna ce urma să o însoţească la plimbare , plângând din cauza unui bărbat în casa unui lord , vizitată de un duce. Nu era bine. Pleacă de lângă ea , fanfaronule ! Nici o femeie nu trebuie să verse lacrimi în prezenţa lui Marmaduke Melton.

Stara nu făcea parte din persoanele care să nu se folosească de prilejul oferit de duce şi îşi împreună mâinile.

– O , Excelenţa voastră. Sosirea dumneavoastră îmi aduce o mare alinare !

– Acest gentleman te-a insultat ?

Dându-şi seama că , dacă ar fi confirmat ,

incidentul ar fi luat niște proporții , care s-ar fi putut răsfrânge și asupra ei. Stara își trase sufletul și negă. Ea se grăbi să explice că s-a simțit doar un pic indispusă și neliniștită din cauza pericolului din partea lui One-Jewel Jack. Dar i-a fost suficient o singură privire asupra Excelenței sale , pentru ca să îi revină buna dispoziție. Era sigură că o plimbare cu caleașca lui îi va prinde bine. Și astfel , spre încântarea , atât a ducelui cât și a Starei , lucrurile se aranjară.

Ceea ce simțea Marcus , privind-o pe Stara cum este condusă în caleașca ducelui , era departe de a se numi încântare. Avea aceleași sentimente ca în clipa când ea plângea , implorând respect și fusese aproape gata să o creadă. Fusese pe cale să o ia în brațe să o consoleze cu blândețe. Dar își înfrână impulsul în ultima clipă. În timp ce o privea cum joacă teatru cu ducele , realiză imediat că se lăsase amăgit cu înverșunare la concluzia că Stara era o și mai mare prefăcută decât își imaginase. Era o intrigantă gălăgioasă , care era cât pe ce să îl păcălească și să îl calce sub piciorul ei frumos.

Pentru câțiva șilingi , puse pe o slujnică să stea de pază în timp ce el se duse să scotocească prin încăperile domnișoarei Carltons. Avea nevoie de o probă , cu care să-și dovedească sieși, nu altcuiva , că Stara era tâlharul. Dar nu descoperi nimic. Și bineînțeles că nici probele Înălțimii sale , sau acele de cravată ale ducelui. Avea puține bunuri personale

şi cea mai mare parte constă în cărţi. Singura posibilitate a lui Marcus era de a continua să-i supravegheze îndeaproape fiecare mişcare , lucru ce de altfel îi făcea plăcere.

Cine era această femeie ? Începu să se preocupe şi , întrebându-l pe marchiz , descoperi nu cu mică uimire că era de bună descendenţă. Mama ei fusese o lady autentică înrudită cu familia regală , dar a cărui origine fusese renegată , după ce se căsătorise cu un soldat obişnuit. Acesta deveni însă erou naţional. Samson the Rifleman (Samson Puşcaşul) fusese foarte mult renumit , chiar şi Marcus îşi amintea faptele sale de vitejie. Dar , în mod regretabil , medalia , pe care o căpătase , nu îi putea îmbunătăţi originea socială. Familia mamei sale era neînduplecată - cu cât se făcea mai multă publicitate , cu atât erau mai orbi faţă de existenţa doamnei Carltons şi a fiicei sale. Aşa că au fost lăsate în seama negustorilor din partea tatălui său. Aceasta îi slăbi poziţia Starei , marcând-o pentru totdeauna din punct de vedere social , deşi Gwendolen îi oferise o anumită situaţie temporală.

Campania ei susţinută de a ajunge ducesă devenise , astfel , nu numai comică , dar demonstra şi lipsa ei de înţelegere asupra valorilor sociale. Nu poţi să cucereşti lumea şi nici să o înţelegi, gândi el cu ironie , dacă nu eşti cinstit.

În ciuda acestui neajuns , nu îşi putea înfrunta

pasiunea deosebită faţă de ea - însufleţindu-se continuu de inteligenţa ei, de pofta ei de viaţă... de abilitatea ei surprinzătoare. De multe ori , Stara pretindea că este mai presus de persoanele cu titlu. Şi el fusese de acord că nici el nu le agreează , dar mai târziu , singur în camera lui , avea să râdă în sinea sa, apreciind , pe bună dreptate , că puteau încheia divergenţele dintre ei pentru a se uni. Cu cât mai strâns , cu atât mai bine.

Spre nenorocul lui , pentru că o făcuse să plângă, Stara se purta distant cu el , ca şi cum ar fi nişte cunoştinţe ce nu s-au sărutat vreodată. Era o situaţie intolerabilă. Singura apropiere dintre ei avu loc în timp ce cânta la pian după cină. Una dintre cele mai plictisitoare obligaţii , pe durata unei vizite la ţară , era să ascultaţi doamnele din casă cântând la pian. Trebuia să te abţii să nu tresari la fiecare notă falsă , să nu clipeşti la nesfârşitele melodii searbede. La Hillcrest evita să ia parte la aceste recitaluri de seară , întrucât Înălţimea sa nu cânta la nici un instrument. Stara , însă , cânta şi interpreta , aşa cum făcea totul , cu farmec. Cu toate acestea , din consideraţie pentru Înălţimea sa , cânta rar. Dar atunci când o făcea , o ţineai minte , mai ales cântecul ei , balada despre " Moartea lui Robin Hood". La început , Marcus se amuză de felul cum Lady Gwendolen o acompania , prin suspine puternice , destinate să atragă atenţia tuturor asupra

simpatiei ei faţă de cel mai recent haiduc. Dar , apoi, în timpul cântecului , în vocea Starei apăru o notă de sinceritate faţă de situaţia haiducului. Marcus deosebi un sentiment de remuşcare la versul : " În viaţă mea nu am lovit o tânără fecioară "... Privirea Starei se opri o clipă asupra lui , apoi şi-o mută şi începu să descrie călătoriile lui Robin. Aducându-şi aminte de propriile sale aventuri , Marcus recunoscu în Robin Hood un fel de rătăcitor. Ba chiar şi în Stara , în persoană. Ultimul vers îl mişcă mai mult decât ar fi admis , în timp ce vocea ei se frângea de emoţie: " Apoi ei pot cânta , când voi fi mort , aicea zace Robin Hood , mormântul este cel din urmă pat al sufletului său cel călător : un ultim adăpost ".

Bineînţeles că Marcus se prefăcu indiferent şi chiar aplaudă cu ironică exagerare. Dar cu ajutorul lui Robin , ea îi trimise o săgeată în inima lui bine protejată , care i-o străpunse cu dibăcie.

Pretextul vizitei la Hillcrest îşi găsi până la urmă realizarea. Venise vremea prezentării Trandafirului Lady-ei Gwendolen. Marchizul anulase invitaţiile oamenilor din împrejurimi , de teamă că printre servitorii lor să nu se strecoare şi One-Jewel Jack , care să răpească trandafirul şi pe mândra lui fiică. Toată lumea a fost de acord că o ceremonie intimă este mai selectă. După prezentare , marchizul avu onoarea să compare trandafirul cu fiica lui. Lady Gwendolen , în picioare , chiar lângă tufa

trandafirului , cu mişcări graţioase , indica spre ficare boboc , stârnind aplauze de aprobare.

Era un trandafir nemaipomenit , cu petale catifelate de un galben pal , ce avea cea mai suavă şi dulce mireasmă. Înălţimea sa făcu un semn grădinarului , care tăie cu foarfeca cel mai frumos dintre boboci şi îl curăţă de spini , apoi i-l prezentă acesteia. Cu o modestie potrivită , ea îl vârî în corsajul ei şi făcu o reverenţă tuturor celor de faţă - întâi tatălui ei , apoi ducelui şi la urmă lui Marcus. După aceea , ca şi cum şi-ar fi amintit , înclină din cap spre cel care cultivase trandafirul. Acesta primi şi de la marchiz un zâmbet , ca semn de mulţumire.

Ducele se dovedi destul de nepriceput pentru a îndrăzni să se deplaseze spre trandafir să îi inspire mireasma. Marcus reuşi să îl vadă pe duce doar cum clatină din cap cu dezaprobare , în timp ce el , cu toată însufleţirea , se apucă să demonstreze cum trebuie să se poarte un adevărat gentleman. Se apropie de Lady Gwendolen , prefăcându-se că ţinţa este trandafirul de pe corsajul ei şi , înclinându-se încet spre ea , inspiră adânc şi şocat de aproape direct de la sânii Lady-ei. Reuşindu-i cu succes o asemenea abordare , nu avu nimic împotrivă să încerce din nou. Încă o dată se dovedi eficace. Interesul şovăitor al Lady-ei Gwendolen se reînsufleţi destul de mult pentru a accepta invitaţia lui Marcus de a face o plimbare în grădină. Abia

făcuseră câţiva paşi , când Stara îi întrerupse alarmată , să o prevină pe Lady Gwendolen că este o ţintă prea uşoară şi îi propuse , pentru siguranţă , pălăria ei cu un voal , în eventualitatea că One-Jewel Jack ar fi avut prevederea să se echipeze cu o lunetă. Mary fu trimisă imediat după pălărie.

Marcus ar fi fost mai bucuros să aibă de-a face cu o glugă , decât cu pălăria aceea. Era imposibil să flirtezi chiar şi în modul cel mai modern , cu o femeie care îşi ridica şi îşi cobora mereu voalul , uitându-se în jurul ei cu îngrijorare.

Când se înapoiară , o găsiră pe Stara , care se folosise de prilej pentru a se găti cu câţiva trandafiri roz şi roşii - în păr , la încheieturile mâinilor , iar pe unul îl aşezase chiar la guler , sub bărbia ei , aproape de gura ei zâmbitoare. Încerca să îl ademenească pe Excelenţa sa , să miroasă diferitele parfumuri din aceste locuri personale. La înapoierea celuilalt cuplu, Excelenţa sa , ducele , se coloră la faţă într-un roşu aprins şi îşi încheie experimentul într-un mod neconcludent.

Afurisita fată îşi folosea tot arsenalul în favoarea ei , în timp ce Înălţimii sale îi pregătea farse.

La privirea ei triumfală , abia îi răspunse cu un rânjet răutăcios şi se hotărî pe deplin , ca de acum înainte , să renunţe la orice maniere elegante. Mănuşile erau aruncate.

Capitolul 6

În consecinţă , Marcus se hotărî să găsească mai multe mărturii compromiţătoare împotriva domnişoarei Carltons. Bineînţeles că , de la început , el trebuia să cerceteze cum reuşise să se deghizeze în One-Jewel-Jack. Ei o lăsaseră în urmă la Londra şi trebuia să sosească , o săptămână mai târziu , cu marchizul. Dar Stara pretindea că îşi terminase treburile mai devreme şi călătorise toată noaptea cu diligenţa poştală. Marcus se interesă şi află că poşta se oprise chiar în ziua întoarcerii ei în vecinătatea satului Synottsdale , de unde Stara trimisese vorbă să fie luată de unul din grădinarii marchizului. Toate acestea erau de necontestat. Cu excepţia faptului că nimeni nu o văzuse coborând din caleaşcă. În plus , era foarte curios că Starei i-ar fi convenit disconfortul unei călătorii cu diligenţa poştală obişnuită când , într-un timp acceptabil , ar fi putut să fie însoţită , în mod elegant , de către marchiz. De ce atâta grabă , când nimeni nu o aştepta mai devreme ? Trebuia să

fie vorba de un fals. Cercetările ulterioare îi permiseseră să descopere că un necunoscut sosise în dimineaţa jafului cu poştalionul într-o localitate mai depărtată de Lambertville , de unde închiriase un cal. Putea să fi fost Stara deghizată. Întrebarea era : putea ea să fi plecat mai târziu ca ei şi totuşi să sosească foarte mult înaintea lor ? Era pe deplin posibil , dacă nu ţineai seama de oprirea de peste noapte şi de viteza de deplasare , în general mică a caleştii marchizului , precum şi de frecventele opriri la diferitele hanuri, pentru odihna Lady-ei Gwendolen. Pentru a-şi verifica teoria , călători personal la Lambertville. Aici , avu senzaţia răscolitoare că nu era nimic de făcut cu domnişoara Carltons. Curierii poştali întrebaţi nu credeau că cel din poştalion ar fi fost o femeie. Avu şi altă mare dezamăgire : animalul închiriat şi înapoiat era un cal de povară , roib - care nu semăna nici pe departe cu animalul de rasă , pe care călărise One-Jwel-Jack. Bineînţeles că Marcus verificase , de la început , grajdurile marchizului ca să descopere armăsarul tâlharului , negru ca abanosul. Exista unul negru , oarecum asemănător , dar avea o pată albă în frunte. Poate această pată îi fusese ascunsă , dar nu se putea dovedi. Iar cel pe care Stara îl încăleca zilnic la Hillcrest , era un cal murg , mai mic de statură.

Să o ia naiba ! Îşi acoperise toate urmele atât de bine , încât nu se va putea dovedi niciodată că femeia

mascată fusese Stara.. În convingerea fermă a lui Marcus începu să se strecoare îndoiala. În loc să fie mai sigur de vinovăţia ei , simţea din ce în ce , cum îi scapă printre degete. De fapt , întregul episod din timpul călătoriei îşi pierduse rapid claritatea , din cauza adăugirilor zilnice. În curând , ducele îşi aminti chiar că îşi scosese şi sabia.

– N-aţi purtat sabia ! remarcă Marcus cu ironie.

– Am avut-o foarte aproape , îl contrazise ducele.

– Mai aproape decât pistolul din buzunar de care aţi uitat foarte repede ?

– Ei tinere ! Te îndoieşti de vitejia mea ? Dacă-i aşa să nu te baţi cu ducele ! Am în vedere laşitatea pe care ai demonstrat-o când ai fugit.

– Am plecat după... tâlhar.

– Uite ce e , ai fugit ! Ai pus stăpânire pe calul meu şi ai şters-o în goană.

Cei doi bărbaţi erau pe cale să se ia la palme , când Lady Gwendolen , făcând-o pe arbitrul , la atrase atenţia că nu au o purtare corespunzătoare. Amândoi se scuzaseră că nu au înţeles, cerându-i să repete. Cu un suspin plin de răbdare , Înălţimea sa fu nevoită să îşi repete rugămintea : să îl descrie pe One-Jewel-Jack.

Ducele se încruntă. În cele din urmă , zise :

– Ştii că era mascat.

– Da , însă sub mască ? insistă Înălţimea sa , refuzând să ţină sema de răspunsul său evaziv.

– Pe legea mea , Înălţimea voastră , nu sunt în stare să privesc pe sub masca unui individ , nu credeţi ?

Marcus interveni zâmbind ironic şi spuse cu o voce cât mai plăcută :

– Dacă s-ar putea privi printr-o ţesătură , cred că mai degrabă eu aş privi prin excelentele dumneavoastră veşminte , Înălţimea voastră.

Aceasta ar fi fost plăcut , dar în mod fatal , ca un câine de vânătoare ce îşi urmăreşte prada , lady Gwendolen se întorcea mereu la ceea ce o interesa. Încercă să afle dacă vreunul din cei doi bărbaţi nu îşi putea aminti de culoarea ochilor tâlharului. Gwendolen fu de părere , până la urmă , că erau verzi , ca şi ai ei. Cei doi bărbaţi rămaseră încă nehotărâţi ; nu se puneau de acord , dacă Jack o privise cu pasiune sau cu lăcomie.

Pentru mai multă exactitate , i se adresă Starei.

– Cu lăcomie şi pasiune , exclamă Stara fără ezitare deşi , după cum se presupune , ea nu fusese de faţă în împrejurarea aceea.

Dar Marcus nu scăpă prilejul să atragă atenţia , cu o anumită nuanţă de sarcasm :

– Poate aţi fost acolo ?

– Nu , n-am fost. Dar cel puţin consider că One-Jewel Jack, ca bărbat , ar privi-o pe Înălţimea sa , aşa cum toţi bărbaţii o privesc.

Nimeni nu putea să creadă că răspunsul nu era

valabil , mai ales Înălţimea sa , iar Marcus trebui să recunoască , în sinea lui, că fusese încă o dată evitat cu succes.

Nefiind în stare să o prindă prin discuţii sau prin investigaţii, spera că se va da de gol prin acţiunile ei, aşa că se hotărî să o urmărească de la distanţă , în plimbările ei călare de dimineaţă. Se putea ivi posibilitatea de a se întâlni cu ceva complici ori să meargă undeva anume în legătură cu jaful. Totuşi , de fiecare dată , Stara rămânea în parcul din Hillcrest. De aceea , urmăritorul ei nu obţinu decât plăcerea de a o privi pe Stara călare , treabă pe care ea o făcea cu mare eleganţă.

Este bine cunoscut că , dacă urmăreşti prea mult prada , devii obsedat să o capturezi. În nenumărate nopţi , înainte de a se culca , Marcus îşi imagina momentele din peşteră , împreună cu femeia. De data aceasta , se va apropia de ea , îi va scoate masca şi va obţine confirmarea că este Stara. În timpul zilei , oricum, îşi va păstra obiectivul său principal , pentru care venise la Hillcrest , să o cucerească pe Lady Gwendolen. O blestema , totuşi pe Stara , pentru că, atunci când era de faţă , îl distrăgea de la scopul lui, făcându-l să-şi împrăştie atenţia între două femei.

După o asemenea pierdere de vreme , se găsi şi Stara să îl dojenească :

– Aşa , domnule Justus , flirtezi cu două femei deodată ?

Plin de aroganţă , Marcus pretinse că nu flirta cu amândouă.

– Mai degrabă , zise el şi făcu o pauză pentru intimidare , curtez o femeie - pe Înălţimea sa , în timp ce pe dumneata , urmăresc cu insistenţă , să te seduc.

În mod evident , Marcus acorda mai multă atenţie celui de al doilea obiectiv , întrucât , cu fiecare zi , Lady Gwendolen se dovedea foarte capricioasă. Puţină frivolitate ar fi fost de acceptat şi considerată chiar inevitabilă pentru o fire atât de exaltată , dar când pretindea , cu convingere egoistă, că orice bărbat din preajma ei trebuie să fie cucerit în mod fatal de pasiune pentru extraordinarul ei farmec - păi bine atunci tot romantismul se dezumfla. Marcus se străduia să se abţină să nu râdă , când o vedea mergând cu voalul ei peste figură. Dar , până la urmă, indulgenţa lui se transformă în dispreţ , la sosirea unui portret ce fusese comandat , care o reprezenta pe Lady Gwendolen în grădina ei de trandafiri , ţinând în mână un trandafir Lady Gwendolen. Artistul fusese generos nu numai cu proporţiile trandafirului , dar şi cu ochii mici ai Înălţimii sale şi , până la urmă , aşezase buclă peste buclă pe capul ei , transformându-i părul ei searbăd într-o splendidă şi bogată coroană. Lady Gwendolen nu numai că îşi privea cu încântare imaginea , dar pretindea ca admiratorii ei să i se alăture acelei tăcute şi solemne şi aproape sacre

adulări. După o oră de asemenea supliciu , Marcus încetă să se mai simtă pasionat de o femeie , care îl făcea să se expună capriciilor ei zâmbind.

Pe de altă parte , Stara îl împingea la disperare , mânie , exasperare , nerăbdare , admiraţie şi veneraţie. Pe scurt , Stara îl fascinase cu numeroasele ei faţete. Mersul ei , deşi nu avea măreţia şi graţia celui al Lady-ei Gwendolen , era plin de energie vitală , care îl făcea să o vadă alergând - urmărită de el şi apoi prinzând-o şi căzându-i în braţe. Mai era, după aceea înclinaţia ei de a râde , ceea ce îi arăta , în mod clar , că pe amândoi îi încânta absurdul. El avea mai mult o veselie ironică , pe când ea râdea pe faţă de toate deşertăciunile , de fastul exagerat , de prostii şi convenţionalisme. Când voia , putea să îşi râdă şi de ea. Aceasta se dovedi când marchizul le făcu cunoscut, ca şi cum şi-ar fi adus aminte , că el are un portret asemănător cu al ei. Stara îşi exprimă deplinul entuziasm de a-l vedea. Fără să stea mult pe gânduri , Înălţimea sa îi înmână o miniatură , care aproape îi dispărea în palmă. Ridicând privirea la portretul Lady-ei Gwendolen ce domina jumătate din perete , Stara abia se abţinu să nu chicotească şi rosti cu tristeţe :

– Prea bine. Cred că asta mă reduce la dimensiunile potrivite , ceea ce este , probabil , foarte bine. Lady Gwendolen se plângea de mine întotdeauna că sunt mai înaltă decât trebuie.

După mai multe zile de admiraţie obligatorie a imaginii Înălţimii sale , Marcus se apucă să privească în tăcere miniatura. Artistul nu reuşise să imortalizeze esenţialul , dându-i portretului Starei o expresie insipidă , ce nu avea nici o legătură cu subiectul. La început ridică chiar din umeri şi , incapabil să comenteze , spuse cu o voce blândă :

– Eşti cu mult mai mult decât atât şi făcu un semn spre miniatură , sau decât acela şi ridicând privirile spre portretul masiv al Lady-ei Gwendolen.

Stara rămase uimită. Era scandalos din partea lui să se prefacă a fi sincer. Pentru că în felul acesta era obligată să accepte tot ceea ce i se spunea , ori să pună la îndoială adevăratul caracter al bărbaţilor. Dar după ce îi aruncă o privire piezişe , Stara se simţi mai îndemnată să aleagă a doua alternativă.

– Vorbărie goală ! Mă cunoşti mai puţin decât artistul acesta. Fie că descrie în cuvinte sau pe pânză, un artist se sintetizează pe el însuşi , în timp ce subiectul este liber să rămână el însuşi.

Marcus întinse uşor un deget şi îi atinse obrazul ca şi cum i l-ar fi desenat.

– N-ai să mă eliberezi niciodată de imaginea ta , îi şopti el. Eşti obiectul studiului meu cel mai devotat. Se poate afirma , spuse el cu ochii scânteind, că , pe bună dreptate , aş merita să capăt diploma de la o specialistă ca tine.

Aceasta era o altă modalitate de a-i pretinde să îi

fie amantă. Ce bărbat nesuferit ! gândi Stara. Pe de altă parte , zâmbi cu tainică satisfacţie de obsesia lui nepotolită pentru ea , deşi nu era încântată să continue o asemenea indecentă conversaţie. Cu o sclipre răutăcioasă în ochi şi cu ironie făţişe în glas, Marcus spuse :

– Întreaga mea consacrare metodică asupra subiectului , care se numeşte Stara , mă face să înţeleg că între noi există o legătură specială. S-ar putea spune că vorbim aceeaşi limbă. Gândeşte-te cât de semnificativă ar putea să fie o discuţie particulară lungă , între noi doi.

– Să vorbeşti cu tine şi numai în numele tău , pufni Stara şi plecă furioasă.

Mai târziu , aşa cum făcea cu majoritatea aluziilor răutăcioase ale lui Marcus , Stara se trezi că le analizează pentru a le găsi adevărata semnificaţie. Dintr-un spirit de onestitate , trebui să recunoască , cu părere de rău , că amândoi foloseau un limbaj aparte. Uneori , doar o uitătură rapidă sau un schimb de zâmbete era îndeajuns pentru amândoi.

Parcă erau doi străini , într-o ţară unde băştinaşii trebuiau să le traducă tot timpul gândurile, ca , fără veste , cineva să le vorbească în propria limbă. Ar fi putut să pălăvrăgească împreună fericiţi, dar Stara , întotdeauna ea , se retrăgea , având senzaţia că o apropiere mai strânsă între ei i-ar mări vulnerabilitatea. Nu numai în timpul şederii ei la

domnişoara Lavadale , dar şi cu oamenii , în general, Stara se ferea să exprime convenţionalisme, dându-şi seama că putea să fie considerată extrem de banală. La Hillcrest riscase uneori să vorbească din inimă , cu Marcus şi obţinuse chiar rezultatul de care se temuse. Oferise o semnătură în alb şi sinceritatea se întorcea împotriva ei.

În ciuda războiului ei vesel , Stara era mândră să-şi exprime ei însăşi şi nimănui altcuiva - că niciodată nu va depăşi limitele decenţei , dacă nu s-ar pune la socoteală fleacul de a-şi fi atacat prietenii şi jefuit de bijuterii. Dar aceasta avusese loc într-o clipă de disperare şi pentru că nu putuse să reziste ispitei , de îndată ce îi intrase în cap. Fusese provocată.

Marcus nu înţelegea că nu aceasta o caracteriza. Dacă o făcuse o dată , aceasta nu însemna , neapărat necesar , că va mai proceda la fel vreodată. Fierbea de furie la încercările lui de a exagera întotdeauna. Spiritul ei de aventură - care uneori o îndemna să zboare sus , spre soare - nu însemna că o va face să meargă prea departe , să se ardă.

Dar Marcus se grăbea să afirme că spiritele lor se acordau atât de bine între ele , încât şi trupurile lor trebuiau să facă la fel. Stara , în loc să înţeleagă asemănarea calităţilor lor ca pe ceva care să îi unească , le transforma în arme cu care să îl ţină la distanţă de ea. Dintre toţi , cel mai util nătărău era

ducele. Într-adevăr , prezenţa ducelui o făcea şi mai prozaică - de parcă s-ar fi molipsit de la el. Conversaţia lor îl înnebunea la culme pe Marcus. Trebuia să îi întrerupă mereu ca , atunci când Marmaduke , cu un aer de cea mai mare condescendenţă , o invită pe Stara în grădină la plimbarea de seară. Plin de dezgust, mai ales de încântarea şi încuviinţarea promptă a Starei , Marcus nu se putu stăpâni să nu scoată un strigăt , ca ţipătul unei păsări de noapte.

Alarmat , ducele privi spre el.

– Aşa fac bufniţele , îi explică marele gentleman, râzând de i se scuturau umerii. Fereşte-te de ele. Este aproape beznă.

– Nu mi-e frică de bufniţe ! spuse ducele dispreţuitor şi i se adresă apoi Starei : Aş putea să-ţi iau braţul ?

– Dacă nu ai fi aşa de fricos , interveni Marcus, i-ai cere braţul cu totul. Eu aşa aş proceda.

– Ai descoperi că sunt mai greu de mânuit , decât te poţi descurca.

Stara i se adresase lui Marcus , înainte să o facă ducele , iar acesta nu se consideră ofensat , crezând că se referise la el.

– Eu nu las niciodată să-mi scape braţul unei doamne , pe legea mea ! exclamă el.

Ar fi fost prea complicat să îi explice confuzia , aşa că Stara se mulţumi să se scuze pentru afirmaţia ei , pretinzând că se referise la statura ei , care o

făcea să fie o adevărată povară.

Aceasta a fost o mare greşeală , pentru că ducele începu să o privească imediat de parcă nu ar fi băgat de seamă , până atunci , înălţimea trupului ei. Stara se înfioră de proasta inspiraţie pe care o avusese.

– Multe dintre femei... răspunse Excelenţa sa , şi făcu o pauză. Atât Marcus , cât şi Stara , rămaseră cu sufletul la gură , înainte ca ducele să îşi termine ideea. Primul se aştepta ca ducele să spună ceva , care să îl facă să râdă , iar Stara prefera ca acesta să renunţe... se împodobesc cu prea multe bijuterii.

Stara scoase un oftat de uşurare , pentru că era lucru ştiut că ducelui îi plăcea întotdeauna să admire femeile ce purtau podoabe preţioase. Dar în clipa următoare , adăugă o altă propoziţie de care Stara s-ar fi lipsit.

– Exagerat pentru o femeie.

– Aşa se explică întâmplările ei exagerate , de nestăpânit , interveni Marcus fără să se poată abţine.

Stara clătină din cap , se ridică în picioare în toată înălţimea ei , făcu un pas mai aproape de duce şi oferindu-i braţul cu un aer satisfăcător , îi şopti cu o voce seducătoare :

– Ca să mă pot privi mai bine , ochi în ochi , cu un bărbat.

– Asta cam aşa este , admise Excelenţa sa , cu convingere. Stara îi aruncă lui Marcus o privire victorioasă şi se depărtă cu nobilul ei însoţitor.

Márcus rămase zâmbind cu admiraţie pentru tactica ei , dar mai puţin încântat pentru faptul că era unul de la care ea îşi întorsese faţa întotdeauna. Cu înlţimea lui , ei nu s-ar privi ochi în ochi , gândi el cu satisfacţie. Mai degrabă ar trebui să privească la ea în jos. Poate că destinul făcuse să fie aşa , dar prilejul trecuse.

Marcus consideră că merita să se gândească şi să analizeze fiecare clipă petrecută cu Stara. În mod deosebit , remarca serile lor muzicale , dintre care , în ultimul timp , cele mai multe se ţinuseră la cererea marchizului. Marcus crezuse că toate cântecele îi erau dedicate lui , până când observă cum marchizul îşi ştergea fruntea cu batista , iar pe duce îmbujorându-se după fiecare interpretare a Starei. Obrăznicătura îi făcea pe toţi bărbaţii să se simtă remarcaţi. Dar egoismul lui nu permitea ca ei să fie subiectul cântecelor în prezenţa lui !

O altă persoană , care până la urmă realiză că aceste seri au pierdut ceva din farmecul lor - sau că ea nu mai ocupă locul principal - a fost Lady Gwendolen. Ea afirmă cu dezgust că muzica o enerva.

Marchizul deveni imediat preocupat. Stara , care realiză adevărul , pretinse că nu există nimic mai liniştitor ca muzica - dacă Înălţimea sa i se va alătura să cânte împreună cu ea; folosindu-şi vocea va face să i se relaxeze muşchii capului , ceea ce îi va aduce alinare.

– Pentru sănătatea noastră reciprocă, ar trebui să interpretăm un duet.

Înălţimea sa fu convinsă imediat să încerce acest remediu. Dar apoi bătu în retragere. Nu putea să cânte. Nu îşi amintea textul cântecelor. Şi nu era în voce. Alminteri, era o parteneră mai presus de orice critică. Înălţimea sa avea să ţină partiturile în faţă şi să pronunţe cuvintele. Stara va cânta şi va fredona ca să însoţească versurile Lady-ei Gwendolen. Cântecul fu interpretat într-un anumit fel şi aplaudat de un părinte care considera că fiica lui nu greşise şi de Marcus, care ştia destule pentru a afirma că i-a plăcut. Şi, într-adevăr, o felicită pentru priceperea ei. Şi astfel se trase concluzia că, de aici înainte, Lady Gwendolen va susţine tot antrenul la Hillcrest.

După aceea, au rămas puţine seri fără muzică. Atât marchizul cât şi Excelenţa sa dormeau în timpul lor, dar Marcus nu era atât de norocos, pentru că descoperise că nu îşi pierduse toată afecţiunea nici pentru cântece şi nici pentru romanţe. Înălţimea sa promitea să interpreteze în aşa fel, încât i-ar fi determinat şi pe cei nesimţitori, cu inima de piatră să facă declaraţii de dragoste. Pentru un amant ar fi fost prea mult să accepte aşa ceva, chiar şi pentru o soţie, care nu avea intenţia să fie credincioasă. Privind-o pe Stara, se gândi totuşi că ar putea să îi fie

credincioasă ... cel puţin pentru un sezon.

Şi , dacă serile se transformau astfel în bătaie de joc , domnul Justus găsi cu cale să considere şi dimineţile , la fel de nesatisfăcătoare. Să o spioneze pe Stara nu îi mai făcea plăcere, pentru că astfel s-ar fi putut distra galopând împreună. Era aproape să renunţe la strategia lui , când dintr-o singură lovitură, eforturile lui fură răsplătite. Stara , după ce se asigură dintr-o privire că nu era urmărită , ieşi până la urmă pe poarta parcului din Hillcrest.

– Da ! strigă Marcus triumfător , strângând din pumni. Rămase mult timp în urmă , instinctul lui de urmăritor făcându-l să creadă că Stara se va îndrepta spre ascunzătoarea ei din pădure.

Printre pomi , se zărea costumul ei albastru de călărie sclipind ca fulgerul. Găsi în scurt timp poteca pe care ea se deplasa şi şovăi pentru o clipă. Calul său era bine antrenat şi nu necheza la opririle bruşte. Apoi , porni fără zgomot. La un moment dat, ajunse la o casă de ţară dărăpănată şi se opri.

Stara purta costumul albastru de călărie cel nou , pe care îl cumpărase marchizul pentru ea şi avea o fustă largă , pe care , considerând că nu este nimeni prin preajmă , o ridică destul de sus ca să poată descăleca uşor. Îi zări picioarele mai sus de glezne şi un zâmbet de încântare i se aşternu pe faţă. Era o bună răsplată pentru zilele lui de urmărire în ascuns. Pentru că , tot aşa ca şi restul trupului său perfect ,

avea niște picioare lungi și bine proporționate. Dar ea își coborî fusta , întrerupând brusc spectacolul și se apucă să își priponească animalul.

Capcana fusese așezată , gata să o înhațe. Vulpea era încolțită , iar copoii gata să se năpustească. Ca și altă dată ., Marcus încercă un sentiment de simpatie față de prada sa. Era la pământ. Dar Marcus nu avea chef să o ucidă. Preferă să își învețe prada să joace , după cum îi va cânta el. De aceea , ca gentleman , șovăia desgustat să o lovească cu sânge rece.

Nici la cea mai sângeroasă partidă de vânătoare nu lipsea urmărirea prăzii și lătratul câinilor. În timp ce își prepona calul la o distanță care să îi asigure surprinderea , Marcus se simți copleșit de sentimentul de a fi singur cu Stara în casă.

Dar abia ajuns la ușă se opri. Îl năpădi o nouă întrebare. Nu cumva în acel colț îndepărtat se întâlnea cu un bărbat ? Acesta era un randez-vous ? Cu siguranță că nu cu ducele. Ducele nu avea atâta temperament. Îl scutură un fior la gândul că ar putea fi o slugă - unul dintre muncitorii aceia zdraveni de la moșie. Sau, mai rău , nu era marchizul , în persoană? Își pierduse cinstea pentru un costum de călărie și câteva rochii ? La urma urmelor, putea să o considere ca pe o femeie ușoară , care i s-ar fi vândut și lui , foarte ieftin. Era posibil. Să o ia naiba ! Nu dovedise deja că este hoață ?

Din interior nu se auzea nici o vorbă de întâmpinare sau discuţie. Pentru o clipă , Marcus rămasé ascuns , aşteptând să apară altcineva călare. În cele din urmă , îi reveni buna dispoziţie dându-şi seama că nu ea vorba de o întâlnire secretă. Respiră de câteva ori adânc şi îşi făcu curaj. Toate ferestrele erau astupate cu jaluzele. Se apropie pe furiş cercetând , până observă o fereastră deschisă prin care ieşea un fir de fum. Deşi era vară , era o zi rece şi ea aprinsese focul. Însemna că intenţiona să rămână aici un timp oarecare. Încă o dată îl străfulgeră ideea că aştepta pe cineva , care încă nu sosise, ceea ce explica dorinţa ei de a crea o atmosferă plăcută.

Avea o căutătură aspră în priviri. Fără a se feri , încălecă fereastra deschisă şi rămase acolo la vedere.

Stara era lângă foc , nu să se încălzească ci pentru a examina, nimic altceva decât perlele aproape roz ale Lady-ei Gwendolen. Le ţinea astfel încât să prindă lumina. În clipa următoare îşi aşeză cu neruşinare perlele în jurul gâtului şi închise agrafa.

Sosise timpul să îi aplice lovitura de graţie. Emoţionat de succes se aplecă peste pervazul ferestrei şi remarcă pe un ton liniştit:

– Într-adevăr , draga mea , arată mai bine la tine. Dar cu ce preţ !

Stara rămase imediat ca împietrită şi tot atât de neajutorată, ca o vulpe încolţită de câini , care se

pregătesc să o înhaţe de coadă. Oare toate animalele încolţite aveau aceeaşi expresie de spaimă ? Doamne , avea faţa albă ca varul !

Cu toate acestea , ca un adevărat cuceritor îngâmfat , trecu peste pervaz şi înaintă spre ea. Părul ei lung atârna despletit aşa cum îl purtase în ziua când o găsise la peşteră , iar ochii îi străluceau mai puternic decât perlele din jurul gâtului. După o scurtă pauză , spre marea lui plăcere şi spaima ei de moarte , Stara se mişcă prima ; aruncând priviri sălbatice împrejur.

– Sunt singur , îi spuse el , încercând să o liniştească. Părea atât de înspăimântată , încât aproape îi auzea bătăile inimii.

Se întoarse apoi cu faţa spre el , ceva mai stăpână pe sine.

– Da , chiar eu sunt aici să te sperii şi să te înfrunt , îi şopti el , privind-o drept în ochi.

Stara zâmbi. Începuse să-şi recapete suflul şi aprecie că , la urma urmelor , primejdia putea fi controlată. Pentru că el era doar un bărbat şi ea fusese până acum în stare să ţină bărbaţii sub control.

– A , să ştii că nu sunt o piedică aşa de mică , draga mea , zise el , simţind relaxarea ei. Adu-ţi aminte că te-am prins cu bunurile. Asta dovedeşte nu numai că eşti o hoaţă , dar probabil ai făcut şi câteva crime sub masca lui One-Jewel Jack.

Stara clipi de câteva ori , apoi îi râse drept în faţă cu atâta nerușinare , încât îşi scutură părul ei lung şi mătăsos.

– Nu sunt One-Jewel Jack , spuse ea cu un ton politicos.

– Perlele din jurul gâtului tău nu sunt ale Lady-ei Gwendolen? Să nu îndrăzneşti să râzi de mine. Nici tu şi nimeni altcineva. Numai perlele astea ar putea foarte probabil să conducă gâtul acesta alb şi micuţ la ... ştreang. Se aplecă puţin spre ea şi îi înconjură gâtul cu degetele sale.

Ea nici nu se clinti. Ba îl înfruntă , fără măcar să clipească. De data aceasta nu mai avea nici un pic de teamă.

Marcus se retrase , rânjind.

– Nu te temi de mine , da ?

Ea clătină din cap.

– De ce ? întrebă el , oarecum mirat. Stara zâmbi.

– A , crezi că sunt prea îndrăgostit de tine ca să renunţ ? De unde ştii că nu am anunţat poliţiştii din Bow Street ? Sau pe marchiz ? Este magistrat , nu ? Cu siguranţă că i se va părea interesant faptul că tânăra în care a avut încredere şi pe care a adus-o în casa lui ca doamnă de companie a fiicei sale este tâlhar ? Sau , pardon , tâlhăriţă ?

– N-ai să mă demaşti , spuse ea cu convingere şi se deplasă spre lădiţă. Îşi scoase colierul cu

indiferenţă şi îl aşează la loc. El o urmă , îi înşfăcă lădiţa şi începu să scotocească în ea. Pe lângă perle, mai erau bijuteriile ducelui , acul de cravată şi inelul cu sigiliu. Altceva nimic. Nu erau probe pentru dovedirea unui furt. Simţi o uşurare. Dar luase nişte lire din punga lui şi din aceea a ducelui.

– Unde-s lovelele ? Gologanii !

– Vorbeşti jargonul hoţilor ? întrebă în şoaptă, cu un aer lipsit de sfială , abia abţinându-se să nu chicotească.

– Când vorbeşti cu unele persoane , să le vorbeşti pe limba lor.

– Nu sunt hoaţă , spuse ea cu un ton liniştit şi ridică din umeri. Apoi ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva , recunoscu sincer :

– Adică ... nu am luat niciodată nimic ce nu mi-a aparţinut.

După ce îşi consultă propriile instincte , Marcus acceptă , dar întrebă cu oarecare curiozitate :

– Atunci , ce te-a apucat să o faci de data asta ?

– N-ai să mă înţelegi. Pentru că tu ai , iar eu nu.

Inima Starei revenise la ritmul normal , dar mintea îi lucra să caute o ieşire din încurcătură. Trebuia să găsească o modalitate să îl stăpânească pe acest bărbat , fără a fi nevoită să îi plătească o penalizare , care să îi distrugă orice rămăşiţă de demnitate de care se agăţase toată viaţa. El o privea cu aerul lui prostesc de om puternic şi totuşi , în

adâncul ochilor săi albaştri , exista o undă de afecţiune. În numele cerului , trebuia să se folosească de aceasta. Într-o clipă de inspiraţie , îşi aminti de profesoara ei cam severă , de la şcoală , care se pregătea să poruncească să se ucidă o rozătoare , ce căzuse în capcană când , de sub prizonieră, îşi făcu apariţia un pui. Rozătoarea devenise mamă , determinând-o pe profesoară să ceară servitorilor să elibereze ambele rozătoare. Apoi o privise pe Stara în ochi şi îi spuse :

– Să ştii că şi eu sunt mamă. Stara n-a iubit niciodată această întâmplare. Să nu distrugi niciodată ceva sau pe cineva , care îţi aminteşte de tine.

Începând din clipa aceea Stara se apucă să caute o bază comună cu Marcus , fiind sigură că se vor înţelege.

– Şi apoi , atât Lady Gwendolen cât şi ducele aveau atât de multe , încât nu prea vor simţi lipsa unei bijuterii , exclamă ea. – A ! Dacă asta ar fi o scuză , nu ar mai avea nimeni mai mult decât alţii, răspunse Marcus , indiferent. În cazul tău , tu ai perlele. Este destul să se presupună că vei dori să ai şi mai multe. Ai păstrat şi acul de cravată. În mod evident , consider că, după această logică , nu ai simţi lipsa unui ac de cravată.

– Propui ... îşi ţinu respiraţia , să îţi dau acul de cravată ?

– Ei , doamne ! Parcă aş putea să port ceva care

aparţine ducelui ! Totuşi nu-mi amintesc să îmi fi restituit banii.

Stara nici nu îi răspunse şi nici nu îndrăzni măcar să îi întâlnească privirea aspră.

– I-ai cheltuit ? Aşa repede ? De ce ?

Când atinse un adevăr atât de crud , faţa ei avu o tresărire dureroasă. El continuă să o privească cu acelaşi aer îngheţat , încât îşi dădu seama că nu îl va câştiga în nici un fel. Se simţea pedepsită. Respiraţia începu din nou să i se accentueze.

– Eşti o adevărată hoaţă !

Ea tresări la numele ce i-l adresase şi pentru tonul cu care i-l spusese. În realitate , nu se considera o hoaţă. Uitându-se la el, se simţi pentru prima dată de la aventura ei nebunească , o alta decât obişnuia - ca o criminală de rând. Aşa se vedea în ochii lui. Parc şi-ar fi pierdut toată consideraţia.

Marcus insistă încă o dată , cu o voce răstită să îi spună motivul complet.

– Te previn că voi şti dacă încerci să mă înşeli. Să ţii minte că eu nu sunt ca nobilii aceia pe care îi tragi pe sfoară toată ziua. Ce te-a făcut s-o apuci pe calea asta ? Sau , mai degrabă , aş spune , cine ? Un bărbat ? Eşti amanta cuiva ?

Îl lovi brusc , cu furia unui animal prins în capcană. Şocul izbiturii îl făcu pe Marcus să se dea un pas înapoi. Dar dintr-o dată , ea se prăbuşi în genunchi , incapabilă să scoată o vorbă. Cu ochii

măriţi , gâfâind de disperare îşi dădu seama că nu avea nici o şansă de scăpare. O lăsă să suspine de câteva ori , apoi se aşeză lângă ea pe podea şi îi spuse cu o voce calmă :

– Spune-mi , te voi înţelege.

Dar Stara rămase ca împietrită , până ce el îşi aşeză o mână pe umărul ei. Fu cutremurată de un fior. Îi permise totuşi să rămână cu mâna pe umărul ei , ca şi cum ar fi dorit să se obişnuiască cu el , cu apropierea lui. Apoi Marcus o cuprinse cu braţul , făcând-o să se sprijine de pieptul lui. Ea simţi o clipă de consolare şi se lipi acolo , respirând mai liniştit. Ceva o făcea să creadă că nu o va da de gol , că se poate încrede în el.

Dar în timp ce o strângea la piept , Marcus uitase ceea ce o întrebase. Ceea ce era în stare să gândească era faptul că erau singuri... că focul trosnea în cămin şi că lângă ei se afla o sofa jerpelită.

Începu să respire sacadat. Aşa visase : să o aibă pe Stara la discreţia lui , în braţele lui. O strânse mai tare la piept şi îi simţi catifeaua costumului ei de călărie cum se curba pe trupul ei. Îi urmări conturul chipului ei. Se lipise de el ca o pisică ce se alintă. Îl lăsă să îşi poarte mâna pe umerii ei , apoi mai jos până la talia ei suplă şi din nou în sus. Începu să o mângâie uşor cu gura lui , murmurându-i cuvinte alintătoare , ca să o poată păstra mai departe în braţele lui. Îi cuprinse apoi gura în întregime şi o

sărută. O undă de pasiune îi străbătu pe amândoi ; a fost ca o clipă dulce şi totuşi dureroasă , apoi îi învălui o linişte pe care parcă nu o simţiseră niciodată , ca şi cum s-ar fi aflat în inima unui ciclon. Gâfâind , el o acoperea cu buzele. O mângâia cu gura, în cercuri mici , rotindu-se în jos , apoi o împinse pe spate.

Erau acum pe sofa. Stara se trezi la realitate , când capul ei atinse perna. Panica ce o cuprinse făcu să se destrame vraja dorinţei. Se rostogoli iute într-o parte. El o prinse pe podea , încercând să o împiedice să se mai agite.

– Nu , nu , nu , se opuse ea.

– O clipă mai devreme spuneai da.

– M-ai luat prin surprindere. N-am să-ţi cedez , înţelegi ? Dacă mai continui în felul acesta , nu eşti decât un ticălos de rând !

O strângea la piept incapabil să accepte refuzul ei O sărută din nou , dar i se păru că se poartă prea grosolan , ţinând seama de mânia ei. Ea se smuci atât de violent , încât se rostogoliră împreună , scânteile zburau în toate direcţiile. O imobiliză , fără milă sub el. Părul i se răspândise pe podea în jurul ei, în timp ce el se apleca din ce în ce mai mult peste ea. Apoi , spre salvarea ei , îi reveni stăpânirea de sine , aşa cum se întâmplase mereu în momentele grele. Se forţă să întindă mâna spre vatră să apuce un lemn aprins. Simţi usturimea unei arsuri şi şi-o retrase

brusc. Mişcarea ei îi abătu atenţia şi îl făcu să şovăie.

– Mă doreşti , îi spuse el. Poţi să-mi cumperi tăcerea. Poţi chiar mai mult decât atât. Dacă ai aşa mare nevoie de bani încât să-ţi rişti viaţa la drumul mare , de ce nu vrei să-i câştigi chiar acum ? Spune-ţi preţul , blestemato ! N-am să te las ! Te-am dorit de prea mult timp şi cu prea mare pasiune ! Ce vrei pentru clipa asta ? Îţi ofer orice , în afară de căsătorie. Am să te ţin în lux. Aşa am să te ţin. Vocea începu să îi tremure de sentimentul apropierii de ea şi de ochii ei neastâmpăraţi de vulpoaică , în timp ce clătina din cap , iar părul îi flutura sălbatic în jurul ei.

– Nu , gâfâi ea. Apoi respiră adânc şi-i spuse scurt : Lasă-mă ! Mi-am păstrat onoarea nepătată. Nu vreau să trăiesc dezonorată. Mai bine aş muri. Ca să mă ai , va trebui să mă omori.

Marcus realiză cu durere că nu va fi a sa. Îl dispreţuia prea mult , iar el era destul de mândru să profite de o femeie , care nu îl dorea. Spera ca pasiunea din el să se mai potolească , dar în zadar.

– Să fii , în veci , blestemată , stricato ! gemu el şi se rostogoli într-o parte.

Ea se ridică iute în picioare şi o zbughi spre uşă. Se opri acolo , încercând să-l aducă la raţiune.

– Tu ai prada. La urma urmelor , ai câştigat

ceva. Dar ţine minte , n-ai cum să dovedeşti că eu sunt aceea care am luat-o. Oricui vei spune , am să afirm , pur şi simplu , că te-am urmărit şi te-am găsit aici cu ea. Nu ştiu ce fel de educaţie ai în ceea ce priveşte cinstea. Dar cinstea mea este nepătată. Nicicum nu pot să presupun că Lady Gwendolen sau ducele vor crede că eu am fost One-Jewel Jack. Până şi marchizul , care mă ştie ca pe o femeie sărmană şi lipsită de apărare , nu va acorda credit pretenţiilor tale. Mai degrabă va considera că ai avut un complice şi că tu eşti cel care i-ai jefuit.

Marcus se ridică încet , se aşeză pe sofa şi spuse cu un aer indiferent :

– Poţi să păstrezi bijuteriile. N-am să te demasc. Dar dacă vei mai fi pe drumul acela într-o zi , vei fi prinsă de un bărbat căruia nu-i va păsa de sentimentele tale şi care nu numai că te va avea, dar te va şi preda.

– Nu mi-e teamă , spuse Stara. Nu intenţionez să mai bat drumul acela. A fost o acţiune nebunească , datorită în parte faptului că mă plictiseam să mai fiu atât de umilă faţă de Înălţimea sa. Ei au atâta importanţă , pentru că au o viaţă uşoară. Aş vrea să văd cum s-ar purta , dacă ar fi lipsiţi de titlurile lor şi de servitori şi ar trebui să facă faţă situaţiilor ca oameni simpli - să se lupte cu spaima de a pierde totul , aşa cum am făcut eu , toată viaţa. În plus am

fost obligată să fac rost de bani pentru unele persoane de aşa manieră , încât era să accept propunerea rea a marchizului să-i fiu soţie. Vreau să înţelegi , ţipă ea brusc , apoi fu nevoită să facă o pauză pentru a respira adânc şi a vedea dacă îl va convinge. Vreau să înţelegi , repetă ea , de ce m-am comportat atât de potrivnic firii şi educaţiei mele. De fapt... de fapt am făcut-o pentru că mi-a fost foarte frică, o frică animalică să îl accept.

Marcus se ridicase în picioare şi o privea fix. Ochii îi exprimau o sinceritate pe care nu o mai văzuse înainte. Fusese personal , prea de multe ori în situaţii nenorocite , ca să nu îi creadă pe alţii. Înţelegea mai bine nebunia pe care ea fusese în stare să o facă , de dragul nebuniei. Pentru Dumnezeu nu făcuse deseori acelaşi lucru din aceleaşi motive ? Şi dacă ea o făcuse de teama de a nu se mărita - el , personal , ca tânăr necăsătorit , ar fi fost aproape gata să cedeze plăcerii de a se însura cu o femeie cu zestre bună , numai pentru a o face pe Stara să îl desconsidere. Da , o înţelegea , datorită situaţiei în care şi el se afla. Rânji în felul lui ironic şi leneş , desfăcu larg ambele braţe să îi demonstreze că nu o reţine şi îi spuse :

– Te cred şi nu te voi demasca... sau hărţui de acum încolo, dacă nu...

– Dacă nu ? întrebă ea cu anumită teamă , simţind că este aproape liberă.

– Dacă , bineînţeles , nu doreşti ca eu să continui... să te hărţuiesc. S-ar putea să fie ceva , la care nici unul din noi doi să nu vrea să renunţe.

Se uită o clipă la el fără să îi răspundă. Apoi se întoarse şi ieşi.

Capitolul 7

Marcus îşi urmări încântătoarea sa pradă înapoi la Hillcrest. Părul fluturând în jurul capului ei , îl atrăgea cu unduirile lui , la fiecare mişcare. La început , îşi înfrânse pasiunea , aşa cum se cuvenea, până când ispita din faţa sa îl făcu să dea pinteni armăsarului.

Stara privi înapoi şi se alarmă de apropierea lui Marcus. Se încruntă , gândindu-se dacă nu era prea semnificativ modul cum el continua să o urmărească. În ciuda promisiunilor sale , era evident că nu intenţiona să se dea bătut , ceea ce o făcu pe Stara să-şi îndemne calul mai repede. Era important să ajungă la Hillcrest înaintea lui - să îi dovedească , pur şi simplu că ea este întotdeauna prima. Se aplecă în faţă şi continuă să dea pinteni calului. În clipa următoare , cei doi cai galopau ca vântul. Distanţa se scurtă , până ce ajunseră unul lângă altul. Aproape de grajduri , Marcus o luă înainte şi ajunse primul cu calul său. Apoi , întorcându-se , o întâmpină cu o

plecăciune ironică. Animalele începură să scuture din cap şi să sforăie. Oamenii de la grajduri foiau în jurul lor. Părul Starei , care se învolburase atât de tare , i se aşezase acum liniştit pe umeri. Este prea mult , îşi zise ea , aducându-şi aminte de promisiunea lui de a nu o hărţui. Ce altceva putea să îi demonstreze mai bine că urmărirea va continua ? Iar acum avea nişte avantaje faţă de ea. Cunoştea locul unde ascunsese bijuteriile , precum şi motivul faptei sale. Prea multe pentru pacea şi liniştea ei. În ochii lui văzu obişnuitul surâs răutăcios , privirea dispreţuitoare şi aroganţa celui care visa să îşi impună puterea asupra altora. Pentru o clipă , apăru ca o sclipire şireată convingerea că i-ar putea face rău , dacă ar dori. Şi ea fu sigură , cu inima tremurând , că el ar face-o cu cea mai mare plăcere.

Din clipa aceea , izbânda lui i se păru şi mai plăcută. Neliniştea pe care o zărise în ochii ei , în timp ce ea trecea grăbită pe lângă el , îl făcu să se hotărască să continue vânătoarea , aşa cum un câine de vânătoare este atras de mişcarea prăzii. Ghicind dorinţa intensă a Starei de a pleca cât mai repede de lângă el , îi spuse cu satisfacţie :

– A fost o goană plăcută , draga mea. Vom mai alerga aşa ? Ce ne pasă ce va gândi majordomul sau toată lumea despre comportarea noastră ?

Stara se stăpâni să nu se repeadă la el să îl pălmuiască şi , recăpătându-şi stăpânirea de sine ,

îşi încetini paşii , dar refuză să îi răspundă. Aşa că el continuă de unul singur , schimbându-şi vocea , atunci când trebui să răspundă în locul ei.

– Şi cum te-a distrat hârjoneala de dimineaţă , domnişoară Carltons ?... " Foarte amuzant. Întotdeauna e plăcut să te zbengui cu un asemenea partener "... Mulţumesc , la fel , aş putea să spun , dar nu obişnuiesc să laud femei atât de prefăcute.

Stara se opri din mers.

– Îţi continui cu orice preţ încântătorul dialog cu tine însuţi. Până la urmă ai să te întreci în neruşinare. Zi aşa mai departe. Poate că majordomul sau Lady Gwendolen va avea ocazia să te audă vorbind pe două voci. Şi atunci nu voi mai fi singura convinsă că ai fluturi în cap. Încetează !

Domnul Justus o privi cu îngăduinţă , chicotind pe înfundate şi aşteptând-o să se potolească.

– Îţi place să scapi întotdeauna , încercând să dai nişte lovituri de răspuns grozave. Dar , chiar între runde , în pauză , ca să zic aşa , este o plăcere pentru cineva chiar numai să te privească. Îţi dai seama ce stele ai în ochi ? De aici ţi se trage numele ? Mama ta a reuşit minunea de a-ţi picura aceste două luminiţe strălucitoare în această montură perfectă ? El se înclină în faţa ei şi îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor. Dar ea păşi instinctiv înapoi , privindu-l furioasă , ceea ce îl făcu pe Marcus să zâmbească ironic şi să îi spună :

– Ochii tăi sunt plini de mânie şi aruncă fulgere războinice. Dar când sunt plini de pasiune , lumina lor păleşte într-o nuanţă blândă ca argintul lunii , care îţi mişcă inima.

– Taci ! strigă Stara , uitându-se împrejur.

Dar nu era nimeni , care să îi asculte. Totuşi , nu putea să suporte presiunea lui.

– Ai să taci , de acum încolo , continuă ea. Nu voi mai accepta ironiile tale. Dacă îţi închipui că , aflându-mi secretele , mă poţi domina , te înşeli. Nimeni nu se dă bătut de bună voie.

Marcus rămase şocat de afirmaţia ei , trebuind să recunoască adevărul spuselor sale.

– Dar să ştii că te-am dominat mereu , de prima dată , de când ne-am cunoscut. Şi nu din cauza fricii. Recunosc , eşti fără teamă. Dominaţia mea a fost clară din clipa când te-am ţinut în braţe. Îmi semeni. Dorim acelaşi lucru. Al naibii păcat , că nu sunt duce. Gândeşte-te ce plăcut era să umbli după mine , decât după nesimţitul ăla,

– Nu umblu după duce mai mult decât umbli tu după Lady Gwendolen , răspunse ea , păşind mai departe.

– Dar vezi cât sunt de cinstit , pretinse el , încercând să împace lucrurile. Recunosc, umblu după Înălţimea sa pentru zestrea ei , ca să-mi refac situaţia. Cred că ai fost la fel de corectă cu mine , de la început. De ce te-ai apucat să faci jocuri de societate ?

Stara se întoarse şi îl privi fix.

– Am propus de mult să ne sprijinim reciproc în atingerea scopurilor noastre , dar tu ai încercat , trebuie să recunoşti , să ţi le îndeplineşti pe ale tale, iar mie să-mi pui beţe în roate.

– Recunosc , a fost un adevărat succes , un succes palpitant , exclamă Marcus. Am două scopuri. Să o câştig pe înălţimea sa ca soţie , iar pe tine în patul meu. Dar asta o ştii.

– M-aş mira extraordinar , dacă s-ar realiza vreunul din ele. Am făcut două jurăminte de nezdruncinat. Primul , să mă culc numai cu soţul meu. Al doilea , că soţul meu va fi un gentleman. Dacă primul nu te elimină pe loc , cel de al doilea te exclude , cu siguranţă. Pentru că nu eşti numai un desfrânat , căruia îi lipseşte o doagă - mai eşti şi un mitocan nestăpânit.

– Nici tu nu eşti o doamnă ! zise el , arcuindu-şi buzele într-un rânjet. Femeile , dacă nu sunt de familie bună şi bine educate , se apucă să se distreze mascându-se în tâlhari şi uşurându-şi prietenii de bijuterii. Este adevărat că am fost plecat în străinătate , pentru un timp , dar n-am putut să-mi închipui că moda s-a schimbat aşa de mult. Doamna One-Jewel Jack.

– Am crezut că ne-am înţeles să nu mă iei peste picior cu treaba asta.

– Când ne-am înţeles ? întrebă el mirat , cu ochii

lui albaştri, jucând ca doi drăcuşori. Mai degrabă aşa îţi închipui. Am spus că nu o să te demasc , dar nu pot să nu ţin seama de felul cum te porţi cu mine. Pentru că , dacă asta arată că eşti curajoasă şi ai un anumir fler , arată , de asemenea , că eşti impresionată de mine , deşi a te impresiona este un grad tentant. Te voi tăinui , mai departe , haiducul meu , draga mea aventurieră , până când te voi doborî şi te voi duce de bună voie în patul meu - unde am să te învăţ că , dacă nu eşti o doamnă , poţi să ai multe foloase.

Ajunseră la intrarea din Hillcrest , iar Stara se feri să-i răspundă din cauza prezenţei majordomului. Dar încercă să-şi exprime întregul ei dispreţ , printr-o privire ucigătoare.

În timp ce Stara se depărtă de el şi începu să urce treptele mari de marmură , Marcus îşi duse mâna la inimă şi râse în hohote , considerând că repurtase un mare succes.

Rămase jos , privind-o cum alerga uşor. În ultima clipă , ea întoarse capul , simţind fierbinţeala privirii lui , şi se uită în urmă. El nu mai râdea. Sentimentele faţă de ea erau atât de vizibile în ochii lui , încât de data aceasta Stara fu cea care zâmbi , în timp ce se îndrepta spre camera ei.

În timp ce se ducea să servească dejunul , Marcus se opri în loc , la auzul unei voci subţiri , care ţipa.

Paznicul ţinea un ştrengar jegos , care nu avea

mai mult de zece ani. Vinovatul fu târât în salonul din margine , unde marchizul , care îşi pregătea de zor tutunul pentru prizat , se arătă extraordinar de necăjit că l-au întrerupt.

– Willson , sunt ocupat. De ce i s-a dat voie copilului ăsta aici ?

– L-am adus , excelenţă , să vedeţi cine este vinovatul. Vă amintiţi cum ám discutat despre urmele de căzături din pomi , care dispar în pădure ? Am pus pândarii mei şi am descoperit că băiatul ăsta de aici este vinovat. Stick Stalks , unul din ţăranii dumneavoastră. Ia mereu lemne din pădure şi le vinde în sat. Face rost de o sumă bunicică. Mereu de pe moşia Înălţimii voastre.

În agitaţia care se produsese , marchizul uitase dacă adăugase sau nu ingredientele necesare în ambele vase de prizat. Mucosul acesta era vinovat că încurcase amestecul de mirodenii. Era ceva de neiertat.

– Aruncă pacostea asta în pivniţă , te rog , dar să nu mai aduci vreodată un asemenea specimen în faţa mea.

Wilson era încântat.

– Da , excelenţă. Am să-l azvârl pe nemernicul acesta în pivniţă , până se va învăţa minte să nu mai fure.

– Da , da , mormăi marchizul. Acum du-te !

Văzându-l pe băiatul care plângea , Marcus nu se

putu abţine să nu intervină.

– Înălţimea voastră , o dojană nu i-ar ajunge ? Băiatul este aproape leşinat. Câţi ani ai , fiule ?

Simţind puţin sprijin în clipele acelea de spaimă, copilul începu să îşi depene povestea. Nu lua lemne mereu. Numai când le găsea împrăştiate pe drum , doar erau atât de multe. S-a gândit că ar putea să le ajute puţin pe bătrânele din sat.

Începu să se tânguie , aşa că Willson îl înşfăcă din nou şi zbieră la el :

– Să nu mi-o spui mie , că pentru bătrâne ! Cât te plătesc pentru ele , hai ?

– Îmi dau câţiva bănuţi. Nu cer niciodată.

– Aşa-i , exclamă Marcus. Presupun că a fost de câteva ori. Cred că putem să lăsăm lucrurile aici.

În clipa aceea intră ducele căruia Willson îi expuse povestea din nou. Înălţimea sa , ducele , îşi pedepsea întotdeauna personalul. Era un protocol pe care nu-l călca niciodată.

Marmaduke pretinse că , dacă îl iartă pe derbedeu , vor oferi un exemplu prost de autoritate celorlalţi ţărani din sat. Căci , de vor face aşa , şi alţii îşi puteau permite să le jefuiască , în viitor, cele mai bune livezi , chiar şi grădinile. Drace , ne putem aştepta ca ţăranii din sat să umble haihui prin grădina cu trandafiri. Trandafirul Înălţimii sale , Lady Gwendolen , nu va mai fi în siguranţă. Îl vor culege pentru cine ştie ce fată de grăjdar. Pe legea mea !

În clipa aceea marchizul renunţă la amestecul său special şi împinse borcănaşele deoparte , ascultându-l pe duce. Ducele trebuie să fie ascultat întotdeauna , căci , să nu fii de acord cu un duce , nu este ceva obişnuit , mai ales cu unul care ţi-ar putea deveni ginere.

Înclinând din cap cu convingere , marchizul repetă asupra lui sentinţa anterioară , ceea ce îl făcu pe puşti să protesteze şi să se agite. Se răsuci încă o dată şi scăpă din mâinile lui Willson.

– Hei , phii ! strigă ducele şi se avântă în urmărire.

Dar un bărbat bine făcut îi ieşi în cale. Era Marcus , care pretinse că apăruse , fără să vrea , în drumul ducelui şi al lui Willson. Aceasta îi fu de ajuns piratului să scape pe fereastră. Aplecându-se în afară , Willson îl zări dispărând în fugă printre tufe.

– Trimit slugile după el ! ţipă Willson.

– Seamănă aproape cu vânătoarea de vulpi , zise ducele , hăulind ca la vânătoare.

În clipa aceea , apăru Lady Gwendolen şi toţi îşi amintiră că erau gentlemeni. Cu excepţia paznicului , care fu imediat concediat.

La vederea ei , schimbară cu toţii subiectul , îndreptându-se spre micul dejun. Dar ducele nu putea deloc să uite incidentul. Trebuia să i-l povestească şi Înălţimii sale. Deformă atât de mult întâmplarea , încât ea trase concluzia că trandafirul Lady

Gwendolen fusese furat. Se alarmă extraordinar. Era cât pe ce să leşine. Marchizul se încruntă rapid spre duce şi toţi cei trei bărbaţi începură să vorbească deodată şi să o asigure că aşa ceva nu se întâmplase.

– A furat lemne , îi spuse tatăl ei.

Ea îl privi apoi cu atenţie pe duce.

– Atunci , de ce mi-aţi atras atenţia cu teama asta ?

Se scuzară cu toţii. Ea le acceptă scuzele şi le ceru să îşi exprime opiniile mai degrabă asupra noii sale coafuri , pe care Stara o ajutase să o născocească. Tatăl ei se dovedi destul de stângaci ca să afirme :

– Arată în stilul tău obişnuit , draga mea. Tu arăţi bine întotdeauna.

Se încruntă şi se întoarse spre duce care , de asemenea , nu sesiză nici o diferenţă , aşa că tăcu , concentrându-şi atenţia asupra mâncării. Marcus , care îi studia cu atenţie buclele , fu în stare , în cele din urmă , să se hazardeze :

– În partea aceasta , unde înainte aveaţi doi cârlionţi , aveţi acum unul singur ?

Ea încuviinţă şi imediat , toată lumea sesiză marea deosebire.

– Extraordinat ! adăugă Marcus.

– Da , pe legea mea ! aprobă Excelenţa sa , fără să-şi ridice privirea din farfurie.

Marchizul îi repetă că ea arată splendid întotdeauna.

Când sosi Stara , Lady Gwendolen o asigură că noua ei coafură fusese remarcată imediat de toţi. Dar Stara îi spuse că ceea ce bărbaţii nu fuseseră în stare să observe era felul cum cei doi cârlionţi atrăgeau imediat atenţia asupra perfecţiunii profilului Lady-ei Gwendolen. Lady Gwendolen , zâmbind de plăcere , îşi expuse profilul din ambele părţi , pentru ca toţi cei de faţă să poată remarca. Erau aproape să şi aplaude de admiraţie , apoi , toată lumea se apucă să mănânce.

Dar ducele nu putea să uite episodul cu derbedeul. Trebuia să expună întâmplarea încă o dată, de data aceasta , pentru a-l acuza pe Marcus că , în mod intenţionat , se vârâse în faţa lui şi a lui Willson , altfel l-ar fi reţinut pe infractor.

– Când va fi prins , presupun că spaima cu care se va alege , fără să mai pomenesc şi de ghionturile pe care i le va da Willson, îi vor ajunge ca pedeapsă, nu se putu abţine Marcus. Apoi adăugă : Sper că puştiul va fi apoi lăsat liber.

Stara îl privi încântată pe bărbatul care dovedea că are suflet, deşi se purtase cu ea fără pic de consideraţie. Apoi , auzind de la marchiz întreaga poveste , răspunse :

– Cerule ! Băiatul a furat un băţ din pădure. Cum va putea să mai dăinue Hillcrest-ul ! A golit toată pădurea ! V-a mai rămas vreun lemn pentru focul dumneavoastră , Excelenţă ?

– Nu-i mare lucru , admise Înălţimea sa , care începuse să vadă că întâmplarea putea să fie considerată altfel.

– Într-adevăr , continuă Stara. Un copil de zece ani nu poate să fure prea mult. Cred că nu putem să-l nenorocim pe toată viaţa , pentru că a încercat să se încălzească !

– Pe legea mea , o întrerupse ducele indignat. Noi spunem altceva. El vinde lemnele , pe toţi sfinţii !

– Are iniţiativă puştiul , se amestecă Marcus cu ironie.

Dar ducele nu îi acordă atenţie şi îşi continuă povestea :

– Îşi face rost de sumă bunicică , pe legea mea! Câţiva şilingi.

– Bănuţi , interveni Marcus , neînduplecat.

De data aceasta , ducele se supără. Nu era în stare să accepte remarca lui Marcus , care îl irita precum bâzâitul unui ţânţar în jurul capului şi de aceea îi răspunse :

– Un bănuţ pe zi , spunea tata , înseamnă şapte şilingi pe an. Blestematul ar putea să fure până la o guinee , înainte de a îmbătrâni prea mult.

– Blestemat , într-adevăr , repetă Marcus ca un ecou şi , neputând să reziste , adăugă privind ironic: În curând , va fi în stare să vă ia şi acul de cravată , dacă nu îl va alege vreo femeie. Şi o înţepă cu o privire rapidă pe Stara.

Ducele rămase ca buimăcit , însă Stara , încruntându-se la Marcus , se grăbi să îl liniştească.

– Dumneavoastră aveţi un suflet atât de mare ca şi Înălţimea sa. Apoi se întoarse şi îl fixă pe marchizul care ezita , sub privirea ei înflăcărată. Nu cred că vreunul dintre dumneavoastră ar dori să distrugă un copil pentru această singură vină. Trebuie să iertăm , dacă sperăm să fim iertaţi vreodată.

– Pentru hoţi vorbeşti foarte plăcut , nu se putu abţine Marcus să intervină.

– Pe legea mea ! Domnul Justus are dreptate. Hoţu-i hoţ , indiferent de vârstă , insistă ducele.

– Dar ce făceaţi , când eraţi de zece ani , Excelenţa voastră? N-aţi furat niciodată un măr dintr-un pom care nu era pe proprietatea dumneavoastră ?

– Totul a fost proprietatea mea. Şi de ce trebuie să mă caţăr în pomi după mere , când întotdeauna fructierele erau pline ?

– A , da , sunteţi foarte norocos. Nu suntem toţi la fel de bogaţi ca dumneavoastră , Excelenţa voastră. Poate dumneavoastră , Excelenţă , zise ea , întorcându-se spre marchiz cu ochii ei mari , negri şi rugători , aţi dorit vreodată ceva ce nu vă aparţinea şi aţi simţit că trebuie să aveţi acel lucru ?

Privind la frumuseţea din faţa lui , marchizul admise că dorea foarte mult ceva inaccesibil.

– Ştiu că aveţi suflet şi mă gândesc mereu la

lucrul acesta. Băiatul trebuie să aibă şi el o mamă. Ce s-ar face mama lui fără el ? O iubeşti pe Lady Gwendolen atât de mult şi mă gândesc ce-ar însemna viaţa ei fără dumneavoastră.

Cu acest punct de vedere şi cu concluzia că nu intenţionau să îl închidă pe băiat , părea că incidentul se consumase , când Lady Gwendolen interveni :

– Dar cum rămâne cu furtul preţiosului meu trandafir ? Aşa ceva nu admit. Nu , tată , copilului trebuie să i se dea un exemplu. Ducele se grăbi să aprobe şi astfel , ceea ce la început încuviinţase , acum respingea imediat. Marcus se amestecă din nou în discuţie , spre necazul Starei.

– Dar , Înălţimea voastră , gândiţi-vă.

Era gata să îi amintească faptul că băiatul nu îi furase floarea , dar observându-i figura încăpăţânată ca de catâr , se gândi mai bine şi îi dădu o replică de felul celor cu care Stara o manevrase mereu. Floarea s-a scuturat. Dar a spus cineva unde? Cred că a fost scuturată sub fereastra dumneavoastră , ca o recunoaştere a frumuseţii dumneavoastră. Nici măcar un copil nu este insensibil la perfecţiunea ambelor dumneavoastră profiluri. Toţi bărbaţii , indiferent de vârstă , sunt mişcaţi de asemenea frumuseţe.

El se înclină în faţa ei , iar Lady Gwendolen îi surâse , recunoscând că nu se gândise la aceasta. Suspină şi îşi spuse în sinea ei , dându-i dreptate Starei,

că - la urma urmei - copilul nu trebuia pedepsit.

Marchizul reveni la opinia ultimului vorbitor şi asigură , încă o dată , pe toată lumea , că băiatul va fi dojenit , dar i se va da drumul să se ducă la mama lui, la care Stara îi oferi un asemenea zâmbet , încât îl făcu să îşi mănânce scrumbia afumată cu o încântare sporită.

Stara şi cu Marcus schimbară apoi priviri grăitoare. Nu o spuneau , dar se simţea că făceau parte din aceeaşi tabără , împotriva celorlalţi. Nu hotărâseră nimic , dar intuiau ce coaliţie puternică ar forma împreună , dacă ar lucra în echipă. În ochii lor sclipi o lumină caldă de înţelegere , până când , la un moment dat , Stara îşi înfrână sentimentele , aducându-şi aminte de afirmaţiile lui cu privire la tânărul hoţ , prin care făcuse aluzie la ea. În clipa următoare , îi aruncă lui Marcus o privire atât de rece şi distantă , încât acesta îşi ridică gulerul , prefăcându-se că tremură.

Dar ceea ce simţi Stara pe propria ei piele în după amiaza următoare , când majordomul anunţă numele a doi vizitatori neaşteptaţi , nu a mai fost deloc prefăcătorie.

Ducele discuta despre vânătoare cu marchizul , Lady Gwendolen se odihnea în camera ei , iar Stara şi Marcus se prefăceau că citesc , în timp ce îşi aruncau priviri pe furiş când, deodată , Stara intră în panică.

Se ridică imediat în picioare şi îi ceru majordomului să îi instaleze pe cei doi oameni în salonul galben , unde ea va sosi de îndată să rezolve problema.

– Să le ofer ceva răcoritoare ? întrebă bătrânul servitor.

– Nu ! Adică , da , bineînţeles. Nişte ceai , dar fără gustări.

– Am înţeles , domnişoară.

Lui Smithers nu îi trebuiau mai multe amănunte. Salonul cel mic şi " numai ceai" îl lămuri că erau nişte oameni faţă de care îşi putea permite să strâmbe din nas cât de mult dorea. Ducele înţelese foarte clar că vorbea de nişte oameni care nu meritau atenţia lui , aşa că nici măcar nu întrebă de ei şi îşi continuă discuţia.

Numai Marcus se sesiză , observând iritarea Starei , deşi ieşise foarte repede , scuzându-se graţios.

Marcus o urmă câteva clipe mai târziu. Îşi aduse aminte că Stara îi povestise ceva despre nişte creditori. Se încruntă şi se simţi oarecum îngrijorat. De ce nu se pricepeau femeile să-i manevreze pe aceşti creditori ? Dacă majordomul i-ar fi refuzat, pur şi simplu , aşa cum îşi învăţase el slugile să facă ?

Apropiindu-se de micul salon , Marcus se simţea înciudat de modul necorespunzător în care Stara îşi rezolva problemele. Era oare ca un sportiv

neantrenat , care nu reuşea să îşi potrivească înălţimea ştachetei înainte de a sări ? Va trebui oare să intervină în ajutorul ei ? Dar poate că , la urma urmelor , ar fi destul de amuzant. Şi ar putea să fie încă o modalitate de a o obliga faţă de el.

Pe măsură ce se apropia de uşa închisă , vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Ar fi fost de condamnat ca un gentleman să nu fie de faţă să ia apărarea gazdei.

Plin de furie , Marcus păşi ţanţoş în încăpere.

Capitolul 8

Rămase buimăcit de priveliştea care îl întâmpină. Viteaza , îndrăzneaţa şi vesela lui Stara şedea umilă pe sofa , iar un bărbat şi o femeie o dojeneau cu asprime. Nu i-ai onora pe aceşti parveniţi cu apelativul de domn şi doamnă , gândi Marcus , în timp ce simţea că i se face greaţă , ca la vederea unui accident.

Bărbatul , un burtos , flutura nişte bancnote sub nasul Starei.

— Cum crezi , domnişoară , că putem să ne mulţumim cu suma asta ? Nu reprezintă nici jumătate din ce-am cheltuit pentru mormântul tăticului tău ! Şi unde sunt banii pe care i-am cheltuit pentru şcolarizarea ta ? Am rămas cu buzunarele goale , aşa cum ţi-am mai arătat. Iar scrisoarea ta lipsită de sentiment ne-a făcut să ne simţim nişte slugi. Până şi un bătrân servitor s-ar aştepta la o consideraţie mai mare decât ne-ai acordat-o tu în cele câteva rânduri ! Dumnezeule ! Ce lipsă de

sentimente ! Ce bani puţini !

– V-am spus că ăştia reprezintă tot ce am ! exclamă Stara , simţind că i se taie respiraţia la apariţia bruscă a lui Marcus.

Tirada lui Pinkerton încetă la expresia pe care o sesiză pe faţa Starei.

Marcus veni mai aproape şi , ridicându-şi monoclul , aruncă celor doi Pinkerton o asemenea privire pe care numai ducele , în persoană , era în stare să o aibă , atunci când se uită la ţărani.

Cei doi Pinkertoni schimbară priviri uimite între ei. Sprâncenele gentleman-ului , ridicate la maximum, îi asigurară pe amândoi de calitatea celui din faţa lor.

– Domnişoară Carltons , zise Marcus cu dezaprobare. Tonul foarte ridicat , din vocea lui , ca al ducelui , o lămuri de îndată pe Stara , de manevra lui. Pretind ca în memoria nenumăraţilor mei strămoşi , duci de Claridge - eu fiind al şaptelea - să nu fiu pus niciodată în situaţia de a aştepta o doamnă. Pe legea mea ! Nu eşti de acord să mi te alături pentru o scurtă plimbare ?

Gânduri contrarii se învălmăşeau în capul Starei. Să i se alăture jocului său ori să îl demaşte ca impostor ? Ce motiv avea Marcus să se substituie în persoana ducelui ? Stara privi rapid la expresia de veneraţie de pe feţele celor doi Pinkertoni şi îşi dădu seama că ei se considerau în prezenţa unui duce autentic. Apoi se uită la rânjetul prostesc de pe

faţa lui Marcus , care aproape îl întrecea pe cel al ducelui , când acesta era extraordinar de satisfăcut de el însuşi. Oricare ar fi fost temeiul , spiritul ei de aventurieră învinse. Nu avea decât să lase jocul să continue. Într-adevăr , stăpânindu-şi râsul , îşi adoptă o atitudine potrivită şi exclamă :

– A , Excelenţa voastră , îmi cer scuze. Dar tutorii mei , domnul şi doamna Pinkerton , mi-au făcut o vizită pe neaşteptate. Oricum , tocmai plecau.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise falsul duce cu un căscat, pe care nu se obosi să îl ascundă.

Dar cei doi Pinkertoni , care de ani de zile se hrăneau de pe urma Starei , se obişnuiseră cu prada lor şi nu se lăsară uşor daţi afară. De fapt , observând că are asemenea relaţii apropiate cu aristocraţia , ei dublară chiar suma pe care veniseră să o ceară.

– Excelenţa voastră , hm... hm... începu domnul Pinkerton să tuşească uşor pentru a-şi drege glasul. Ca tutore al acestei doamne , zise el bătându-se cu palma peste vesta lui scumpă din stofă ecosez , doresc cu respect să vă atrag atenţia asupra calităţilor ei. Adică , hm... se trage , după naştere , dintr-o familie extraordinar de respectabilă. Presupun că originea ei începe de la "the Conqueror"*. Un arbore genealogic

* William the Conqueror , duce de Normandia. I-a învins pe anglosaxoni în bătălia de la Hastings - 1066. (N.T.)

afurisit de bun. Făcu o pauză ca să îşi sublinieze spusele , cu ambele degete mari ridicate în sus. Hm , hm... educaţie bună. La cele mai bune şcoli.

Uitându-se tăcut la bărbatul din faţa lui , Marcus îşi ridică sprâncenele cât putu de mult.

– Pe toţi sfinţii , cred că nu încerci să mi-o vinzi pe tânăra asta , nu ? Pe toţi dracii ! Ca să vorbesc ca un prieten de-al meu... mă înfior , gândindu-mă ce ar spune Înălţimea sa , Lady Grwendolen. Am sperat să-i oferim într-o zi postul de guvernantă la copiii noştri. Dar , dacă presupui că nu corespunde acestei îndatoriri , am să solicit Lady-ei Gwendolen şi marchizului să renunţe la ea. Oricât ar fi de neînsemnată poziţia ei în această casă , nimeni nu vrea să-i aducă vreo jignire.

Doamna Pinkerton avu inspiraţia că era momentul cel mai potrivit să intervină şi ea.

– Excelenţa voastră , iertaţi-l pe soţul meu. O fi vorbit fără să gândească. Se laudă mereu cu educaţia ei. Suntem foarte mândri de fetiţă. Profesoarele ei de la , cu adevărat , vestita şcoală a domnişoarei Lavadale , ne-au scris mereu cât de inteligent şi plăcut cânta la pian. Este extraordinar de potrivită să vă fie însoţitoare , vă jur.

" Ducele " îi făcu să tacă.

– Nu vreau să discut asemenea trivialităţi. Toţi sunteţi... triviali. Mai degrabă aţi dispărea. Nimeni să nu mă bată la cap cu subordonaţii mei. Dacă o

onorez pe această doamnă cu o vorbă , în mod ocazional , se apucă să se laude la Înălţimea sa. Din când în când trebuie să te ocupi de slugi.

– Mă onoraţi , Excelenţa voastră , zise Stara , înţelegându-i , de data aceasta , purtarea. Se apucase să o prezinte atât de lipsită de importanţă , pentru ca rudele ei să înţeleagă că nu vor mai reuşi să o tragă pe sfoară.

Într-adevăr , această nouă imagine nu era pe placul familiei Pinkerton. Acum domnul Pinkerton era gata să renunţe la speranţele lui.

Cei doi schimbară priviri rapide. Oricum soţul ar fi încetat. Dar panica mare pe care o zări în ochii soţiei sale , îi aduse aminte că ea ceda la primul atac, aşa că îi revenea lui să preia bătălia.

– Vă cer iertare , Excelenţa voastră , insistă el. Stara este foarte mult îndrăgită de iubita dumneavoastră - de Lady Gwendolen. De asemenea, stima ei pentru Înălţimea sa şi pentru tăticul ei , marchizul , o face să fie apreciată , vă asigur.

" Ducele " , care plecase să se aşeze în faţa focului şi privea flăcările gânditor , se întoarse în loc.

– Mai vorbeşte cineva ? întrebă el prefăcându-se şocat şi privi provocator pe cei doi Pinkerton. Am crezut că aţi plecat.

– Spuneam , zise domnul Pinkerton cu un ton iritat că... şi se apucă să repete aprecierea lui cu privire la stima Starei faţă de marchiz şi fiica lui.

– A , da. Nu greşeşti prea mult. Şi eu am apreciat odată un valet. Tânărul a avut neobrăzarea să-mi ceară să-i măresc simbria. Sunt bine cunoscut pentru generozitatea mea. Nu l-am concediat. Dar n-aş suporta ca cineva să fie excrocat în prezenţa mea. Marchizul a fost şocat că nu l-am dat afară pe tânăr. L-am păstrat mai departe ca valet , din respect pentru anii lui de serviciu. Am suflet bun , să ştii. Asta-i singura mea greşeală. Marchizul este clădit dintrun măterial mai aspru. Odată a arestat pe un tânăr pentru că a luat vreascuri căzute din pădure ca să-şi încălzească mama muribundă. Tristă , tristă situaţie. Domnişoara Carltons a avut îndrăzneala să-i vorbească despre băiat. Era cât pe ce să-şi piardă locul de aici. Nouă nu ne plac şarlatanii în jurul nostru. Nu-i aşa , domnişoară Carltons ? Cred că Înălţimea sa ţi-a explicat clar că nu trebuie să exagerezi şi să ceri mai mult decât se cuvine.

– Dar are îmbrăcăminte aşa eleganţă , insistă doamna Pinkerton care , văzând că toate speranţele ei de a face rost de bani pentru zestre fiicei sale se evaporează , începuse să îşi reducă pretenţiile la o rochie sau două.

– Da , Înălţimea sa , cu mare amabilitate , mi-a oferit câteva din rochiile ei , pe care nu le mai poartă. Dar sunt obligată să i le dau după aceea croitoresei sale. Mi-a dat rochiile sale , pentru că cea pe care o purtam eu o jignea.

– Dumnezeule , aşa-i. Niciodată nu m-am gândit că voi fi nevoit să mă aflu în prezenţa unei femei cu mâneciile roase. Avea o arsură la tiv. Marcus se cutremură dezgustat. Aproape că m-a întors pe dos. I-am spus Înălţimii sale că nu trebuie să suporte asemenea lipsă de gust în preajma ei. I-am spus : " Ori îi dai o rochie , ori o îndepărtezi din ochii mei". Sărăcia mă indispune , să ştiţi. Nu-i pot suferi pe cerşetorii care vin la mine cu mâinile întinse la pomană. Taie-le mâinile , spun eu.

Auzind acestea , cei doi Pinkertoni săriră în picioare. Doamna Pinkerton îşi puse chiar mâinile la spate. Veniseră într-adevăr după pomană. Stara , care până atunci se uitase în pământ cu umilinţă , ridică privirea şi îi văzu pe cei doi , care pierduseră lupta , cum se îndreaptară spre uşă. Într-adevăr , doamna Pinkerton răsucise chiar mânerul uşii , dar soţul ei nu voia să plece fără să încerce o ultimă lovitură.

– Vreau să-l văd pe marchiz , insistă el cu încăpăţânare. Cu siguranţă că i-ar găzdui pe tutorii tăi , Stara.

– Speranţe zadarnice ! răspunse Excelenţa sa. Mai degrabă te-ar pune la plată. Pe ea o notează cu tot ceea ce crede că îi datorează. Am văzut lista cu ochii mei. Cazare şi masă. I-am spus : las-o pe fată să se achite. Înălţimii sale îi place să fie coafată. Şi , într-adevăr , nu ţi-a încredinţat dumitale această sarcină ?

– Da , răspunse Stara pe nerăsuflate. Mă achit de obligaţiile mele faţă de ei prin astfel de activităţi , dar , de curând , am fost întrebată de marchiz dacă nu am rude care ar putea să binevoiască să facă rost de ceva bani gheaţă.

– Aşa-i , spuse " ducele " râzând. Niciodată n-am mai văzut pe cineva atât de dornic de bani. Pierde foarte mult la White , nu ştiţi ? Fără cea mai mică remuşcare , Marcus distrugea buna reputaţie a marchizului. Apoi , ca şi cum i-ar fi venit o idee formidabilă , spuse plin de entuziasm : cred că i-ar plăcea să vă cunoască pe amândoi ! Domnişoarei Carltons i-a plăcut , întotdeauna , să pretindă despre rudele ei că sunt sărace. Spunea că nu aţi fi în stare să o ajutaţi din punct de vedere financiar. Dar îmi păreţi destul de prosperi.

Făcu o pauză ca să îşi ridice monoclul şi le aruncă o privire pătrunzătoare , cu un singur ochi.

– Îmbrăcămintea fără gust , dar nu demodată , obrajii plini. Cred că nu muriţi de foame. Aţi putea să preluaţi o parte din obligaţiile doamnei. Ce spuneţi ? Să-l chem pe bătrânul " buzunare goale " ? Probabil că mai are vreun şiling din cei pe care i-a lăsat tatăl lui - pe ceilalţi i-a pierdut la jocuri de noroc. Mai am o idee. Aţi venit cu careta proprie ? Marchizul are un tânăr foarte isteţ , care ar putea-o vinde pe un preţ foarte bun. Este un tânăr dat naibii. Lipicios ca mierea !

– Careta nu este a noastră , Excelenţa voastră , zise domnul Pinkerton , înspăimântat de eventualitatea că ar putea să plătească el nişte datorii , în loc să obţină bani în plus de la Stara. Roşu la faţă , tocmai ajunseseră şi el la uşă , când ducele închipuit îi opri.

– Pe legea mea , exclamă el. Ai bătut atâta drum să-ţi vezi pupila şi nu ai de gând să-i laşi câteva guinee să-şi plătească datoriile de la joc ? Îmi datorează câţiva galbeni de săptămâna trecută , de când am jucat whist.

Aceasta le întrecu pe toate. Pinkerton începu să tuşească şi, mormăind ceva despre datornicii săi , se înclină şi părăsi hotărât încăperea împreună cu soţia lui , care se înroşise de ciudă , închizând uşa cu zgomot.

Urmă o clipă de tăcere. În secunda următoare , Marcus Justus întrerupse tăcerea , renunţând la calitatea de duce şi începu să râdă în hohote. Stara se repezi la fereastră. Afară nu erau decât cei doi Pinkerton , care se grăbeau spre caretă. Se urcară , pleznirăcaii şi plecară. De bucurie , nu se putură stăpâni să nu se arunce unul în braţele celuilalt. Marcus o întâmpină cu o îmbrăţişare puternică ce o făcu pe Stara să îşi amintească de situaţia ei şi să se retragă.

În clipa următoare , Stara clătina din cap , neîncrezătoare , în propria ei salvare. Cei doi o

timoraseră ani de zile - cum de fusese posibil ca un simplu joc de teatru să îi facă să se răzgândească ? Avu impresia că toată viaţa fusese bântuită de două fantome fioroase , iar Marcus făcuse doar un semn cu mâna pentru ca ele să dispară. Privea cu ochii plini de speranţă , dar nu se lăsă îmbătată. O cută îi încruntă fruntea în timp ce se aşeză pe sofa , gândindu-se , dacă acum nu se găsea într-o situaţie şi mai proastă, fiindcă pentru ajutorul lui Marcus , acum era datoare faţă de el. Nu îi surâdea câtuşi de puţin că el îi cunoştea secretele. Avea experienţa familiei Pinkerton.

– De obicei nu este aşa de uşor să-i faci să se răzgândească, zise ea oftând. Trebuie să te felicit pentru reprezentaţia pe care ai oferit-o şi pentru amabilitatea de a-i expedia. Dar , după cum îi ştiu , se vor reculege şi se vor întoarce. Întotdeauna se înapoiază să ceară mai mult. Sunt... perseverenţi.

Îşi dădu seama că vocea Starei era atât de nepotrivită pentru voioşia ei de altă dată , încât fu impresionat. Situaţia nu mai era tot atât de amuzantă ca mai înainte.

– Te-au jecmănit ? întrebă el grosolan.

– M-au secat , răspunse ea.

– De-aia a trebuit să o faci pe tâlharul ?

– Aceasta a fost cauza. Ei au fost cauza pentru tot ce am făcut. Au luat banii mamei , pe care ea mi i-a lăsat pentru educaţia mea. A trebuit să predau

lecţii şi să fac şi alte lucruri ca să completez banii pe care ei au refuzat să-i plătească. Iar când le-am cerut să-mi dea socoteală , mi-au arătat nişte cifre , pe care nu le pot verifica. Suma pe care o pretind , lua-i-ar naiba , pentru mica piatră pe care au pus-o la căpătâiul mamei mele , (cineva ar putea crede că i-au ridicat un monument naţional) , precum şi alte asemenea sume sunt extraordinar de mari. Fiecare bucăţică de pâine pe care am mâncat-o vreodată în casa lor , a fost trecută pe răboj în contul meu. Trebuie să mă scap de ei , explodă ea brusc. Cu orice preţ ! Şi totuşi , probabil nu voi fi niciodată în stare. Mai degrabă vor lua legătura cu marchizul , iar el va fi destul de amabil să-i plătească. De îndată ce îşi vor găsi o nouă sursă , nu vor mai ţipa. Vor deveni pensionarii lui , iar eu voi fi profund obligată faţă de el. Până la urmă , se va plictisi să-i plătească , pentru că sunt foarte lacomi , iar eu voi fi alungată.

Pentru o clipă , ochii Starei se îngustară , gândindu-se la imaginea căsuţei sale din pădure. O va pierde. Ca şi camera ei de la Hillcrest , precum şi pe cea mică din Londra. Simţea din nou aceeaşi panică , pe care o avusese la şcoală , dacă nu s-ar fi apucat să predea lecţii , ar fi fost exmatriculată. Gândurile o năpădiră. Se uită la ochii albaştri din faţa ei care exprimau o uimire din ce în ce mai mare. În mod evident , Marcus nu o înţelegea. Trebuia să îl facă să o înţeleagă.

– Vreau un loc , unde să mă simt în siguranţă. Să am un cămin. Dacă va fi nevoie , pentru asta voi fura din nou... sau mă voi căsători cu un tâlhar. Cu orice preţ , trebuie să am un cămin.

Dorinţa ei nu îl atinse pe Marcus la coarda sensibilă.

– Ce-i aia cămin ? se strâmbă el în batjocură , râzând , apoi adăugă cu indiferenţă. Oriunde mă găsesc , acolo este şi căminul meu. Sunt călător. Mă gândesc că şi tu ai o fire de bărbat. Nu ai fire de aventurieră ? Am ajuns la concluzia că eşti destul de curajoasă ca să le faci de ruşine pe toate femeile lipsite de gust, pe care le-am întâlnit pretutindeni în lume. Detest să te văd umilă în faţa acestor două nulităţi. Focul din tine , despre care eu am crezut că nu se va potoli niciodată , s-a stins. Pe toţi sfinţii ! Ascultă-mă ! Ai început să gândeşti ca ei. Crezi că banii înseamnă totul. Aceşti Pinkertoni storcători de bani sunt cei mai josnici mâncători de firimituri de la mesele celor avuţi. Asta doreşti ? Să te învârţi pe lângă oameni cu mâna întinsă pentru pomană ? Să-ţi fie ruşine !

Tulburată de spusele lui , Stara ridică încet privirea , ieşind din starea ei de umilinţă.

– Dar tu nu te învârţi pe lângă Lady Gwendolen cu aceleaşi gânduri ?

– Nu suferă nici o comparaţie , zise el descumpănit. Sunt un gentleman , care îi ofer unei

femei plăcerea extraordinară de a mă avea pentru toată viaţa. Este o treabă echitabilă. Exact ca atunci când doi sportivi se angajază într-o întrecere - unul câştigă, celălalt pierde , dar amândoi cunosc regulile şi se bucură de plăcerea întrecerii. Lady Gwendolen cunoşte regulile societăţii. Fie că voi învinge eu , fie că va învinge altcineva. De fapt nu va avea prea mare importanţă pentru mine , în nici o eventualitate. Nu-mi pasă. Voi rămâne ceea ce sunt. Şi , orice voi face , voi face în felul meu şi în propriul meu interes, pentru distracţia mea personală. Totul este o distracţie , nu ?

– Poate pentru tine , răspunse Stara , încercând să plece , dar el o reţinu.

– Unde este aventuriera mea - curajoasă până în măduva oaselor , care riscă totul şi râde mereu de lorzi şi de femeile cu titlul de lady ?

Stara ar fi vrut să râdă de oameni , dar în fond dorea cu toată convingerea să aparţină oamenilor. Fapt pentru care plănuise să îl ispitească pe lord să îşi împartă titlul său cu ea.

– Totul este un schimb , aşa cum singur ai spus-o , cu multă înţelepciune. Deosebirea constă în faptul că alte femei au pe părinţii lor , care le fac aceste angajamente. Pe când eu am fost propria mamă şi tată să mă ocup de viitorul meu. Mi-am căpătat educaţia şi mi-am făcut relaţiile mele în societate. Mariajul este folosit de femei , îndeobşte

pentru parvenire , dacă nu eşti o Lady Gwendolen , care ai , toată viaţa , totul la dispoziţie şi găseşti astfel că este emoţionant să fii concubina lui One-Jewel Jack. Pur şi simplu aiureli. Într-o zi , o să leşine de ciudă. Deşi l-am văzut odată şi mi s-a părut că este de un farmec acceptabil, poate datorită măştii. Totuşi , chiar aşa o aventurieră cum o consideră unii , căsătoria este calea cea mai onorabilă pentru o femeie fără bani. Aşa că , te rog , nu sta în calea mea. Dacă tu consideri că vei folosi informaţiile despre Pinkerton împotriva mea , te previn să te mai gândeşti. Joc cinstit pentru că vreau să fiu cinstită. Dacă va fi nevoie , mă voi mărita cu marchizul sau chiar cu Lordul Withers , care va fi destul de amabil să-mi trimită o cerere în căsătorie.

– Eşti atât de înnebunită după un trai sigur , încât să renunţi la tot ceea ce îţi oferă viaţa , ca să meriţi să trăieşti ? exclamă Marcus înspăimântat de-a binelea. Nu există nimic să te scoată din această stare prosteasca , să te facă să te regăseşti ? Lordul Withers este bătrân şi corupt. Drăcia-dracului ! Este bine cunoscut pentru severitatea lui faţă de soţiile sale. A avut două până acum. Vrei să li te alături în cimitir ?

Se opri brusc şi o porni în tăcere , apoi reveni cu uimire :

– Vrei să devii şi tu una din aceste femei reci ca gheaţa şi rutinate ? Ai fi mulţumită să asculţi

fragmentele încântătoare din poeziile compuse de răsfăţatul societăţii noastre , cunoscutul Lord Byron? nu mai aşteptă răspunsul ei ci continuă : Cred că nu. Pentru că tu nu ai nevoie să asculţi versuri de dragoste sau aventură. Le ai pe amândouă în tine. Şi poţi continua să le foloseşti pe amândouă... cu mine.

– Este o părere care îţi convine , îi răspunse Stara râzând cu dispreţ şi apoi , ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva mult mai important , adăugă : Ca să vorbim de ceea ce ne convine , este ora cinci şi trebuie să mă schimb. După care , evitând cu abilitate mâna lui întinsă , părăsi încăperea.

Marcus rămase în salon , plimbându-se de la un capăt la altul, până găsi o soluţie , care îl satisfăcu. Întrucât femeia avea intenţiile ieşite din comun , se impunea , din partea lui , să o aducă pe drumul cel bun. Pentru că ar fi condamnabil să permită ca o asemenea femeie să devină una din rebuturile de la Wither's. Nu , pe toţi sfinţii ! Întrucât ea se orienta în direcţia aceasta , va trebui să folosească mai mult decât metoda convingerii , să o facă să renunţe. Trebuia să acţioneze.

La trei zile după ce îi alungase pe Pinkertoni , Stara începu să creadă că Marcus realizase performanţa , aproape imposibilă , de a-i lua de pe urmele ei. În toiul acestei speranţe miraculoase , începură să se contureze alte întâmplări. Ducele devenise mult

mai atent. Plimbările lor intime aveau loc acum zilnic, iar în timpul acestora încerca să-i păstreze interesul, punându-l să vorbească despre el, în special despre moşiile lui. El vorbea cu mândria actualului proprietar, în timp ce ea îl asculta cu speranţa viitorului proprietar.

– Multe spuneaţi ? Chiar în spatele castelului dumneavoastră ?

– Întocmai. Plină cu pene. Toată ograda este plină cu pene de păun. De la păuni. Afurisitele de păsări îşi desfac cozile şi, hap! o pană. Se scarmănă cu ciocul ! Blestemăţie ! Nu pot scăpa de paraziţi. Strămoşilor mei le-au plăcut păunii. I-au înmulţit ! încheie el melancolic.

Pentru Stara era o concluzie foarte sumbră, pentru că îi demonstra cât de mare era obstacolul din calea ei ce o împiedica să devină ducesă. Dacă Excelenţa sa păstra nişte păsări, care nu îi plăceau, numai de dragul tradiţiei şi strămoşilor lui, nu era mult mai probabil să se căsătorească tot din aceleaşi temeiuri ? Dăduse frâu liber speranţelor sale să zboare prea sus - aşa cum privirile lui Marcus îi dăduseră de înţeles de fiecare dată, când o văzuse cu Excelenţa sa. Dar avea unele semne că Excelenţa sa depăşea uneori prietenia. O strânsese de mână, mai deunăzi, cu mai multă tărie decât era necesar, când o ajutase să treacă peste un prag de piatră. Apoi, mai era clipa aceea, când se aplecase şocant

de aproape de ea , să o privească fix în ochi.

– Înfocată privire , nu ? spuse el. Ar putea lumina noaptea ca un felinar.

Ea îi mulţumi plină de sfială , iar el se înclină. Apoi se plimbară încântaţi.

Mai târziu , Stara îi făcu un avans , în sensul că îi pomeni că pentru frumuseţea ei poetică şi-a notat remarca lui în jurnal.

Ducele avu o uşoară reţinere , când trebui să îşi aducă aminte la ce remarcă se referise Stara şi fu nevoită să-i arate versurile pe care ea le îmbunătăţise.

– Ochii tăi ca două stele fac din bezna nopţii zi...

Ducele fu încântat să le vadă în jurnalul ei :

– Am spus eu aşa ceva ? Care va să zică aşa !...

Stara consideră că nu ar fi rău să pretindă că versurile ar fi tot atât de bune ca cele ale lui Byron (Fie ca poetul să o ierte , gândi ea cu un sentiment de remuşcare).

Impresia puternică pe care Stara o produsese asupra lui , comparându-l cu marele poet , deveni clară în ziua următoare , când Excelenţa sa apăru cu un volum din poeziile lui Byron în mână. Voia ca Stara să îi arate vreo două-trei versuri , pe care să le poată compara cu ale sale.

La început , Starei aproape că nu îi veni să creadă asemenea îndrăzneală , dar apoi fu repede de acord. Excelenţa sa îi explică foarte mândru că el nu s-a

ostenit niciodată să citească poezie proastă. Se stăpâni, cu greu, să nu izbucnească în râs, în timp ce îi arătă versurile, pe care să le onoreze cu atenţia lui.

" Fecioară din Atena, dă-mi înapoi inima mea, înainte să plec ", a fost unul dintre cele asupra cărora Excelenţa sa a avut totuşi de obiectat, pentru că nu cunoscuse nici o femeie din Atena şi nu îşi dăruise inima nici unei fete, mai ales uneia din altă ţară.

– Câtuşi de puţin, se opuse el destul de amabil, pentru un duce ca el. Totuşi, se declară foarte mulţumit de... " Şi ea se plimbă în frumuseţea nopţii fără nori, pe ţărmuri înstelate "...

Ca mine, zise el. Mai târziu, Stara rămase surprinsă, când el o învăţă pe de rost şi i-o recita mereu în timpul plimbărilor încât îi veni, la un moment dat, să îl deteste pe Byron pentru totdeauna.

Fără îndoială că interesul lui faţă de ea devenise mai evident. Oh, exclamă Stara, ce repede l-aş fi cucerit, dacă aş fi avut un cât de mic rang. Sau, măcar, dacă Lady Gwendolen ar dispărea din calea lui. Ca să pună acest lucru în practică, Stara începu să viseze cu ochii deschişi cum adevăratul One-Jewel Jack o răpeşte pe Înălţimea sa. Dar scutură puternic din cap şi alungă aceste gânduri năstruşnice. Cerule, începuse să dea crezare propriilor ei poveşti. One-Jewel Jack nu se îndrăgostise de Înălţimea sa. Dar atâta vreme cât Lady Gwendolen considera altfel,

nici un bărbat - fie el duce sau derbedeu - nu era în stare să câştige pentru Stara destul spaţiu de manevră.

Apoi , în timpul acestor momente fericite , ceva interveni brusc. Chiar când se convinse să uite de familia Pinkerton , primi veşti de la ei. Când desfăcu scrisoarea , avu un adevărat acces de disperare. Conţinutul scrisorii îi produsese confuzie la început, apoi , când îi înţelese mobilul , intră într-o adevărată agitaţie. Neînduplecata familie Pinkerton ajunsese la concluzia că , întrucât Stara nu mai era în măsură să se achite de obligaţiile sale faţă de ei , va trebui să îşi câştige mijloacele necesare. Vor fi destul de amabili să-i găsească o slujbă de guvernantă şi să pună poprire pe jumătate din salariul ei. Ar fi preferat achitarea rapidă a datoriei , însă voiau să dea dovadă de înţelegere. Dacă ea nu se grăbea să fie de acord cu această propunere extraordinar de echitabilă, vor fi nevoiţi să se adreseze judecătorului. După ce se cutremură de aceste propuneri , fu cuprinsă de mânie. Cum de îndrăznesc să o hărţuiască ? Nu le datora nimic ! Niciodată nu le datorase ceva ! Nu va mai permite să fie torturată de asemenea pretenţii imaginare. Ce idioţi nesuferiţi ! exclamă ea , ridicând din umeri , ca şi cum s-ar fi scuturat de ei. Încurajată de atenţia acordată în ultimul timp de Excelenţa sa , Stara îşi făcu curaj şi le scrise că refuză atât slujba de guvernantă cât şi orice viitoare

pretenţie de-a lor. Adăugă iscăliturii sale şi trei înfloriturii, ca şi cum ar fi vrut să le transmită şi dispreţul ei.

Trimiţând această scrisoare, Stara rămase mulţumită, cu convingerea că a procedat corect. Fără îndoială că va trebui să fie atentă faţă de manevrele acestor oameni, toată viaţa ei. Pentru un oarecare timp fuseseră puşi la punct.

Liniştea Starei a durat doar câteva zile, până când majordomul, pe o tavă de argint, i-a adus o altă scrisoare - de data aceasta de la avocatul familiei Pinkerton, domnul Lantern. Era evident că se aşteptaseră la răspunsul ei şi se pregătiseră pentru o înfrângere totală. Domnul Lantern încerca, într-o oarecare măsură, să dovedească legalitatea pretenţiei domnului Pinkerton, arătându-se perfect documentat asupra întregii istorii a datoriei, bazată pe câteva semnături ale mamei sale. Dacă domnişoara Carltons va contesta problema, era informată că ar putea fi supusă curţii magistraţilor. În acest timp, ei vor fi oricum siliţi să o priveze de libertate, în arest preventiv, până la rezolvarea litigiului.

Stara se albi. Ochii ei aruncau, într-adevăr, flăcări.

– Ce încăpăţânare, gemu ea.

Dacă familia Pinkerton şi-a permis să îşi cheltuiască banii pe avocat, trebuiau să fie siguri de succesul lor. Mama ei, fără îndoială, fusese

constrânsă să semneze orice voiseră ei. Reanalizând toate posibilităţile , Stara nu reuşea să găsească nici o scăpare. Toate analizele ei conduceau la o singură concluzie , aceea că era încolţită. Îşi aducea foarte bine aminte de întâmplările unor lorzi , care făcuseră închisoare pentru datorii. Condiţiile de acolo nu erau potrivite pentru o doamnă. Închisorile erau locuri cunoscute pentru dezmăţul oamenilor de cea mai joasă speţă. Pornind de la aceasta , a fi deţinut într-o închisoare însemna să-ţi fi pierdut orice urmă de decenţă. În plus şi aici aveai nevoie de bani pentru supravieţuire - se cereau tot timpul bani pentru cele mai fireşti nevoi. De obicei , rudele sau prietenii interveneau repede cu banii ca să obţină cât mai curând cele necesare. Dar pe ea tocmai rudele voiau să o piardă. Închise ochii. Mai mult decât probabil , o aştepta ceva foarte rău. Neavând bani pentru avocaţi , erau puţine şanse de câştig de cauză în faţa curţii judecătoreşti. Şi se zvonea că şi în situaţia când hotărârea era în favoarea ta , aveai de plătit nişte taxe atât de mari , încât puteau să depăşească datoria iniţială. Aşa că , cea mai bună soluţie era să ajungi la o înţelegere cu creditorii , mai înainte de a ajunge într-un impas. Dar să piardă procesul ar fi fost lucrul cel mai cumplit. Pentru că dacă arestul preventiv era ceva neplăcut , închisoarea Newgate însemna o agonie monstruoasă. Numai cei mai înrăiţi îi puteau supravieţui. Aşa se explica

faptul că unii oameni în situaţia ei , fără rude grijulii, preferau să dispară prin ţară decât să se dea pe mâna aprigei justiţii engleze.

Timp de câteva zile , Stara nu încetă să se dojenească pentru purtarea sa corectă , care o adusese în această situaţie. Intrase într-o mare belea. Totuşi , până la urmă , aşa cum făcea de obicei , Stara îşi încrucişă mâinile la ceafă şi începu să se gândească la o rezolvare. Întotdeauna găsise o scăpare în situaţii asemănătoare din viaţa ei şi avea sentimentul că va reuşi şi acum. De data aceasta , concluzionă ea , obiectivul principal era să câştige timp , pentru a se putea hotărî cum să procedeze în viitor. Se aşeză şi scrise cu părere de rău o epistolă conciliatoare către familia Pinkerton , pretinzând că o rugase în genunchi pe Lady Gwendolen , care până la urmă îi acordase o sumă de bani; deşi mai mică decât salariul unei guvernante , această sumă îi va micşora totuşi datoria ei imediată. Ei îşi vor da seama de avantajul acestui aranjament , mai ales că până acum nu exista nici o dovadă concretă că ar fi potrivită ca guvernantă. Până la urmă , s-ar îmbolnăvi, ceea ce era puţin probabil că ar fi convenit cuiva şi fără îndoială că ar fi concediată. Şi aceasta ce folos le-ar aduce ? Sau dacă ar fi supusă arestului preventiv ? După aceea , foarte greu ar mai putea să obţină o slujbă. Totuşi, puţină răbdare le-ar fi tuturor favorabilă pentru că , până la urmă , Stara

spera să o convingă pe Înălţimea sa să-i facă o ofertă mai generoasă.

Încruntată , fără obişnuitele ei sclipiri în ochi , Stara se duse la tezaurul ei căpătat de pe urma expediţiei ca One-Jewel Jack şi îl goli , cu excepţia câtorva guinee. De acum , ţuibul se golise de ouă. Erau pierdute şi şansele ei de căsătorie , iar Lady Gwendolen , dacă la rândul ei se va căsători , nu va mai avea nevoie de ea. Îi mai rămăsese o singură şansă. Încă mai avea perlele şi acul de cravată al ducelui. Dacă Pinkerton va veni să mai sfâşie o bucată din ea , acestea o vor apăra de închisoare. Inelul cu sigiliu ,presupuse cu amărăciune , nu putea să fie vândut de teama de a nu fi descoperită , deci îi era de mai puţin ajutor. Cât de convinsă era acum că ar fi trebuit să ia mai mult din cutia cu bijuterii a Înălţimii sale...

Sosi o scrisoare de la familia Pinkerton prin care aceştia o înştiinţau că erau de acord cu o amânare, dar o sfătuiau să îşi achite datoria cât mai urgent. Ca din întâmplare , datoria crescuse în mod ciudat , în loc să scadă , în ciuda sumei trimise de Stara, pentru că fuseseră obligaţi să adauge taxa plătită avocatului. Starei îi venea aproape să urle. Fiecare încercare a ei de a o scoate la capăt aducea alte şiretenii din partea lor.

Ştia foarte bine că nenorocirile nu vin niciodată singure , ceea ce se şi dovedi , când Marcus observă

că relaţia ei cu ducele devine din ce în ce mai apropiată. Aceasta s-a întâmplat după ce ea a făcut o remarcă neinspirată , care l-a alarmat pe Marcus foarte mult.

– Ce părere ai ? îl întrebă Stara cu o sclipire de mândrie în ochi. Excelenţa sa încearcă să-mi dedice un sonet.

Marcus a fost atât de consternat de imaginea ducelui în rol de poet , încât nu reuşi nici măcar să zâmbească. Mai degrabă , faţa lui căpătă o expresie hotărâtă , care ar fi trebuit să o prevină pe Stara. Se înclină totuşi respectuos în faţa ei şi îi spuse :

– Se pare că am fost concediat.

Ea consideră această aluzie ca un compliment. Mai târziu , îşi dădu seama că fusese o prevenire , mai ales în dimineaţa când , reîntors din partida sa de călărie , le ceru tuturor celor de faţă la micul dejun să îl urmărească cu atenţie pentru a le relata descoperirea lui.

Lady Gwendolen se ridică indiferentă de la masă, dar marchizul manifestă un oarecare interes. Ducele, îşi ridică monoclul. Numai Stara rămase neclintită , presimţind că în curând va fi supusă unor încercări. Se intuiau în tonul lui Marcus şi în privirea fugară pe care o aruncase spre ea. În cele din urmă, nu avu încotro şi se alătură celorlalţi , mai ales atunci când Marcus afirmă cu o încântare diabolică :

– Mă aştept să vă placă , domnişoară Carltons.

Şi rămase în picioare , cu părul lui blond răvăşit de galopul calului , cu ochii ironici la satisfacţia de care urma să se bucure şi lăsă să cadă un săculeţ pe masa din salon.

– Ce se află în săculeţul acesta ? întrebă Lady Gwendolen cu un ton politicos.

– Am făcut o descoperire , care dovedeşte că Înălţimea voastră are dreptate în privinţa lui One-Jewel Jack , începu Marcus după o pauză dramatică.

Cele două doamne scoaseră brusc un ţipăt de surprindere.

– Da , afurisitul de tâlhar a stat ascuns pe aici , prin apropiere. L-am văzut cu ochii mei şi am pornit în urmărirea lui. Când m-a auzit venind , haimanaua a şters-o , în graba lui lăsând să-i scape ceva. Am continuat să-l urmăresc , dar complicii lui , care erau în preajmă , s-au strâns în jur să-l apere şi apoi toată banda de hoţi a dispărut în pădure.

Recitalul lui Marcus fu subliniat în mai multe rânduri de numeroase exclamaţii de uimire , numai Stara rămase tăcută. Marcus continuă cu tonul exagerat , privindu-i hotărât cu ochii lui albaştri. Dar când observă privirea împietrită a Starei , deveni mai puţin exagerat.

– Tunete şi fulgere ! continuă el. Nu aveam pistol , ieşisem doar pentru o scurtă plimbare , aşa că mi-a scăpat din ghiare nevătămat. Dar nu m-am întors cu mâna goală. Într-adevăr , am luat obiectul

pe care l-a pierdut , ca o compensaţie. Şi l-am adus ca fulgerul... aici... la toată lumea.

Rânjind de satisfacţie , Marcus făcu un semn spre săculeţ.

– Ce-i aia ? zise ducele , aplecându-se spre săculeţ.

– Mi-ai speriat admiratorul ! şopti Lady Gwendolen cu un ton de dezaprobare.

– Frumos spectacol , spuse marchizul.

Stara continuă să îl privească pe Marcus cu un aer contrariat. El îi întoarse zâmbetul cu un sentiment de satisfacţie că ea nu avea pistoalele asupra ei , pentru că era sigur că i-ar fi tras un glonte în cap şi ei unul în inimă. Dar Marcus nu se lăsă intimidat şi îi aruncă o privire nepăsătoare cu o sclipire răutăcioasă.

În clipa următoare , cu gesturi exagerate , deschise săculeţul şi dădu la iveală inelul cu sigiliu al ducelui şi acul său de cravată şi le expuse pe masă în faţa tuturor.

Excelenţa sa scăpă o înjurătură , pentru care se scuză faţă de doamne , apoi îşi înşfăcă obiectele pierdute. Era încântat , în mod deosebit , de recăpătarea inelului cu sigiliu. Nu pentru valoarea lui ci pentru faptul că altcineva ar fi putut să poarte podoaba familiei Claridge.

– O fi alt inel ? întrebă el. Apoi , convingându-se de autenticitatea lui , zâmbi fericit.

– Mă îndoiesc că şi-ar fi închipuit cineva că One-

Jewel Jack ar fi Excelenţa sa , zise marchizul şi se arătă încântat că onorabilul său oaspete îşi recăpătase bunurile pierdute. Nimeni nu făcu însă vreo aluzie la guineele pierdute. Însemnau prea puţin pentru ei. Numai Lady Gwendolen mai mormăia ceva împotriva lui Marcus , care îi hăituise admiratorul şi concluzionă cu o voce plângăreaţă , însă plină de speranţă ;

– Poate intenţionează să-mi trimită un bilet.

– Dar , excelenţă , exclamă Marcus , nu aţi fi preferat să vă restituie acestea ? Şi vorbind astfel , ridică perlele.

Lady Gwendolen se întinse după ele cu un aer de indiferenţă. Nu le simţise lipsa. De fapt prefera să îşi închipuie că One-Jewel Jack era cel care le ţinea în mâini , apropiindu-le de frumosul ei gât , ceea ce şi Stara îşi imagină cu părere de rău.

Înapoierea bijuteriilor nu a fost decât o surpriză de o singură zi. După aceea , întâmplarea a fost dată uitării. Numai Stara avea să nu mai uite niciodată purtarea lui Marcus. Ticălosul de mitocan , cu gura mare , o sărăcise complet. Îşi riscase viaţa în zadar. Chiar şi atunci când îşi golise punga pentru familia Pinkerton îi mai rămăsese un pic de speranţă , ştiind că are acoperirea în valoarea perlelor. Acum avea buzunarele goale. La ce îi folosea că le înapoiase bijuteriile ? se întrebă ea , încercând să găsească o explicaţie pentru fapta sa.

, Lady Gwendolen era mai degrabă mâhnită decât bucuroasă că îşi recăpătase perlele. Însă cea mai enervantă era comportarea lui Marcus. Nu îi promisese el că nu o va demasca ? Şi , totuşi , nu o demascase , o ruinase. Blestemat să fie ! Ce adversar diabolic !

Apoi , când o întâlni în grădină , ticălosul avu îndrăzneala să o oprească şi , zâmbind , să-i spună :

– Ţi-am uşurat conştiinţa de isprava aceea... şi poate te-am salvat de unele eventuale consecinţe. Nu-mi eşti recunoscătoare?

– M-ai sărăcit. Nu voi mai avea niciodată sentimentul de siguranţă. Aceasta impune să îmi aleg un soţ de îndată ce mă înapoiez la Londra. Şi la ce ţi-a folosit gestul acesta ? Atât de mult îţi place lupta , încât eşti capabil să aplici lovitura de graţie adversarului tău chiar atunci când este dezarmat şi crede despre tine că ţi-a rămas vreo urmă de cinste? Prea bine , aşa să fie ! Acum ştiu ce suflet hain şi neşimţitor ai ! De acum înainte , în mod hotărât , mă voi feri să mai fiu în compania ta. Am isprăvit cu tine.

– Nu cred , domnişoară Carltons. Prea multă furie pentru câteva probleme fără valoare. Cred că n-ai destulă minte , să pricepi de ce am procedat aşa. De fapt , am fost sigur că nu ai nici o altă alternativă în afara celei pe care ţi-o ofer eu. Vrei o casă ? Foarte bine , am să-ţi cumpăr una. Doreşti perle ?

Am să-ţi dau. Şi vor fi ale tale , nu de furat.

Ochii Starei sclipiră de indignare.

– Dacă îţi închipui că ai să mă determini să devin metresa ta, te înşeli asupra caracterului meu. Şi , pe deasupra , îmi subestimezi farmecul. Excelenţa sa , pe zi ce trece , dă semne mai evidente că mă doreşte. M-ai lipsit de sprijinul bijuteriilor , fapt pentru care , aşa cum ştii , sunt expusă acum şi mai mult , aşa că nu mai sunt dispusă să accept. Nu mi-e teamă de ce se va întâmpla. Toată viaţa mea a fost la fel. Voi obţine ceea ce vreau, în timp ce tu ai pierdut totul. Nu numai pe mine , ci şi pe Lady Gwendolen.

Suspinând de plăcerea răzbunării , Stara continuă să îl informeze pe Marcus că Înălţimea sa i-a mărturisit că inima sa îi va aparţine , pentru multă vreme , lui One-Jewel Jack.

– Minte proastă ce ai. Ai lăsat să-ţi scape o mare ocazie. Ai fost monstruos de prefăcut. Eu l-am zăpăcit pe duce , iar tu , cu cel mai mic efort din partea ta , te-ai fi putut înapoia la Londra să te logodeşti cu Înălţimea sa. Dar ai preferat să-ţi pierzi timpul , distrugând şansele mele şi ţi le-ai pierdut pe ale tale.

– Poate , spuse el cu un ton neobişnuit de dulce şi înşelător. Foarte probabil să fi descoperit că prefer să te am în braţele mele decât orice alt avantaj material. Şi , zicând acestea , se apropie de ea păşind încet.

– Stai ! strigă Stara alarmată , retrăgându-se. N-o... n-o să-ţi permit să te mai atingi de mine. Am terminat-o. Tu...

Îi înăbuşi cuvintele cu gura lui. Şi , câteva clipe rămaseră sărutându-se. El se trase puţin înapoi şi începu să râdă.

– Ai putea să opreşti soarele să răsară , dar nu să împiedici aceste sentimente dintre noi. Nu mai nega , îi şopti el , văzând dorinţa din ochii ei. Ştii prea bine , o văd în ochii tăi. Sentimentele acestea ne vor sfâşia pe amândoi , dacă nu le vom răspunde. Vino la mine la noapte. Vino să ne unim viitorul pe drumul fericirii.

În loc de răspuns , Stara îl pocni puternic cu tocurile ghetelor peste bombeuri şi se depărtă plină de satisfacţie.

– Lovitură pentru lovitură , zise ea râzând. Acum du-te să-ţi petreci noaptea cu dracul şi să te păstreze pentru el.

În timp ce alerga spre camera ei , îl auzi înjurând. Apoi se apucă să îşi facă bagajul în grabă pentru înapoierea la Londra.

O să-l ia naiba de-a binelea , îşi jură Stara. Dacă nu , Marcus ar putea să abuzeze de ea , înainte de a se pune la adăpost. Apoi inima i se potoli îmblânzită.

Capitolul 9

Londra se simţea mulţumită să reprimească în vârtejul vieţii sale mondene pe cele două cunoscute frumuseţi. Lady Gwendolen arăta mult mai melancolică decât de obicei , pentru că aşa cum se spunea , era îndrăgostită de un bărbat.

Întrucât atât domnul Justus , cât şi ducele se aflau cu ea , se punea întrebarea cine dintre cei doi îi va câştiga favorurile.

Cea de a doua frumuseţe era Stara , bineînţeles. Arăta chiar mai minunat decât înainte ; avea moralul mai ridicat şi flirta mai provocator. Bărbaţii erau ca vrăjiţi , în timp ce doamnele strâmbau din nas la adevăratele ei farmece. Este în stare aproape să-şi lege jartierele în public , bârfeau doamnele ; vor fi atente să vadă dacă tot surâsul şi flirtul acesta nu depăşea cumva limitele. Apoi vor avea plăcerea să anunţe ostracizarea ei. Dar Stara deşi cuprinsă de frenezie , atunci când îşi etala calităţile ei de care nu ducea lipsă , ştia să se oprească la timp. Pornirea ei

de a fi atrăgătoare provenea de la teama aproape de isterie că familia Pinkerton o va lovi , că Marcus o va împinge la o viaţă de dispreţ şi cel mai rău dintre toate era că acesta fusese ultimul ei prilej de a realiza o legătură respectabilă , înainte de a fi foarte probabil închisă , fie la închisoarea datornicilor , închisoare pe viaţă ca guvernantă , sau , în cel mai fericit caz , închisoarea mai elegantă de a fi însoţitoarea Înălţimii sale. Acum ori niciodată, îşi spunea ea întruna. Ochii ei negri , ce păreau întotdeauna catifelaţi , îi prindeau în mrejele lor blânde şi liniştite pe toţi admiratorii ei , ca , după aceea , să înceapă să îi privească strengăreşte. Scăpărau ca o cremene , iar bărbatul care privea adânc în ei , era în pericol ca scânteile lor să sară şi să-l frigă , să-l ardă ori să-l aprindă de-a binelea.

Marcus sesiză cu îndârjire această nouă dezlănţuire a Starei şi se apucă să o urmărească cu prudenţă. Au urmat momente când ar fi dorit să îi reteze avântul şi să o îndepărteze de toţi. Au fost şi situaţii când nu ar fi reuşit să facă nimic , fiind înconjurată de bărbaţi de cel mai prost renume , de fiii lor mai tineri şi de câţiva lorzi buni de însurătoare şi atunci era nevoit să abordeze înfăţişarea sa ironică şi să o îndepărteze de ei.

– Îţi place să te dai în spectacol. Până şi Lady Gwendolen a menţionat că nu poate să înţeleagă cum ai devenit aşa dezmăţată. Ce urmăreşti ?

– Nici mie nu-mi place , spuse ea râzând uşor.

– Aşa am dedus şi eu. Dar în ce scop ? Orice bărbat de aici te-ar dori în patul lui cât ai clipi , dacă asta doreşti. Dar cred că eu am să fiu primul.

Stara îl privi atât de furioasă încât îl făcu să înţeleagă emoţia ei în timp ce îi şoptea :

– De ce vorbeşti aşa ? Îţi place să mă insulţi ? Ţi-am explicat că nu mă interesează propuneri ruşinoase din partea nici unui bărbat. Şi nici nu voi ceda nimănui , indiferent cât de tentantă va fi propunerea lui. Deşi este de mirare cum de poţi presupune că , fiind înjurată , mă vei fascina atât de mult , încât să las la o parte orice scrupul , numai pentru avantajul de a fi merèu jignită. Îţi stă mintea! Ai reuşit vreodată să ai succes cu o femeie în felul ăsta vulgar ?

Marcus îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

– Eşti întotdeauna reconfortabil de sinceră. Este adevărat că nu am folosit niciodată asemenea tactici faţă de o doamnă , pe care am încercat să o câştig. Dar pe tine te-am cucerit deja. Inima ta îmi aparţine. Mai există doar o simplă problemă de a-ţi reduce marile tale speranţe , încât să poţi accepta poziţia mea mai modestă.

Stara clătină din cap cu putere , încât îşi scutură părul negru şi lucios , cu flori în bucle , care o făceau să arate ca regina verii. Alesese lujere înmiresmate de caprifoi şi le împletise de-a lungul buclelor ei groase,

să contrasteze cu părul negru şi să atragă atenţia asupra umerilor gingaşi , ca florile. Celelalte femei erau cu adevărat acoperite cu bijuterii. Erau din tot felul de pietre preţioase , precum şi din aur şi argint., iar cele mai tinere aveau numai simple coliere de perle. Nici unul nu se compara însă cu cel din renumitele perle roz ale Lady-ei Gwendolen , ce îl purta acum asortat cu piepteni cu perle , pe care tatăl ei îi cumpărase ca recompensă pentru trauma suferită de pierderea temporară a colierului. Femeile purtau de obicei un singur pieptene în creştetul capului sau doi de fiecare parte. Însă Lady Gwendolen purta în total cinci - trei în poziţiile menţionate , iar ceilalţi doi înfipţi deasupra sprâncenelor ; ceea ce dădea iluzia unei borduri de perle. Pe deplin încântată , se hotărî să se compare cu regina societăţii. Şi răspândi mai departe ideea că ea , cu rochia ei cusută cu aur, purtată peste un jupon de mătase , ar depăşi pe celelalte femei ce purtau doar dantele bogate şi mătase şi , probabil , şi pe Stara în rochia ei simplă de muselină albă.

Totuşi , în mod inexplicabil , Stara strălucea.

Între câţiva bărbaţi se discuta despre originea strălucirii feminine. Fără bijuterii şi mătase , de unde provenea farmecul ? Erau de acord că trebuia să îşi aibă originea în interior. O lumină radiantă , ca şi cum înăuntrul sufletului ar fi fost aprinsă o lumânare.

Stara se plimba printre admiratorii ei. Aici un

surâs , dincolo o privire scânteietoare. Îşi scutura buclele lungi şi negre şi , din când în când , se oprea pentru o strângere de mână ; se afla în centrul atenţiei lor. Stara , potrivit nume , erau de acord toţi bărbaţii , dar nici unul din ei nu îşi permitea să i se adreseze ca unei stele. Stara - o stea de un alb strălucitor , înconjurată de cerul întunecos al părului său.

– Eşti uimitor de frumoasă , îi spuse Marcus , uitând pentru o clipă trucurile lui şi adresându-i un zâmbet cu toată căldura , încât ea se simţi încântată să îi răspundă cu un surâs asemănător.

– Fii atent , domnule Justus , mă flatezi. Cred că nu asta doreşti , cu siguranţă. Dumnezeule , la urma urmei , îmi vine să cred că şi dumneata ai inimă.

– Stabiliserăm , deja , că nu am , râse el. Aşa cum nici tu nu ai. Dar eu cel puţin nu pretind că am. Sunt destul de cinstit să-mi recunosc lipsurile.

– Hei, aşa-i mai bine. Te-ai întors la insulte. Eu nu sunt cinstită ? Totuşi , ceea ce te răscoleşte este cinstea mea. Ţi-am spus că am venit aici să-mi caut un bărbat ca soţ. De ce continui să nu mă crezi ? Chiar aşa , voi fi corectă în continuare. Am plăcerea să te anunţ că deja am câştigat inima lordului Stockley. Nu este prea în vârstă , dar , în mod regretabil , este înnebunit după vânătoare şi acesta este principalul motiv pentru care încă nu mi-am aruncat inima peste gardul lui. Şi , ca să continui cu remarcabila mea sinceritate , trebuie să-ţi spun că

Marmaduke a devenit mai puţin ciudat în modul lui de comportare , decât era la Hillcrest. Şi , dacă el nu se poartă ciudat , atunci altcineva trebuie s-o facă. Unii îi desconsideră pe semenii lor. Dar nimeni nu-i coboară într-o asemenea deprimare , aşa cum ai încercat să mă cobori pe mine.

Marcus o răsuci în tăcere , cu faţa spre el , fără să îi răspundă. Stara îl privi nedumerită şi îi mai aplică o împunsătură, ca să îl trezească la realitate.

– Aş putea să fiu mai cinstită cu dumneata , domnule Justus şi mai clară în răspunsuri ?

Aceasta îl făcu să vorbească , dar cu o voce înceată , în timp ce ochii lui o priveau cu cea mai mare sinceritate.

– Pretinzi că eşti cinstită. Dar nu-i adevărat atâta timp cât vorbeşti cu capul şi nu cu inima. Priveşte-te în sinea ta şi ai să ştii , cum ştiu şi eu , că eşti a mea şi că ai fost a mea din prima clipă , când ne-am întâlnit. De aceea am renunţat să mai alerg după Lady Gwendolen şi aştept să fii corectă , pentru noi amândoi. Te-am acceptat aşa cum eşti - avidă de bani , cu o atitudine aventurieră ce caută să parvină în societate. De ce nu vrei să recunoşti ceea ce există între noi ? Fiecare bătaie a inimii tale trebuie să te facă să auzi adevărul că nu ai fost corectă cu mine şi nici cu tine.

O privi fix în ochi , cu ochii lui albaştri şi , în noaptea aceea, pentru prima dată , Stara avu un

sentiment de ruşine. Făcu vreo câţiva paşi de dans, în tăcere , cu el , apoi îi strigă :

– Nu-mi pasă de tine ! Nu poţi să mă blamezi în felul acesta. Ai face mai bine să mă laşi cu intenţiile mele şi cu inima mea nesinceră ... să bată în ritmul ei.

Atunci o strânse mai tare lângă el , până începură să îşi audă şi să îşi simtă bătăile celor două inimi. Ea închise ochii , lăsându-se dusă de gânduri spre el şi spre scopurile ei , în timp ce continuau să danseze. Când dansul se termină , se înclină în faţa ei. Stara îl privi cu un aer trist , apoi întinse mâna şi îi atinse obrazul cu un gest tandru , ca în semn de rămas bun. Marcus simţi un tremur de emoţie cum îi străbate trupul. O urmări cum se depărtează şi o văzu cum este acostată imediat de Lordul Stockley , care o aştepta. Marcus închise ochii , copleşit de un sentiment dezgustător , gândindu-se că ar putea să fie o provocare din partea ei.

Marcus părăsi brusc sala de bal. Mai bine să se alăture bărbaţilor din camera jocurilor de cărţi şi să compenseze eşecul lui cu Stara , câştigând câteva mii de lire sterline de la cel mai bun jucător , Lordul Finmore.

Stara îl văzu plecând şi simţi că gestul lui o lasă indiferentă. Totuşi , fără să vrea , îi era imposibil să îl uite. Când se aflau în aceeaşi încăpere , îi sesiza imediat prezenţa. Dacă nu era acolo, îi anticipa

sosirea , iar plecarea lui o mâhnea. Ceea ce o impresiona cel mai puternic era felul cum ochii lui Marcus o căutau întotdeauna , chiar atunci când el discuta cu alte femei. Stara încerca să se ferească de această privire posesivă , comparând-o cu aceea a unui flămând care , în timp ce îşi consumă o parte substanţială , caută să vadă , dacă a mai rămas vreo bucată , pe care să o înghită la noapte. În numele cerului , dacă o dorea vreun bărbat , ea va trebui să fie felul întâi.

Asemănarea , pe care Stara i-o făcea mereu lui Marcus , cu un flămând , era , într-adevăr , nimerită, pentru că privirea devoratoare a acestuia , chiar atunci când nu o mânca din ochi , îi făcea impresia că o despoaie. Toate femeile şopteau că au senzaţia că domnul Justus le dezbracă din priviri. Stara , auzind fără să vrea acest lucru , îi spuse domnului Justus , ceea ce îl făcu să exclame :

– Pe legea mea , ce imagine ! toate femeile în neglijeu , în faţa mea. Nici n-am visat aşa ceva. Spune-le că le sunt foarte recunoscător pentru că s-au gândit la aşa ceva.

Pe Marcus nu îl putea atinge nici o insultă , oricum i-ar fi vorbit - nepoliticos , vulgar , chiar şi în bătaie de joc - îl amuza , pur şi simplu , considerând-o ca un semn de bună reputaţie. Odată , după ce Stara îi înşirase vreo zece asemenea epitete , fu atât de încântat , încât îi ceru să i le repete rar , unul

câte unul , astfel încât să le poată savura farmecul , iar ochii lui scăpărară plini de mândrie.

La baluri sau serate , femeile continuau să îl atragă. În prezenţa Starei , Marcus ar fi răspuns avansurilor lor , numai ca să-i arate acesteia că nu prea îi pasă de ea. De fapt , în unele seri pretindea că ar fi uitat-o complet , concentrându-şi atenţia asupra femeilor bogate şi cu titlu. Atât de evidentă devenise purtarea lui , încât Stara , în ciuda intenţiilor sale , simţi că se sufocă de gelozie şi trebui să se lupte toată seara să-şi înfrângă sentimentele.

Cea mai mare amărăciune a ei era că Marcus nu se mai ostenea să îi acorde nici cea mai mică atenţie, cum , spre deosebire , o făcea altora. Lordul Stockely îi propunea mereu să fie prieteni apropiaţi sau cel puţin privilegiul de a o însoţi în careta marchizului.

Marcus se înverşună însă atât de mult , încât renunţă să îi mai trimită flori , în timp ce , la începutul cunoştinţei lor îi umplea camera cu buchete.

Astfel că Stara , deşi nu isprăvise cu el , se făcea că nu îl bagă în seamă. Aceasta se întâmplă până în momentul când se întâlniră pe neaşteptate faţă în faţă. Rămăseseră ca hipnotizaţi , încercaţi de un fel de sentimente contradictorii , cuprinşi parcă de o nouă energie , până se depărtară unul de altul. Amândoi se simţiseră la fel. Ea puternic emoţionată, el savurând clipa. Probabilitatea de a o cuceri

crescuse. Dar aşteptarea era chinuitoare.

Într-o dimineaţă , întorcându-se de la poligonul de vânătoare al lui Morton , în care cucerise mai multe aplauze , pentru că lovise un şir de şase talere (închipuindu-şi că fiecare din ele era un amorez de-al Starei) , Marcus intră în apartamentul lui unde găsi scrisoarea ce îi fusese înmânată cu două ore mai devreme. După aspectul şi semnătura din exterior , cunoscu imediat că provenea de la tatăl său , Lordul Windsor. Marcus nu îl mai văzuse pe conte de când se înapoiase în Anglia şi deschise scrisoarea cu o oarecare presimţire. Ultima legătură între tată şi fiu avusese loc când Excelenţa sa îi tăiase orice finanţare , fiind profund dezgustat de modul de viaţă al acestuia. Te puteai întreba ce mai era în stare să îi facă bătrânul , după ce îl lăsase în voia soartei.

Aruncând o privire fugară asupra scrisorii , Marcus începu să râdă în hohote.

– Hei , drace ! exclamă el fără să vrea. Excelenţa sa fie lăudată , şi-a revenit ! Cine se putea aştepta ? Toată viaţa se obişnuise să se aştepte la cât mai puţin din partea Lordului Windsor. Dar de data aceasta ! Fără nici o prevenire , fără şiretenie sau tratative , pur şi simplu capitulase ! Era de necrezut! Nu puteai să îl recunoşti de atâta amabilitate.

Pe Marcus îl dădu gata. Mai citi scrisoarea o dată ca să îi înţeleagă sensul. Îi restabilea renta pe baza rapoartelor pe care le primise contele şi din care

reieşea că vlăstarul său începuse să ducă o viaţă mai convenţională , chiar onorabilă. Spera , cu adevărat, ca într-o zi să o primească pe Lady Gwendolen în familia lor. Un alt semn de bunăvoinţă era şi dorinţa de a-i asigura fiului său un anturaj.

În timp ce se simţea încântat de venitul său , Marcus nu considera că este momentul potrivit să se depărteze de Stara. Nu numai din cauza Lordului Stockley , ale cărui intenţii deveniseră din ce în ce mai vizibile , dar şi pentru că şi alţi bărbaţi începură să fie atraşi de ea. Până să se întoarcă de la moşia tatălui său , fata se putea mărita.

Raţiunea îi dicta ca prima urgenţă să îl caute pe conte şi să îi spună , mai înainte de a afla de la altcineva , că Lady Gwendolen nu îl mai interesa. Totuşi , să fie afurisită , nu se putea despărţi de Stara. Îl fermeca cu surâsul ei. Când era în preajma ei , veselia ei îl emoţiona. Mai degrabă ar fi renunţat la renta sa , decât să rişte să o piardă pe Stara. De fapt , ţinea la ea mai mult decât crezuse şi nu o putea părăsi.

Această bruscă revelaţie îl făcu să se gândească mai bine. În mod evident , era mai mult decât o dorinţă , decât un capriciu. O iubea. Până la urmă , Marcus Justus căzuse în capcana dragostei.

După ce cochetase şi se amuzase cu toate femeile , acum suporta acelaşi tratament. Era ca o pedeapsă. Şi totuşi , era ceva minunat să fii

îndrăgostit. Îi spulbera plictiseala zilnică. Îi dădea speranţe pentru viitor , se bucura de prezent şi îi plăcea fiecare clipă , ştiind că o va vedea mereu.

Pentru că în toţi anii petrecuţi în Europa şi mai înainte când îşi căpătase pe bună dreptate renumele de mare crai , Marcus făcuse haz de cei care nu erau în stare să îşi stăpânească sentimentele. Era mândru de el că rezistase cu hotărâre. Nici o femeie , nici o prietenă nu reuşise să îl facă să depăşească stadiul de amuzament , să îl scoată din atitudinea lui rezervată şi ironică. La un moment dat , aproape că uitase şi de iubita lui Anglia , când hoinărea prin alte locuri noi. Dar într-o zi , într-una din călătoriile lui , când auzi pe cineva vorbind englezeşte , sărise de la masa lui de la cafenea şi îl acostase pe necunoscut numai ca să afle ce se mai întâmpla pe acasă. În cel mai tipic stil britanic, gentleman-ul se simţi jignit de asemenea intrus şi Marcus trebui să îşi ceară scuze şi să plece îmbufnat , amuzându-se singur pentru că dorise ceva care în mod evident nu merita. Totuşi , îi amintise de casă , de copilăria lui de la moşia contelui , de galeria portretelor de familie , care îi mai păstra memoria mamei sale. Îşi aducea aminte de tabloul contesei. Auzise că unii poeţi îi puseseră numele " Frumoasa Lenore ". Portretul justifica numele , arătând o femeie cu o înfăţişare fragedă , cu părul galben ca o guinee de aur şi ochii albaştri ca ai săi , ţinând în braţe un băieţel , care nu era altul

decât el. Într-o zi , când fratele său va prelua titlul de duce , îi va cere tabloul acela. Mai erau câţiva viconţi din partea mamei şi o femeie cu părul negru, într-un costum de călărie , împreună cu câinele ei favorit de vânătoare. Căzuse de pe parapet şi murise, la scurt timp după ce dăduse viaţă moştenitorului. Zece ani mai târziu , ducele se căsătorise din nou. Se dovedi ghinionist cu soţiile lui , pentru că şi cea de-a doua îşi află sfârşitul , când Marcus avea cinci ani. Contele nu îşi mai încercă norocul şi a treia oară. Se dedică celor doi fii ai săi şi cailor. Excelenţa sa era un om insensibil , neprietenos şi destul de intolerant cu cei doi fii ai săi , deşi era, oarecum , mândru de succesorul său. Astfel că Marcus , care nu fusese niciodată învăţat să iubească decât , după cum îşi amintea foarte vag , numai de către mama lui , considera că se poate lipsi de acestă treabă stânjenitoare. Mai degrabă era hotărât să ia viaţa în râs. Când se plictisi să mai râdă , încercă să îşi câştige renume de dezmăţat , atrăgându-şi dispreţul tatălui şi fratelui său. Trebuie admis că pornirile nebuneşti constituie adesea singura modalitate de a atrage atenţia. Şi continuă cu acest mod de viaţă , până deveni un aventurier recunoscut.

La Londra , această reputaţie îl ajută să cucerească multe femei , deseori având în consecinţă, dueluri secrete în zori de zi. La curse , conducându-şi caii cu măiestrie , realiză recorduri importante , deşi

acestea nu au fost niciodată recunoscute oficial. Dar în toate jocurile de noroc excela , mândrindu-se că niciodată nu îşi exprima emoţiile , fie când pierdea, fie când câştiga. Această atitudine a fost şi mai evidentă în ziua când tatăl său îl renegă. Nu numai că şi-a păstrat calmul , dar l-a făcut să tragă concluzia că dragostea nu putea să existe nici în cele mai bune familii. De acum înainte , văzându-se exilat în sărăcie şi singurătate , indolenţa lui a devenit şi mai mare. Într-adevăr , onorabilul Marcus Justus ironiza pe oricine sau orice îl putea impresiona câtuşi de puţin. Şi soarta îl ajută. Marcus duse o viaţă fără complicaţii sentimentale. În cele mai cumplite împrejurări din timpul exilului şi după întoarcerea sa , norocul îl favoriză. Întotdeauna trăgea cartea cea mai bună şi avea succes şi la femei.

Apoi soarta nemiloasă îi oferi o carte care îl ului. Marcus se confruntă cu o aventurieră care îl determină să îşi reexamineze atitudinea. Nu este de mirare că nu îi convenea să recunoască ce profund îl afecta. Dacă ar fi făcut-o , ar fi însemnat să renunţe la imaginea sa de bărbat incoruptibil. Până la urmă , Stara se strecură în sufletul lui şi Marcus se pomeni schimbându-şi modul de viaţă anterior. Încetase deja să mai umble după Lady Gwendolen. Până şi refuzul ei categoric de a fi a lui îl jignise şi începuse acum să se gândească de a o cere în căsătorie. Dar acest gând îi producea un adevărat şoc. În curând , se obişnui

cu ideea , dar nu şi cu fapta în sine. Se obişnuise cu gândul , dar nu era deloc pregătit să îi facă propunerea de căsătorie. I se oferiră multe prilejuri , dar Marcus nu se grăbi să le folosească.

Însă peste o săptămână avea să fie o ocazie nemaipomenită pentru un asemenea gest , la unul dintre cele mai mari baluri date , de nimeni altcineva decât Lady Jersey. Era una dintre cele mai respectabile femei din societate şi îşi câştigase renumele , în modul cel mai ireproşabil şi de invidiat , ca amantă a prinţului regent. Deşi se succeda după multe alte femei , legătura cu familia regală părea să dureze. Devenise membră la Almack's, unul dintre cele mai renumite cluburi , în care nu avea acces oricine. Ca să poţi deveni membră la Almack's aveai nevoie de recomandarea câtorva altor membre de seamă. Pentru Marcus nu era o problemă - el ştia să se descurce cu femei de orice vârstă. Lady Jersey , deşi cam în al patrulea deceniu de viaţă , încă mai considera că are destul farmec , ca să fie admirată de cel mai atractiv tânăr. Marcus nu avu nevoie de mai mult decât de un zâmbet galeş , urmat de privirea lui adâncă , pentru a o face să îi dea recomandarea fără să i-o ceară.

La fel , fără să-i ceară , Lady Gwendolen obţinu o recomandare personală , dar nimeni nu reuşi să o convingă pe Lady Jersey , nici chiar alte membre ale clubului , să îi acorde o recomandare şi Starei. Astfel

că , în timp ce era invitată la activităţi mai importante , Stara tânjea din tot sufletul să treacă dincolo de zidurile sacre ale clubului Almack's. Lady Gwendolen ar fi putut să facă uz de influenţa sa pentru a o ajuta pe Stara , dar înălţimea sa , intenţionat , nu o făcu. Şi , într-adevăr , atunci când una din membrele clubului , mai amabilă , Lady Sefton , se oferi să îi dea o recomandare domnişoarei Carltons , Lady Gwendolen interveni imediat :

– Starei îi ajung celelalte baluri.

De aceea , evenimentele de la Almack's îl cam plictiseau întotdeauna pe Marcus. Bineînţeles că presupunea că , întrucât marele bal al Lady-ei Jersey urma să depăşească în grandoare obişnuitele baluri de la Almack's , aceasta ar putea trece peste unele reguli , acceptând o participare mai largă şi primind-o astfel şi pe domnişoara Carltons. Îi făcu o mulţime de aluzii Lady-ei Jersey , dar fu refuzat. Din această cauză , Marcus nici nu mai era sigur dacă va lua parte ; era mai mult decât probabil că , fără Stara , să fie tot atât de plictisitor ca şi celelalte baluri de la Almack's. Totuşi , era în interesul său ca cel puţin să fie văzut acolo , pentru prestigiul lui şi să se grozăvească făcând-o invidioasă pe Stara.

Avu prilejul să o ironizeze pe Stara cu succesul lui la Almack's , în timpul plimbării de dimineaţă prin Hyde Park. În ciuda puţinului timp liber pe care îl aveau , părea important să petreacă totuşi câteva

momente singuri , împreună , o dată pe săptămână. Motivul pe care îl foloseau , de ochii lumii , era acela că la amândoi le plăcea echitaţia de înaltă clasă , în locul stilului grav , potolit în care majoritatea lorzilor şi doamnelor lor călăreau împreună , în aceeaşi cadenţă.

– Toţi cei care vor fi invitaţi la balul Lady-ei Jersey precum şi cei care nu vor fi invitaţi vor ţine minte , nu se putu abţine Marcus să îi spună , cu o scânteie de ironie în ochi şi cu o voce cât mai consolatoare. Ca de obicei , Stara îl surprinse prin sinceritatea ei , mărturisindu-i că nu era nici pe departe încântată.

– Sunt convinsă că , dacă nu Lady Gwendolen , marchizul ar fi putut să-mi obţină invitaţia.

În timp ce îşi exprima dezamăgirea , Marcus se apucă să-i admire frumuseţea - poziţia sa călare , mânuirea fină a frâului şi pălăria de călărie cu pană aşezată peste o nouă coafură , de sub care ieşea într-o parte o cosiţă groasă împletită. O privi apoi drept în ochi , din care săreau acum scântei , de ciudă că nu fusese invitată la bal. Întotdeauna avea o plăcere diabolică să o vadă agitată. Se gândea să o vadă la fel de emoţionată , cuprinsă de senzualitate... din cauza lui... Pentru ca să îi menţină iritarea, Marcus îi spuse , într-o doară , cu tonul cel mai liniştit , că a auzit , dintr-o sursă sigură (de la Lady Sefton , în persoană) că Lady Gwendolen , în mod

intenţionat , s-a opus , când i s-a oferit Starei o recomandare.

Ceea ce se întâmplă la început , depăşi aşteptările lui Marcus. Obrajii Starei se înroşiră. Dar , în momentele următoare, Stara îşi recăpătă şi culoarea şi calmul şi îi spuse că , de fapt , acestea sunt , " în mod evident , nişte palavre ". Prietena ei nu s-ar fi deranjat să îi asigure o recomandare , dar nici nu ar fi respins-o în mod intenţionat.

El îi răspunse doar printr-un zâmbet şiret , atât de sigur de el, încât Stara începu să se îndoiască mai mult decât dacă el ar fi folosit o duzină de argumente. Apoi o tachină , mai departe , întrebând-o dacă a auzit despre modul neobişnuit în care se fac decoraţiunile pentru bal. Se şoptea că roşu aprins ar fi fost culoarea preferată a Înălţimii sale , pentru a împodobi sala de bal. Stara încercă să abată discuţia în altă direcţie , în timp ce îşi conducea calul înspre grădini. Dar Marcus începu să râdă amuzat în timp ce continuă discuţia. Îi spuse că auzise că Lady Jersey va purta o rochie roşie.

– Atunci va trebui să îşi asorteze perfect şi draperiile şi toate gusturile cu culoarea roşie , nu se putu abţine Stara să îl contraatace.

Totuşi , Marcus nu se linişti. Nu era adevărat că nimeni altul decât Ducele de Claridge o va însoţi pe Lady Gwendolen la acest bal ? Ce se întâmplase cu farmecul ei ? Fusese doar o iluzie trecătoare ? Faptul

că era exclusă de la cel mai important eveniment al societăţii nu era un semn că începuse să fie ignorată de toată lumea ? Şi aşa mai departe. Marcus o înţepă şi o împunse până ce Stara se înfurie. Până la urmă explodă nebunia, de care era bănuită că suferă până în măduva oaselor.

– N-am să permit să fiu tratată în felul acesta. În numele cerului , am să fac una să-i scuture pe toţi ! Am să intru cu forţa, dacă va fi nevoie. Tu eşti corect cu mine , dar acest efort mă doare şi trebuie să fac ceva să-mi potolească chinul. Dacă ar fi un bal mascat , aş putea veni mascată şi să vă văd pe toţi. Dar voi fi prin apropiere , o jur. Dacă nu în realitate, spuse ea aruncând o privire grăjdarului şi făcând domnului Justus un semn de rămas bun cu cravaşa , atunci cel puţin cu spiritul. Fă un vals cu o necunoscută şi să-ţi imaginezi că dansezi cu mine ! strigă ea în urmă şi plecă în galop , râzând , după care dispăru într-un nor de praf , lăsându-i uluiţi pe vreo câţiva călăreţi din apropiere.

Marcus încetă să mai zâmbească ironic şi se încruntă. Stara îl făcea să îşi aducă aminte de el , în special de acele momente când era necăjit. Singura lui mângâiere era atunci o escapadă îndrăzneaţă , care se termina , deseori , provocând pe cineva la duel. Mulţumită femeilor , descoperise altă modalitate de potolire a sentimentelor neplăcute. Se întrebă dacă nu îşi pierduse timpul în zadar , încercând să o

cucerească pe această sălbăticiune. Dacă voia să zburde , trebuia s-o facă cu el ! De aceea , îşi îndreptă calul în galop în direcţia în care Stara şi bărbatul de la grajd tocmai părăsiră parcul. Faetonul cu care venise , era acolo împreună cu grăjdarul lui şi , deşi ştia că Stara prefera să călărească înapoi spre casă , încercă să o convingă să urce să meargă cu el. Ea îi spuse direct că nu era dispusă să cocheteze , în timp ce ochii negri i se întunecară şi mai rău , de furie.

– Dacă îţi place să te expui în lume galopând încruntată , atunci de ce te miri că lumea te evită ? o întrebă Marcus.

Stara îi aruncă o privire de sus. Dar el , fără să se lase impresionat , continuă cât se poate de liniştit ;

– Deja ai ofensat-o pe Lady Blendinham. Şi , ca să îi demonstreze cât de politicos este , se răsuci şi îi făcu o plecăciune adâncă Înălţimii sale. Trezită la bunele maniere , Stara înclină din cap şi îi surâse. Apoi , amândoi fură recompensaţi de plăcerea rămânerii Lady-ei Blendinham de a sporovăi cu ei , peste un sfert de oră. Astfel , aflară toate amănuntele despre recentele ei îmbolnăviri şi despre pojarul nepoţilor , încât pe Stara o apucă somnul.

– Este un adevărat somnifer , spuse Stara , în timp ce înălţimea sa se îndepărta. Râseră amândoi şi căzură de acord , mai ales când el admise că Lady Jersey dădea nişte petreceri înfiorător de plictisitoare.

Tare mult ar fi dorit să îi propună să se întâlnească cu el într-o seară la Wauxholl Gardens. Au loc focuri de artificii şi se fac plimbări pe întuneric , o ispiti el. Ar putea merge chiar mascaţi.

La auzul acestei posibilităţi , ochii Starei sclipiră. Dar când el îi apucă mâna , ea şi-o retrase.

– Cu mine n-ai să te plimbi , îi zise Stara , cu un aer foarte blând. Ar fi o obligaţie pe care ţi-am spus că nu mi-o voi asuma. Şi clătină din cap cu hotărâre. N-am decăzut atât de mult încât să am nevoie de mila ta.

– Greşeşti foarte mult , îi spuse supărat , însă ea se mulţumi să râdă , presupunând că glumea. Dar Marcus nu glumise.

Capitolul 10

Presupunerile lui Marcus cu privire la distracţiile clubului Almack's se dovediră întemeiate într-o jumătate de oră de la sosirea lui. Era ceva cu totul fără gust. Lady Gwendolen , însă , considera altfel. De fapt , în lipsa recentei sale rivale , Înălţimea sa era principala stea , ceea ce justifica faptul că refuzase să i se acorde Starei o recomandare şi trebui să recunoască , până la urmă , de ce aceasta devenise mai puţin prietenoasă. La începutul sezonului domnişoara Carltons fusese o însoţitoare neprimejdioasă pentru Înălţimea sa. Dar , de la întoarcerea lor la Londra , Stara nu numai că începuse să o neglijeze , însă devenise foarte aproape de centrul atenţiei , deşi în mod natural îi era inferioară.

O altă bănuială , care îi venea întâmplător în minte , era aceea că Stara o putea concura în a-l atrage pe Marcus Justus. Dar alungă imediat ideea că Stara ar putea să o eclipseze. Cum ar fi putut cineva, care o văzuse pe Înălţimea sa , să se mai uite după

o femeie de condiţie inferioară ? De fapt , Gwendolen nu se gândea decât în treacăt la Stara sau la Marcus şi la alţii dintre numeroşii ei admiratori, pentru că în imaginaţia ei înfierbântată mai era încă preocupată de One-Jewel Jack. Faptul că el nu o jefuise , cum povestea la toată lumea , o conducea spre o nouă concluzie , anume la simpatia fără margini a bărbatului ce îi ieşise înainte la drumul mare. Distracţiile de la Londra îi abăteau , din când în când , atenţia de la èl. Dr noaptea , la culcare , în loc să numere oi înainte să adoarmă , număra complimentele , pe care îşi închipuia că le primise de la One-Jewel Jack.

În seara balului , totuşi , Înălţimea sa era mai preocupată de cel de-al treilea admirator al ei - ducele de Claridge , care trebuia să o însoţească şi care fusese atât de nepoliticos , încât nu era de faţă. Era gata să i se plângă lui Marcus de această neglijenţă , când tânărul se apropiase de ea.

Ridicându-şi evantaiul din penę de pasăre , Lady Gwendolen se îndreptă spre uşă.

– De ce Excelenţa sa nu îşi face apariţia prin intrarea aceea de primire ? îl întrebă ea. Marcus se mulţumi să ridice doar din sprâncene , în timp ce ea continuă cu mare iritare : Trebuia să mă însoţească aici. I-am cerut să nu vină acasă , pentru că avea obiceiul alarmant de a pălăvrăgi cu Stara , ceea ce uneori ne întârzia să plecăm. Aşa că ne-am înţeles

să ne întâlnim în acest loc , la ora zece fix. Dar este aici ? Nu-i. Singura scuză , pe care ar putea să o folosească , este că m-a înţeles greşit. Deseori procedează aşa. Este un lucru la care te poţi aştepta de la Excelenţa sa. Deci am tras concluzia că a înţeles greşit şi s-a dus la mine acasă , după ce am plecat. În cazul acesta este posibil să i se fi întins o cursă , conchise ea , scuturându-şi cu putere evantaiul.

Pe Marcus îl amuza. Se părea că lucrurile între cele două femei erau foarte departe de a se desfăşura prieteneşte.

– Consideraţi că probabil domnişoara Carltons l-a atras într-o cursă pe însoţitorul dumneavoastră şi l-a convins să... ăă... să vă evite ?

Lady Gwendolen nu dorea să fie atât de categorică şi îi aruncă o privire plină de reproş. Dar ideea o chinuia şi îi spuse cu o oarecare iritare :

– Nu ştiu de ce întârzie , dar a întârziat. Trebuia să-mi închipui că nu vrea să mă însoţească în seara aceasta. De aceea voi oferi această ocazie unuia dintre numeroşii bărbaţi de aici , care ar dori-o. Poate că... ezită ea şi îi adresă cel mai larg surâs... dumneavoastră ?

Marcus se înclină. Ca un gentleman ce era , nu putea să dea decât un singur răspuns la o invitaţie atât de făţişă.

– Este o onoare la care nu am sperat.

– Speră. Îţi aparţine , zise Lady Gwendolen neînduplecată.

Se înclină din nou în faţa ei , acceptându-şi rolul cu oarecare încântare. De fapt , va fi plăcut să o informeze pe Stara , a doua zi , în timpul partidei de călărie , că s-a băgat peste duce , din cauză că întârziase la întâlnire. Dar , în timp ce Lady Gwendolen dansa cadril cu Lordul Beaufort , Marcus avu un sentiment ciudat că se apropie o nenorocire. De la plimbarea călare de dimineaţă, din momentul când Stara încercase să îşi ascundă mânia , se temuse de o răzbunare din partea ei. Se aştepta la vreo încercare nesocotită , care să o compromită şi să o facă să-i accepte propunerile. Şi , de aici încolo , n-a fost mai puţin dezamăgit la gândul că singura ei acţiune a fost numai să îl întârzie pe duce.

Părea o reacţie prea slabă la toată furia ei. În adâncul sufletului simţea o îngrijorare. O femeie , care nu ezitase să se mascheze în One-Jewel Jack , putea pătrunde în sala de bal şi să încerce orice nebunii - ca de exemplu să se îmbrace bărbăteşte şi să se alăture orchestrei. Zâmbi la această presupunere şi îşi aşeză monoclul ca să îi examineze pe muzicanţi. Dar se încruntă apoi , gândindu-se la altă posibilitate - ca Stara să încerce să mai dea o lovitură. Renunţă imediat la această posibilitate. Nu prea era verosimil să încerce o acţiune haiducească în mijlocul oraşului , pentru că aceasta ar fi devenit o hoţie în

toată regula , lipsită de orice romantism. Nu , nu , se asigură Marcus , alungându-şi temerile ; era evident că s-a stăpânit , aşa cum Lady Gwendolen se temea, să îl întârzie pe duce.

După alte câteva dansuri , aproape de vremea cinei şi chiar înainte de miezul nopţii , ducele îşi făcu intrarea. Un alt duce , chiar eroul Wellington în persoană , nu ar fi admis să apară după miezul nopţii. Dar ducele de Claridge o făcuse după ultimul gong. Acest fapt nu justifica deloc mulţimea care îl înconjura. Marmaduke era foarte des însoţit de multă lume. Era clar că în noaptea aceasta însoţitorii lui nu o făceau de plăcere , deşi lui părea să îi placă. În timp ce Excelenţa sa se apropia , Marcus îl privi cu atenţie. Era limpede că se întâmplase ceva rău. Marmaduke jubila. Teama că Starei i s-ar fi întâmplat ceva îl făcu pe Marcus să îşi iuţească paşii. Dar fu oprit de Lady Gwendolen. El o făcu atentă , cu un gest indiferent , de sosirea ducelui. Ea îi răspunse pe un ton repezit că vederea Excelenţei sale o jigneşte şi îi întoarse spatele. După o întreagă seară în care dovedise lipsă de consideraţie , ducele avea mult de furcă să o recâştige. Curiozitatea lui Marcus se transformă repede în îngrijorare. Niciodată , până atunci , nu mai văzuse o asemenea vioiciune în purtarea ducelui. Arunca o vorbă în stânga , o vorbă în dreapta , le vorbea la toţi. În jurul lui se adunaseră mulţi. Ce năzdrăvănii o fi spunând individul ?

Marcus nu îşi putea aminti să fi fost vreodată atât de nerăbdător să scape de o femeie frumoasă. Era cât pe ce să îl ia în braţe pe Lordul Silverdale în timp ce acesta se apropia să o invite pe Lady Gwendolen la dans. Dar , în timpul acesta , îl pierdu pe Marmaduke din vedere. Sir Wilken îi făcu semn să vină aproape.

– Marmaduke , pe legea mea ! zise acesta hohotind după fiecare cuvânt. Cine l-ar fi crezut în stare !

– Este greu de crezut din partea unui asemenea tip ? întrebă Marcus ridicând o sprânceană şi continuând să îşi ascundă îngrijorarea. Dar ce anume te şochează , Willie ?

– Ţine-te bine , bătrâne , Marmaduke i-a făcut-o tâlharului !

– Glumeşti !

– Nu , cu mâna asta. Era în drum spre noi , când a fost oprit de un tâlhar şi l-a prăpădit.

Ştirea fu atât de uluitoare , încât Marcus îngheţă de deznădejde.

– Nu te repezi aşa. Ai uitat , Willie , că eu l-am mai văzut pe Excelenţa sa în asemenea situaţii ?

– Eu , personal , n-am avut ocazia. Dar se laudă la toţi că a fost atacat afară de un tâlhar. Şi , ceea ce este mai interesant , l-a împuşcat.

Marcus se făcu alb la faţă , în timp ce Sir Wilken vorbea mai departe. I se părea că aude ceva

anume despre sir Percy , care venise în spatele Excelenţei sale şi zărise trupul tâlharului întins pe drum.

– Pe legea mea ! Marmaduke crede că l-a lovit în plin. Pretinde că l-a răsturnat cu picioarele în sus. Ce zici de asta ? Cine ar fi crezut ?

Marcus se depărtă , nefiind în stare să mai asculte. Totuşi , auzi aceeaşi versiune de la alţi câţiva nobili foarte amuzaţi. Îl văzu pe Marmaduke, înclinându-se în faţa Lady-ei Gwendolen şi se îndreptă spre ei , ajungând acolo tocmai la timp să îl audă pe Excelenţa sa , în persoană , cum explica extraordinara cauză a întârzierii sale.

Înălţimea sa oftă adânc. Nu era în stare să facă nimic ca să îl evite. Dar , un alt gând o făcu să îşi deschidă ochii mari , de îngrijorare , când îl întrebă cine este tâlharul.

Faţa Excelenţei sale se lăbărţă într-un zâmbet de triumf.

– A fost One-Jewel Jack , în persoană , răspunse el cu o voce hotărâtă. V-am spus că am să-i fac de petrecanie !

– Blestemat să fii ! ţipă Marcus. Ai... l-ai ucis ? Nu , în numele cerului , n-ai făcut-o !

– Am făcut-o , am promis , strigă ducele , umflându-şi pieptul. Cu propriul meu pistol. L-am scos din buzunar , am ochit individul şi l-am împuşcat direct în inimă.

– Pe mine m-ai împuşcat în inimă , zise Lady Gwendolen cu o expresie de groază pe faţă , cum nu mai fusese văzută vreodată. Cine v-a spus să-i curmaţi viaţa ? Poate voia numai să vă urmărească pentru ca să ajungă la mine ! De ce nu l-aţi lăsat să vă vorbească ?

Îngrozit că Înălţimea sa , în loc să îl laude , îl mustră , Marmaduke începu să se tânguie.

– Pe toţi dracii , individul îmi pusese pistolul în piept.

Deşi Excelenţa sa se scuză în mod impecabil , nemulţumirea Lady-ei Gwendolen nu scăzu deloc.

– A mai făcut-o şi altă dată , şuieră ea şi observ că aţi rămas în viaţă. Voia doar un fleac - vreun ac de cravată sau aşa ceva. Nu i-aţi fi simţit lipsa. Pentru aşa ceva aţi luat viaţa unui om de mare sensibilitate şi înţelegere. Să vă fie ruşine , Excelenţa voastră ! Ruşine !

– Pe legea mea , aşa trebuie să fiu tratat ? Şi asta de o lady care mă cunoaşte de câţiva ani. Şi care face parte din propria mea clasă ! Mai bombăni puţin , apoi continuă pe aceeaşi temă. O lady să ia apărarea unui ticălos împotriva unui duce. Asta nu se face , pe legea mea !

Dar Lady Gwendolen nu îi mai acordă atenţie. Îşi scoase batista şi începu să îşi tamponeze ochii. Îl privi pe Marcus sperând să o consoleze şi fu uimită de paloarea chipului său.

– Ce-ai făcut cu cadavrul, păcătosule, inimă haină ce eşti ?

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu tonul ăsta? Sunt ducele de Claridge. Ai uitat ce-mi datorezi ? încercă el să schimbe subiectul, dar Marcus îi atrase atenţia, întinzându-şi mâna sa puternică şi înşfăcându-l de cravata lui albă. Îi ceru să îi arate imediat unde se află trupul neînsufleţit.

– Cine ştie unde-i cadavrul ? Nu-i treaba mea. Ia mâna de pe mine. Pe legea mea !

Însă Marcus nu îl slăbi, ci îi răsuci cravata într-un mod groaznic, până ce Excelenţa sa simţi ca un fel de ghiare în gâtlej şi, tuşind, ţipă :

– Să nu-mi faci nimic, domnule. L-am lăsat însoţitorilor.

Marcus îl eliberă şi plecă.

– I-am acordat ticălosului o moarte uşoară. Ar fi meritat să fie spânzurat ! scrâşni ducele după el, masându-şi gâtul maltratat.

Zărindu-l pe Sir Percy, Marcus îl trase deoparte şi îl întrebă ceva la repezeală, apoi fu văzut ieşind imediat în fugă din sala de bal, ca scos din minţi.

Lady Gwendolen era într-o dispoziţie proastă. În seara aceasta fusese abandonată de două ori, de doi însoţitori diferiţi. Şi aceasta chiar atunci când ar fi trebuit să fie tratată cu o extraordinară consideraţie pentru pierderea suferită. Avea inima atât de grea, încât simţi nevoia unui calmant. Se îndreptă grăbită

spre o doamnă de pe margine ce purta turban şi o rugă să îi dea voie să folosească sticluţa ei cu săruri. Aceasta nu se împotrivi ci manifestă toată grija. Excelenţa sa , după ce fusese aproape asaltat de cei mai mici în rang decât el , dar ignorat de Înălţimea sa , simţea şi el nevoia de o oarecare alinare. O găsi în atenţia bruscă , pe care i-o acordă un grup de doamne , ce îl răsplătiră cu generozitate. Cu ajutorul acestor domnişoare şi al mamelor lor, se linişti atât de mult , încât nu o mai băgă în seamă pe Lady Gwendolen pentru tot restul balului.

Marcus nu se mai gândea deloc la bal , în timp ce îşi conducea careta , îndemnându-şi caii să fugă din toate puterile ca şi gândurile lui ce alergau în galop spre Stara. Acestea să fi fost oare presimţirile lui în legătură cu Stara ? Nu , avea mai multă încredere în raţiunea ei. Era o neastâmpărată şi putea greşi , dar proastă nu era. Simţurile ei ar fi oprit-o. Ar fi trebuit să o oprească. Trebuia să o oprească. Şi totuşi...

Dacă acţionase astfel şi dusese lucrurile până la capăt ? Singura speranţă a lui Marcus era ca relatarea ducelui să nu fie conformă cu realitatea , nici de data aceasta , tot aşa cum nu fusese nici cu ocazia primului jaf din pădure. Această aluzie îl mai întări pentru moment. Dar îi veni în minte o altă idee , că ducele era un prost trăgător. Şi încă ceva : Sir Percy nu văzuse personal cadavrul.

– Nu , la naiba ! N-aş atinge un trup însângerat

să-mi mânjesc hainele înainte de a ajunge la Almack's. Nu se face , bătrâne , protestase Sir Percy. Pe de altă parte , puţin îmi păsa , dacă tâlharul era viu sau mort. Nu era un tânăr de condiţia noastră.

Aceasta îi dădea curaj lui Marcus să creadă că Stara trăia. O va căuta şi o va găsi , în viaţă şi râzând... recunoscătoare pentru ajutorul lui. În numele cerului ! chiar dacă era rănită , poate că rana nu îi fusese fatală. Existau atâtea posibilităţi , încât nu era nevoie să o ia în consideraţie pe cea mai proastă. Orice era posibil. Pentru Dumnezeu , să nu fi pierit.

Blestematul de Marmaduke , ticălosul fără minte, vierme cu gura mare ! Dar , gândindu-se la duce , Marcus îşi recăpătă încrederea. Un asemenea specimen vrednic de dispreţ nu putea curma o viaţă atât de minunată. Totuşi , dacă cineva trebuia să fie blestemat , el , personal , o merita , pentru că el o determinase la un asemenea gest. De ce nu îi lăsase perlele - chiar aşa pentru siguranţa ei ? El fusese un ticălos. El , vagabondul zăpăcit care chinuise o asemenea făptură minunată. El , fie-i sufletul blestemat , era cel care o împinsese dincolo de buna cuviinţă , să facă din ea o fiinţă necugetată. Şi , chiar de curând , în timpul plimbării lor de dimineaţă , ironia lui nu fusese oare ultimul imbold ? Da , aceasta o scosese înapoi la drumul mare , să dea peste dobitocul acela cu mutra ca de măgar !

Şi să fie împuşcată de el.

Marcus era revoltat de această presupunere şi gemea şi ţipa că , de ar fi aşa , atunci pe el trebuie să îl ardă focurile iadului. Lacrimi mari de disperare îi alunecau pe obraji , în timp ce mâna mai departe. Caii sforăiau să-şi poată ţine respiraţia în ritmul în care el îi obliga să alerge. Galopau în salturi mari. Folosea mereu cravaşa şi lua curbele ca o vijelie. I se părea că totul este un coşmar , care se va risipi. Şi mână mai departe în goană , căutând o urmă. Numele ei , ca un ecou disperat , îl conducea parcă spre o stea slabă , îndepărtată.

Capitolul 11

Ajungând la locul presupus al uciderii lui One-Jewel Jack , Marcus nu îi găsi trupul. Totuşi , nu îşi permise să se liniştească. Căutarea nu se isprăvise. Se duse încruntat de la servitorii lui sir Percy la însoţitorii ducelui , încercând să descopere orice zvon privind dispariţia trupului tâlharului. Fiecare pretindea că ceilalţi îl lichidaseră - ceea ce însemna, slavă Domnului , că nu o făcuse nimeni. Era chiar posibil să nu fie vorba de nici un cadavru. Chiar când era pe cale să se convingă de acest lucru , unul dintre oameni îşi aduse aminte că zărise o dâră de sânge spre un şanţ, unde zăcuse ceva ca un trup omenesc.

– Era mort de-a binelea , pretindea acesta. Am văzut destule cadavre ca să-mi dau seama. Jem i-a şterpelit pălăria cu bijuteria în frunte , crezând că este veritabilă.

Dar Jem protestă cu violenţă şi Marcus plecă dezgustat. Încă se mai crampona de speranţa că o rană nu putea să pricinuiască moartea tâlharului. Mai

degrabă , victima rănită reuşise să se pună la adăpost sau să ajungă acasă.

Dacă era vorba de Stara , avea un singur adăpost.

Între timp începuse a se crăpa de ziuă , când sosit la reşedinţa marchizului , i se prezentă un bărbat slăbănog. După expresia şocată a ţeapănului majordom , Marcus îşi aduse aminte că era prea devreme să facă o vizită la domiciliul unui nobil. Şi , într-adevăr , acest lucru i se spuse imediat. Se întoarse disperat la locuinţa lui , iar prin grija valetului său se transformă într-un oaspete mai prezentabil , cu o ţinută corectă de dimineaţă. Nefiind în stare să mai aştepte , Marcus plecă pe jos ca să mai tragă de timp. Dar , când bătu cu ciocănelul de la uşă, era încă devreme. Făcu un efort ca să îşi capete obişnuitul său calm , ştiind că ar obţine cu greu informaţii de la cineva , dacă ar fi continuat să se poarte aşa cum se simţea - ca şi cum s-ar fi căscat o groapă sub el.

Reuşi. Fu condus în salonul de zi şi lăsat să aştepte. Îl păşteau gânduri sumbre. Cât putea să mai continue această nesiguranţă ? Când va şti dacă totul era pierdut ?

Chiar şi încăperea îi amintea de întâlnirile lui cu Stara. În faţa căminului de marmură şi a orologiului din bronz aurit privise de multe ori la invitaţii cei mai selecţi , iar pe ea o ironizase că nu făcea parte dintre aceştia. Pe canapeaua tapisată cu satin , îi luase mâna să îi citească viitorul în palmă. Amintirile

îl îndârjeau şi mai mult. Pentru numele lui Dumnezeu , de ce se jucase cu soarta ei ? Ar fi trebuit să o asigure că va avea grijă de ea întotdeauna , astfel încât să nu mai aibă nevoie vreodată să îşi rişte viaţa în felul ei nesăbuit.

Sună după majordom şi fu informat , cu cel mai elevat ton , că marchizul încă nu se trezise. Voia să întrebe de domnişoara Carltons , dar în viaţa lui nu reuşise să capete informaţii de la servitori. Mai degrabă , trebuia să mai aştepte. Să se mai gândească. Să mai lungească agonia. Apoi , incapabil să mai reziste o secundă în plus , deschise uşa ca să cerceteze holul. Se trezi imediat faţă în faţă cu Lady Gwendolen. Îl privea cu răceală , ca pe un intrus. Nu sesiză imediat cauza supărării ei. O jigni din nou când o întrebă fără nici un fel de scuze , care era cauza mâhnirii ei. Aşa că se simţi obligată să îi spună :

– Cred că ai găsit ceva foarte interesant , care să te sustragă de a mă conduce acasă , îi reproşă ea cu tonul cel mai indiferent.

– A , da , bineînţeles , Înălţimea voastră. M-am grăbit să... îndeplinesc o îndatorire , pentru care mi-am închipuit că am aprobarea dumneavoastră , îi răspunse el automat , dispreţuindu-se că mai era în stare să linguşească o idioată , când poate femeia pe care o iubea era moartă.

Totuşi , amabilul domn Justus Marcus era destul de copt la minte ca să nu îi spună ce gândea în

realitate. Îi făcu o plecăciune respectabilă , iar Lady Gwendolen se mai lumină un pic.

– Explică-te , spuse ea , dorind mai mult decât o aluzie.

Aşa era Lady Gwendolen , întotdeauna insista ca totul să îi fie explicat cuvânt cu cuvânt.

Aşa făcu şi Marcus. Pretinse că , întrucât se arătase foarte îngrijorată de soarta lui One-Jewel Jack şi , cunoscând relaţiile deosebite pe care le avea cu tânărul , se grăbise să afle dacă spusele ducelui erau sau nu adevărate , presupunând că Lady Gwendolen nu trebuia să aştepte , până va afla ultimul cuvânt de la acesta.

– A , exclamă ea şi ochii ei albaştri şi mici aruncară scântei, când îşi reaminti întreaga situaţie. Încuviinţă printr-o înclinare a capului şi îi zâmbi , făcându-l să înţeleagă că purtarea lui îi plăcea , astfel încât nici pe departe nu l-ar pedepsi.

– Într-adevăr , domnule Justus , n-am putut să dorm nici o clipă , gândindu-mă la moartea... omului acela. Aş fi vrut să-l fi văzut faţă în faţă , adică fără mască , înainte să-şi găsească sfârşitul , ca atunci când mă voi gândi la el să nu existe o pată albă acolo unde ar trebui să-i fie faţa. Dar îmi ajunge amintirea sufletului său devotat , aşa cum zicea Stara.

Marcus fu şocat. Aproape i se tăie respiraţia.

– Când v-a spus asta ? întrebă el cu asemenea violenţă încât Înălţimea sa îl privi cu reproş. Se

scuză pentru ieşirea lui şi , căutând să se stăpânească , îi repetă cu un ton mai calm , adăugând : Când aţi văzut-o ultima oară pe Stara ?

Înălţimea sa îi acordă una din lungile ei priviri , care îl făceau întotdeauna să sufere un atac de nerăbdare , de data aceasta de o dublă intensitate. Aşteptând-o să continue , inima lui începu să bată năvalnic. Îi venea pur şi simplu să o bruscheze pe Lady Gwendolen , ca să o facă să-i răspundă. Dar trebuia să aştepte. Şi aşteptă.

Până la urmă Lady Gwendolen rosti câteva cuvinte , dar fără să-l lămurească.

– Păi , la ce vă referiţi cu... ultima oară ?

Marcus fu aproape să-şi muşte limba în graba lui de a răspunde.

– Vreau să spun , Înălţimea voastră , când v-a vorbit Stara astfel despre tâlhar ?

– Când am discutat prima dată despre el. Precis, nu sunt sigură. Nu-mi amintesc exact. Nici nu pot să-mi dau seama ce legătură are. Era vorba despre sentimentele mele... faţă de... de amintirea mea în legătură cu... el , cu tânărul acela.

Pe hol , în dreapta lui Marcus era o vază de Sèrres , pe care îi venea să o zdrobească de podea , iar femeii să îi spună să se ducă dracului. Dar rămase ca o stană de piatră , profund dezamăgit. Într-o clipă, îşi recăpătă însă controlul , aşteptând cu teamă să îi redea în cuvinte presimţirile lui cele mai sumbre. O

văzuse sau nu cineva pe Stara în dimineaţa aceasta?

Dacă va spune că nu , atunci toate speranţele lui că Stara nu s-a substituit în One-Jewel Jack în noaptea trecută vor fi spulberate. Totuşi , nu se putea hotărî să o întrebe. Pentru că , dacă nu o întreba , Stara continua să trăiască pentru el.

Lady-ei Gwendolen îi plăceau tăcerile. Era predispusă la tăcere şi credea că bărbatul care tace îşi alege cuvintele pentru ea , că se gândeşte la ea. Aşa presupunea mereu. Lua pauzele ca pe nişte complimente la adresa ei. De fapt , considera aproape tot ce făcea un bărbat în prezenţa ei ca un semn al devotamentului acestuia. În afara cazului în care i se întorcea spatele. Ceea ce domnul Justus fu destul de grosolan să o facă de data aceasta şi să pornească aproape orbeşte spre uşă.

– Domnule Justus , îl strigă cu asprime. Pleci fără să-ţi iei rămas bun ?

Marcus se înapoie , revenindu-şi în fire şi se înclină în faţa ei.

Nu îndeajuns împăcată , Lady Gwendolen zise :

– Stara , probabil , are dreptate. Vă pare rău că Marmaduke şi nu dumneavoastră , a întrerupt cariera tâlharului.

Inima lui Marcus bătea nebuneşte. Totuşi se temea să cadă din nou în capcană să o întrebe când a vorbit ultima oară cu Stara. În realitate , în zăpăceala lui şi judecata îi funcţiona cu întârziere.

Dar , în cele din urmă , cu un sentiment de uşurare, conchise că Stara putuse să facă acea afirmaţie numai după presupusa moarte a lui One-Jewel Jack. Îl copleşi speranţa şi ochii lui albaştri începură să sclipească de parcă ar fi fost două safire.

– La naiba ! Când a vorbit Stara aşa ? Azi dimineaţă ? Spune-mi , ai văzut-o azi dimineaţă ?

Lady Gwendolen se dădu câţiva paşi înapoi la intervenţia lui atât de violentă.

– Nu este nevoie , domnule , să vă ieşiţi din fire la o simplă afirmaţie. De fapt , v-am luat apărarea. I-am spus că eraţi îngrijorat numai de dragul meu.

– O , Doamne , nu îţi vii niciodată în fire ? Când naiba a avut loc discuţia asta ? Spune-mi imediat - Stara trăieşte ?

Dinspre scări se auzi un hohot de râs. Marcus se întoarse şi i se tăie respiraţia. Ochii lui nu erau în stare să o localizeze pe palier. Dar , până la urmă , reuşi să o zărească şi o fixă cu ferocitate. Treptat , paloarea de pe chipul său şi spaima din ochi, fu înlocuită de uluială şi apoi de o adevărată bucurie.

– Eşti sănătoasă ? Nu eşti rănită ?

Stara înţelese imediat ceea ce presupunea el. Îi zâmbi ironic şi făcu o piruetă , ca să îi arate că este neatinsă.

Marcus se năpusti spre ea , uitând de prezenţa Lady-ei Gwendolen. Dar Stara, continuând să coboare scările, ridică mâinile şi îi făcu semn să se oprească.

– De fapt , domnule Justus , nu trebuie să te îngrijoreze sentimentele Lady-ei Gwendolen în asemenea măsură , exclamă ea , prevenindu-l , în timp ce se apropia.

Stara trecu pe lângă el şi o cuprinse în braţe pe Lady Gwendolen care înţelese că avea să fie compătimită şi îi plăcea. După ce o lovi afectuos cu palma de câteva ori , se întoarse spre Marcus , sperând să îi facă mai multe aluzii ca să-i înţeleagă vorbele. Încă o mai privea , cu sufletul la gură , în timp ce Stara încerca să îl sâcâie cu obişnuitul ei dezinteres.

– Nu pot să-mi imaginez de ce vă răscoleşte atât de mult uciderea unui tâlhar. În mod sigur , nu aveţi o părere prea bună despre el , după cum îmi dau seama. Nu dumneavoastră i-aţi găsit ascunzătoarea şi l-aţi sărăcit din nou pe tâlhar ? După aceasta , la ce altceva vă puteaţi aştepta , dacă nu să atace din nou ?

În mod neobişnuit , nu ripostă la această momeală. Continuă doar să o privească cu ferocitate, în timp ce simţea , până în vârful degetelor , nevoia disperată de a o strânge în braţe. Când se apropie prea mult , ea îi puse o mână pe piept ca să îl ţină la distanţă. În mod evident , Marcus era prea surescitat ca să mai ţină seama de buna-cuviinţă. Intuind intenţia lui de a o lua în braţe , Stara nu ar fi avut intenţia să-l împiedice. Dar trebuia să fie singuri şi

trebuia să născocească o modalitate , pentru că era îngrijorată din cauza lui. Ochii lui , care în mod normal se uitau la ea ca la o pradă pe care vrea să o ia în gheare , să o sfâşie , continuau să o privească cu atâta uimire şi înflăcărare , încât Stara înţelesese neliniştea lui. Apoi , se simţi copleşită de o asemenea căldură , care o atrăgea spre el ca un magnet. Era cât pe ce să uite că Lady Gwendolen era de faţă , când întâmplarea îi veni în ajutor. Ciocănelul de la uşa exterioară începu să bată cu insistenţă , ceea ce o făcu pe Stara să îşi revină. Vraja dintre ei se rupse şi amândoi se clătinară pentru o clipă.

În timp ce aşteptau să se arunce unul în braţele celuilalt , majordomul trecu pe lângă ei , deschise uşa şi îl privi pe vizitator fără a fi observat de nici unul dintre cei de faţă. Numai când oaspetele începu să vorbească , se întoarseră cu faţa spre el şi îl zăriră pe ducele de Claridge , în toată splendoarea lui.

Lady Gwendolen , total absentă la ceea ce se întâmpla direct în faţa ei , nu fu în stare decât să se mire de ce stăteau cu toţii în hol şi , ca gazdă , îi invită în sufrageria mică , unde tocmai se servea micul dejun. Majordomul aduse repede cele necesare. Înainte ca Marcus să aibă ocazia să îi şoptească cu voce stinsă " te simţi bine ? " iar Stara să îi răspundă " bineînţeles " , fură serviţi cu friptură de muşchi de vacă şi ouă. Ducele şi cu Lady Gwendolen se

apucară să mănânce. Stara renunţă la friptură şi se mulţumi cu ceai şi biscuiţi. Se obişnuise să mănânce frugal şi organismul ei nu era în stare să îşi schimbe obiceiurile , mai ales că fusese foarte des ameninţată să se mulţumească doar cu puţină hrană. Marcus îşi venise în fire , cu mult mai bine decât fusese cu câteva ore mai înainte. Îşi dădu seama că i se făcuse foame şi sete... îi revenise plăcerea de viaţă , de petrecere. Stara trăia şi era lângă el şi pentru moment era destul. Se simţea ca după un duel - extraordinar de flămând. Şi începu să mănânce. Discuţia decurgea în mod banal , până când ducele , printre înghiţituri , consideră că trebuie să i se laude lui Marcus cu actul lui de eroism.

– Slugile mele mi-au spus că vrei să vezi trupul tâlharului pe care l-am ucis. Pe toţi dracii , dacă ai chef de asemenea măcel ! Individul era o baltă de sânge.

Lady Gwendolen îl făcu să tacă dintr-o privire , pentru că o deranja în timp ce îşi savura friptura sa gustoasă. Căutătura ei cruntă îl făcu să înţeleagă că ea se află în nişte relaţii deosebite cu tâlharul. Mormăind ceva , Excelenţa sa reveni la mâncarea lui. Toată lumea îşi văzu mai departe de masă. Dar gândurile lui Marmaduke nu se puteau dezlipi de la dovezile lui de vitejie. Se muncea cum să facă să şi le etaleze mai bine. Voia să se fălească un pic , mai ales în faţa acestui încrezut de Marcus Justus , cu zâmbet

prefăcut. Dorinţa lui de a-i demonstra acestui bărbat curajul şi priceperea lui fu atât de mare , încât cu riscul de a nemulţumi pe Înălţimea sa , adoptă un aer indiferent şi îi spuse:

– Individul a fost lăsat pe Bow Street. Caută-l acolo , dacă te interesează atât de mult.

Marcus o privi pe Stara printre gene. Deci , nu fusese deloc implicată. Nu fusese vorba de o salvare miraculoasă , ci mai degrabă de o zăpăceală extraordinară , în care , ca de obicei , fusese implicat ducele. Şi totuşi , pe el fusese gata să îl facă praf ! Dar de acum , Marcus era stăpân pe el. Ridicând din umeri, îi răspunse cu cel mai indiferent ton :

– Mi-am făcut numai datoria faţă de Înălţimea sa. Presupun că a dorit să cunoască dacă a fost înmormântat cum se cuvine.

– Am fost încântată de ajutorul dumneavoastră , îi zise Lady Gwendolen , adresându-i un surâs graţios. Dar nu am fost îngrijorată de... ăă... rămăşiţele lui pământeşti. Nu era nevoie să vă deranjaţi atât. Trebuie să-l uit , aşa cum spunea Stara şi să-mi amintesc numai că el a salvat... hei , cum se spune , Stara ?

Stara interveni imediat ca să îi lămurească.

– A avut nu numai eleganţa să recunoască frumuseţea , dar cred că a luat cu el în mormânt imaginea frumuseţii dumneavoastră , oriunde o fi el acum.

– Da , să sperăm , încuviinţă Lady Gwendolen şi îşi văzu mai departe de masă ei copioasă.

Marcus bău câteva ceşti cu ceai şi se declară mai mult decât mulţumit de micul dejun.

Gândurile Starei se întoarseră înapoi la clipele din noaptea trecută , când auzise despre moartea tâlharului. Ştirea o mâhnise cu mult mai tare decât pe Lady Gwendolen. Pentru că Stara îl cunoscuse pe adevăratul tâlhar. Într-adevăr , întâlnirea lor o ambiţionase să facă ceva care să îl depăşească. Se întâmplase când acest erou legendar al jafului la drumul mare atacase diligenţa elevelor domnişoarei Lavadale , în drum spre Londra. Fetele cu situaţie materială mai modestă călătoreau împreună cu diligenţa şcolii , însoţite de o tânără profesoară , când plictiseala călătoriei le fu întreruptă în mod plăcut. Chiar după ce trecuseră de barieră , apăru un bărbat înalt , călare , învesmântat în nişte straie negre , foarte frumoase şi cu o bijuterie sclipitoare la pălărie. Călări alături de ele şi îi strigă vizitiului să oprească. Acesta se supuse imediat şi se lipi îngrozit de scaunul său. Când îşi dădu seama că diligenţa era încărcată doar cu o mână de şcolăriţe , One-Jewel Jack fu cuprins de regret. Nu numai că lăsă jos pistolul ce îl ţinuse îndreptat asupra lor , dar se şi pregătea să dispară , când una din tinere scoase capul pe fereastră şi îl chemă să dea socoteală de purtarea lui. Bineînţeles , aceasta fusese Stara.

One-Jewel Jack îşi scoase pălăria cu nestemată şi se înclină, cerându-şi scuze. Dar , observând frumuseţea celei care îl mustrase , tâlharul le propuse un târg. Le va lăsa pe toate să meargă mai departe , dacă ea îi va achita o amendă. Stara fu de acord imediat , dar curajul o părăsi , când el o scoase din diligenţă , o aşează pe cal în faţa lui şi se depărtă cu ea câţiva paşi. Acolo , la lumina lunii , îi pretinse o sărutare. Strâmbând din nas , Stara îi oferi obrazul , dar el refuză o taxă atât de meschină şi se aplecă spre ea , atingându-i buzele cu buzele sale şi îi dădu o sărutare lungă , care o furnică în tot trupul şi o uimi peste măsură. Fu atât de captivată de romantismul clipei , încât îi răspunse şi ea cu un sărut. Foarte manierat , tâlharul se rezumă la acest sărut şi îi declară plin de încântare că ea îi oferise cea mai minunată bijuterie pe care o căpătase vreodată. Apoi, o conduse , cu toată consideraţia , înapoi la diligenţă. Stara rămase privindu-l cum se depărtează călare , în lumina lunii , în timp ce ecourile râsului său ajungeau până la ea. Fu înconjurată de fetele care vorbeau toate odată , ţipând şi de profesoara indignată. Stara trebui să se lupte cu teama de a-şi fi pierdut reputaţia , înainte de a fi destul de mare pentru ca să o aibă. Chiar ca tânără domnişoară , Stara ştia cum să îşi aranjeze treburile.

– Sigur că o persoană cu răspunderea dumneavoastră nu ar fi trebuit să mă scape din ochi,

domnişoară Melliven. Aţi văzut însă că m-a chemat numai pentru a-mi da sfaturi şi nici nu s-a atins de mine.

Dându-şi seama de situaţia ei şi că , dacă Stara ar fi dezonorată , aceasta ar însemna dezonoarea şcolii şi a ei personal , profesoara o asigură cu un ton aspru , că a supravegheat-o tot timpul... şi astfel Stara le făcu pe toate să închidă ochii.

După aceea , la şcoală , Starei îi reveneau mereu în minte clipele petrecute cu One-Jewel Jack. Când era disperată , ar fi vrut să strige după el să îi sară în ajutor. Această dorinţă îi sporea de câte ori primea câte un bilet de la familia Pinkerton. Apoi , se retrăgea în camera ei şi îşi imagina că este răpită de el, urcată pe cal şi dusă undeva departe , unde să trăiască amândoi fericiţi , fără de griji.

Cum anii trecură şi nimeni nu mai auzise de această legendă, Stara presupuse , plină de tristeţe , că fusese ucis şi visele ei începură să păleasca încet. Şi , totuşi , îşi aducea aminte de el şi de sărutul lui. Prin urmare , începu să se folosească de amintirea lui în clipele grele. În mod paradoxal , substituindu-i-se lui , îşi realiza visele , pentru că , la urma urmei , era salvată de One-Jewel Jack , numai că o făcea ea personal. Astfel că atunci când Lady Gwendolen se înapoie de la balul Lady-ei Jersey şi o anunţă că tâlharul ei apăruse şi îşi pierduse viaţa , Stara se simţi profund afectată. Nu era atât de stupidă să

creadă că One-Jewel Jack îşi mai aducea aminte de ea , aşa cum făcea Lady Gwendolen. Dar îi plăcea să creadă că trăieşte fericit undeva şi aleargă călare pe calul său iute. Sfârşitul acestuia îi stoarse lacrimi , când îşi luă adio de la acel tâlhar îndrăzneţ şi vesel, care o sărutase atât de plăcut. Oricum , din dimineaţa aceea , Stara încetă cu visele ei romantice , care o făceau să fie tot atât de stupidă ca şi Gwendolen. Totuşi , din când în când , o mai încerca părerea de rău , ca acum la masă , când el devenise subiect de discuţie. Îşi dădu seama că şi Lady Gwendolen avea aceleaşi sentimente , pentru că îşi lăsă deoparte furculiţa şi suspinând adânc , spuse :

– Nu pot să cred că nu este pe aici pe aproape , gândindu-se la mine. Mă obişnuisem să cred că se gândeşte la mine. Suspină din nou , fixându-l pe cel care îi pusese capăt viselor şi începu din nou să îl dojenească pe Excelenţa sa. Dacă era nevoie să te lupţi , de ce ţi-ai ales un adversar cu un suflet aşa de romantic ?

Dar ducele nu concepea să accepte un compromis şi insistă că un criminal rămâne un criminal , indiferent de înclinaţiile lui amoroase. Cu alte cuvinte , nobilimea trebuie să îi stârpească pe toţi , chiar dacă unul dintre ei cu sufletul romantic scotea din minţi pe cineva. Stara vru să intervină şi îi privi mai întâi pe ambii interlocutori , dar fu întreruptă de Excelenţa sa , care spuse cu un ton ofensat :

– Nu este nimic romantic să ataci oamenii. Este al naibii de neplăcut. Pot să spun că este de-a dreptul monstruos. Nepoliticos. Să întrerupi călătoria oamenilor. Să le vâri mâna în buzunare. Să-i trezeşti din somn. În timp ce enumeră neplăcerile, deveni din ce în ce mai agitat şi apoi termină : tâlharii ăştia sunt nişte oameni dezgustători. I-aş curăţa pe toţi. Pe Jupiter, pe toţi i-aş spânzura !

Se lăsă linişte. Numai Stara fu capabilă până la urmă să depăşească momentul critic şi să îi facă pe plac ducelui - deşi cu un mare efort, minunându-se de marele lui curaj, ceea ce Excelenţei sale îi plăcu foarte mult. Ca recompensă, el se oferi cu multă amabilitate să o ia cu faetonul ca să îi arate locul exact unde tâlharul îşi găsise sfârşitul. Ea îi răspunse că ar fi foarte încântată şi îi aruncă lui Marcus o privire foarte amuzată, care îl exasperă. Totuşi, din cauza şocului prin care abia trecuse, acesta se reţinu să îi facă obişnuitele reproşuri pentru năzbâtiile pe care le făcea altor bărbaţi. De data aceasta se linişti, însă, la gândul că, în curând, avea să înceteze să îi mai linguşească pe nobili. Nu putea să suporte durerea de a-i permite să îl părăsească din nou. Era a lui. Şi aşa îi va pretinde. În sufletul lui şi al ei exista convingerea fermă, din ziua aceea, când se întâlniseră, că aparţineau unul altuia. Trebuia numai să o facă să recunoască.

Şi atunci, cu o sclipire în ochi, pe care nu şi-o

putu înfrâna, ridică ceaşca de ceai şi îi spuse aproape în şoaptă :

– În sănătatea ta , aventuriero !

Aşa cum era atentă la orice expresie şi la fiecare şoaptă a lui, îl auzi şi , peste capetele celorlalţi , preocupaţi cu micul dejun , îi oferi cel mai drăcos surâs de încântare.

Trecură câteva zile înainte ca Marcus să fie în stare să aranjeze o întâlnire cu Stara , între patru ochi , pentru că , aproape zilnic , era ocupată cu Excelenţa sa.

Mituind-o cum se cuvine pe slujnica ei , Marcus află că urma să participe la licitaţia bunurilor mobile şi articolelor de la Beau Brummel. Reuşi să se afle în preajma uşii , în timp ce ea , împreună cu slujnica erau pe cale să se urce în caleaşca marchizului. Pretinse că ţinuse să o invite să ia parte chiar la această licitaţie şi , fiind împreună cu majordomul lui în caleaşca sa , considera că era destul pentru păstrarea bunei-cuviinţe , aşa că slujnica fu concediată. Plecară. În sfârşit , împreună. Stara îl privea încântată cum lua virajele cu o plesnitură de bici , dar în curând , îşi dădu seama că intraseră în parc.

– Nu este ora de plimbare în parc !

– Este ora potrivită pentru o discuţie particulară, aici , între flori , preciză el volubil , coborând din

caleaşcă şi oferindu-i mâna ca să o ajute şi pe ea.

– Nu cobor , zise Stara cu ciudă. Am vrut să văd licitaţia.

– Aşa vom face. Dar e păcat să mergem aşa. devreme. Toţi negustorii din oraş şi creditorii trebuie să fie acuma grămadă acolo. Trebuie să soseşti întotdeauna atunci când se licitează cel mai valoros articol.

– Eu nu pot să-mi permit , zise ea tăios , ca să fiu sinceră , chiar nimic ! Ai reuşit să-mi goleşti complet buzunarele.

– Vom discuta situaţia ta financiară şi toate amănuntele de viitor , printre flori , insistă el şi aproape că o forţă să coboare din caleaşcă , apoi o conduse spre aleile cu flori. De jur împrejur creşteau trandafiri minunaţi , de toate nuanţele.

– Ai grijă , te vede grăjdarul , îi spuse ea , sperând că îl va face să se poarte cuviincios.

– Grăjdarul meu se ştie că este miop , atunci când vreau , îi răspunse el , făcându-i cu ochiul.

O invită cu o plecăciune adâncă să ia loc pe o bancă de piatră şi apoi se aşează şi el , foarte aproape de ea.

– Dacă ai de gând să îmi faci o altă propunere necuviincioasă... începu ea neliniştită , dar el o cuprinse în braţe şi îi spuse :

– N-am să mă mai port niciodată necuviincios cu tine.

Tânjea după clipa aceasta , de când începuse să se teamă că ar putea să fie ucisă ca tâlhar. Stara înţelese şi , pentru moment, nu se opuse. Tremurând , se lăsă strânsă la pieptul lui. Un sărut i-ar fi potolit pe amândoi şi Stara dorea şi ea , dar a treia oară îl îndepărtă.

– Ajunge ca garanţie a bunei-cuviinţe ! şopti ea.

– Toate sărutările tale vor fi de acum înainte considerate necuviincioase , pentru că intenţionez să te fac soţia mea legală.

De data aceasta Stara se ridică hotărâtă în picioare , foarte supărată în faţa bărbatului care o privea zâmbitor.

– Într-adevăr , nu-mi amintesc să-mi fi plăcut această situaţie. Poate că doream , ori s-a întâmplat ceva , când nu eram conştient...

Râzând de mânia ei , Marcus se aruncă teatral la picioarele ei.

– Draga mea domnişoară Carltons. Nu vreau să te sperii. Dar sentimentele mele au început să se înfierbânte peste măsură , pe legea mea ! începu el să parodieze. Deci , în loc să te molipsesc cu fierbinţeala mea , trebuie să te rog să-mi potoleşti focul şi să primeşti cererea mea în căsătorie.

– Nu , şuieră Stara şi se răsuci să se înapoieze la caleaşcă.

El se ridică în picioare , clătinându-se şi o reţinu.

– Nu ?

– Sigur că nu.

– Iartă-mă că te-am luat prea repede , spuse el , devenind serios. Dar nu m-ai înţeles. N-am glumit. Te-am rugat cu tot respectul să mă onorezi să consimţi să-mi fii soţie.

– Nu , repetă Stara.

– De ce ? Dar îţi propun căsătoria.

– La fel mi-a propus şi Lordul Stockley. Ţi-am spus. Şi , ca să fiu sinceră , am început să mă gândesc că aş putea să devin " Excelenţa sa ". Marmaduke mi-a trimis un cadou extraordinar de preţios şi un bilet scris de mâna lui , în loc să îl pună pe secretarul său să mi-l scrie , aşa cum face cu toate misivele pe care le trimite Lady-ei Gwendolen. Nu pot să nu cred că un efort atât de mare nu înseamnă nişte sentimente puternice din partea lui.

– Ţine întotdeauna la prestigiul lui , îl ironiză Marcus. Se va căsători cu Lady Gwendolen , o ştiu amândoi. Cât despre a te căsători cu Lordul Stockley, păcat de tine , ar fi o viaţă plină de plictiseală , numai de partide de vânătoare şi de discuţii despre zilele de vânătoare. Şi , ceea ce este mai rău , noaptea te va transforma într-o podoabă , pe care o va ataca cu toată grosolănia. Pentru că nici Stockley şi nici Excelenţa sa nu-ţi poate aprecia frumuseţea... sufletului tău. Şi nici unul din ei nu te va iubi nici pe departe , atât de mult cum te iubesc eu.

– Iubire ? Nu mi-ai vorbit de aşa ceva.

– Ştii că te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Şi mă iubeşti şi tu , spune-mi , recunoaşte , mărturiseşte... lasă-ţi inima să vorbească !

O ţinea strâns în braţele lui , din nou pe bancă, iar ea începuse să tremure , copleşită de mângâierile lui. Nu se putu abţine să se lase sărutată , o dată şi încă o dată.

În cele din urmă îl împinse la o parte ca să-şi tragă răsuflarea şi îi spuse cu o voce întretăiată dar hotărâtă :

– Inima mea îţi aparţine... dar nu şi mâna. Nu pot să continui să trăiesc la limită aşa cum o fac de mulţi ani. Am nevoie de siguranţă... de onoare. Am nevoie de un cămin propriu. Nu vreau ca emoţiile să mă copleşească şi în viitor. Eşti minunat de ispititor, dar cu aventurile am terminat.

Îşi dădu seama că ea vrea să încheie discuţia cu privire la propunerea lui , aşa că o mai reţinu să nu plece.

– Dacă este vorba de siguranţa ta , aşa cum se pare că a fost toată viaţa , trebuie să-ţi spun că am reintrat în graţiile tatălui meu , contele. N-ai să mai duci o existenţă sărmană.

– Am auzit că te-ai restabilit din punct de vedere financiar. Dar aceasta nu va dura. Se zvoneşte că ducele va renunţa , în cazul în care te vei căsători cu Lady Gwendolen , căpătând onoarea titlului şi

bogăţia familiei sale. Cred că , dacă va auzi că te căsătoreşti cu însoţitoarea ei , situaţia s-ar schimba în mod radical. Şi , atunci , mai mult decât probabil, s-ar modifica şi propunerea ta. Fără îndoială că în scurt timp , aş descoperi că a trăi cu tine nu mai este posibil. Şi , mai rău , aş putea deveni amanta ta. Aş putea fi răspunzătoare de pierderea siguranţei tale ca şi de a mea. Nu. Nu ! insistă ea căutând din toată puterea să îl pună la încercare. Trebuie să ne stăpânim sentimentele , ca să ne asigurăm viitorul.

Marcus fu atât de necăjit de refuzul ei , încât rămase stupefiat şi tăcu tot timpul drumului înapoi până la caleaşcă. Ajunşi acolo, la semnul lui din ochi, grăjdarul sări de pe capră şi o ajută să urce. Marcus o urmă. În timp ce caleaşca ieşea din parc , se luptă în tăcere cu mânia , disperarea şi reproşul.

Ea presupuse că o va conduce acasă. Dar , în curând , caleaşca lor fu trasă între alte câteva în faţa unei alte clădiri. O duse la licitaţia de la Beau Brummel - destinaţia ei iniţială.

– Nu era nevoie , zise ea cu un aer resemnat. Aş fi înţeles dacă mă duceai înapoi la casa marchizului. Majoritatea bărbaţilor au nevoie de mai multe zile ca să îţi vină în fire de pe urma unui refuz.

Marcus îi răspunse cu un hohot de râs şi Starei îi fu ciudă că lui Marcus îi dispăruse supărarea. Îi revenise vechea şi imperturbabila lui stare de spirit , pe care şi-o dovedi cu următoarea lui remarcă :

– Mie nu-mi trece niciodată , pentru că pur şi simplu nu accept refuzul. Nu l-am acceptat nici pe al tău. Mi se pare că ai nevoie să fii convinsă un pic mai mult şi oricât de mult timp ţi-ar lua ca să îţi dai seama ce am simţit eu , când am crezut că ţi-ai pierdut viaţa , până la urmă tot vom fi împreună. Oricum , vreau să te las să afli singură. Dar te voi ajuta , bineînţeles , să-ţi demonstrez cât de predestinaţi suntem.

Întinse mâna şi o ajută să coboare , păstrându-i mâna într-a lui mai mult decât s-ar fi cuvenit. În clipa aceea de apropiere , când ea cobora , îi aruncă o privire rapidă şi simţi cum o fixează adânc în ochi.

– Nu mă chinui ! îi şopti ea îmbufnată. M-am hotărât.

– Asta cred că depinde de mine , zise el vesel şi o conduse în mulţimea de oameni venită acolo să culeagă amintiri de la cel care decăzuse.

Capitolul 12

Stara privea cu veneraţie la numeroasele obiecte scoase la licitaţie. În faţa ei , pe o platformă , era renumita oglindă înaltă , pe rotile. Se vorbea că în faţa ei , Beau Brummel petrecea până la trei ore în fiecare dimineaţă , potrivindu-şi straiele , de la asortarea perfectă a jachetei sale , până la modelul complicat al cravatei. Ţinea în mână catalogul care glăsuia " De vânzare - averea autentică a unui om modern , plecat pe Continent." Erau notate toate obiectele ce fuseseră bucuria şi mândria filfizonului, părăsite în noaptea când trebuise să fugă de creditori. Acum se relata că , în ultima lui seară în Anglia , mersese la operă , îmbrăcat în veşmintele lui elegante , jachetă albastră cu vestă albă , pantaloni negri şi ciorapi în dungi. Era absolut necesar ca nici unul din creditorii săi să nu prindă de veste de fuga lui în Franţa şi să îl bage la închisoare. Aşa că , se plimbă de colo colo indiferent , schimbând vorbe de spirit cu prietenii. În pauză , Beau se ridică cu un aer

leneş de la locul său şi se deplasă nu spre bufet ci spre ieşirea din spate , unde un prieten îi lăsase caleaşca. Pe aceasta o schimbă apoi cu propria caleaşcă ce îl aştepta la locul potrivit. Călători toată noaptea spre Dover , unde se îmbarcă cu caleaşca sa pe un vapor închiriat şi acostă în siguranţă la Calais. Era exilat pe viaţă.

Se încheia o eră. Fusese povestirea uimitoare a ascensiunii şi decăderii fiului unui fost valet care prin spiritul şi cunoştinţele sale despre îmbrăcăminte şi tenacitatea lui , condusese societatea, până când jocurile de noroc de la Whits's Club îl distruseseră. Creditorii , gândi Stara şi se cutremură. Dumnezeule, dacă cei care îi împrumutaseră bani ar pune mâna pe Beau , cu toate relaţiile sale , şi-ar pierde libertatea, închis pentru tot restul vieţii lui la Newgate. Cu atât mai uşor ar fi pentru familia Pinkerton , care se pretindea creditoare , să dispună de ea.

Stara se mai deosebea de Beau prin poziţia sa precară în societate , fiind marginalizată de această lume exaltată. Cea mai mică schimbare de atitudine o făcea să se cutremure. Datoriile şi dezonoarea o puteau condamna. Singura salvare era un titlu şi multă indiferenţă.

Stara lăsă catalogul , îngrozită de gândurile ce o frământau , ca după aceea să îl ridice din nou , pretinzând că emoţiile ei proveniseră de la interesul extraordinar al ofertelor. Multe din lucrurile trecute

în catalog fuseseră deja achiziţionate de prietenii lui Beau , ca amintire. Ducele de York , în persoană , cumpărase nişte vaze verzi de Sévres cu flori şi fructe , pe nouăsprezece guinee. Era acolo şi Lordul Bessborough , care se uita la o puşcă de vânătoare cu două ţevi , iar pe Lordul Yarmouth îl interesa mai ales stocul de vinuri , cel roşu de Bordeaux fiind cotat la cinci guinee.

Marcus schimbase o privire cu Lordul Yarmouth şi începură să râdă , când o văzură pe Stara examinând cearceafurile şi nişte prosoape. Nu ar fi avut nimic împotrivă să capete unul din aceste prosoape , ca amintire de la cel care o întrecuse cu iscusinţă să parvină în societate.

– Ca să corespunzi aristocraţiei trebuie să adopţi o privire fixă , în gol , pe când dumneata , domnişoară Carltons , din nefericire , clipeşti foarte nepotrivit.

Ea râse , îşi ceru scuze şi le făgădui să o facă mai târziu. La următoarea lor întâlnire , le aruncă o privire cât se poate de lipsită de expresie. Se înclinară în faţa ei şi o felicitară.

– Oricum , adăugă Marcus , cu un ton de uşor reproş , observ o rază care scânteiază în ochi , precum şi licărirea unui surâs. Nu este nimic amuzant , dacă duci o viaţă de necontestat. Priveşte-o pe Lady Harwick. Ea întruchipează privirea aristocrată. Cred că îţi ia ani buni de antrenament ca

să reuşeşti să ai o aşa privire lipsită de expresie.

Uitându-se la doamna cu pricina , Stara trebui să admită realitatea observaţiei. Într-adevăr , chiar şi Lady Gwendolen avea în priviri o bună doză din aerul acela absent , deşi Stara se lupta din toate puterile să-i captureze goliciunea privirilor ei cu inteligenţa propriilor sale idei. După cum se ştie , uneori trebuia să se reţină să nu râdă din toată inima , după ce îşi auzea propriile idei repetate de acea voce elegantă şi preamărită , ca şi cum ar fi fost ale sale. O distra , pentru că se simţea atunci ca un mântuitor , dar , mai târziu , Lady Gwendolen tăie firele dintre ei şi se cufundă în tăcerea sa , întrerupând , din când în când, de declaraţii categorice.

La un moment dat atenţia Starei fu atrasă de o afirmaţie a domnului Justus , pe care o făcea Lordul Yarmouth , reţinând aproximativ - " are o slăbiciune pentru plăceri , dar este prea proastă ca să ştie când să se lase de ele ". Schimbară câte un zâmbet cu înţeles , aşa cum fac bărbaţii , când discută despre o femeie de proastă reputaţie. Apoi , cu uimire , Stara îl observă pe Lordul Yarmouth , cum îşi îndreptă monoclul spre ea. Gestul acesta o copleşi , făcând-o să creadă că tocmai ea era subiectul aluziilor ironice. Dar când Marcus se întoarse şi o văzu nu păru deloc vinovat , ci mai degrabă încântat să o găsească atât de aproape şi se linişti. Era vorba de o altă femeie , care era ironizată. Stara însă nu putea să

le treacă cu vederea atitudinea lor. Ştia că dacă doi bărbaţi vorbesc uşor despre o femeie , puteau să facă la fel şi despre alta. În afară de mamele lor. Deşi, deseori , faptul că le-ai dat viaţă nu era destul ca să scapi de sarcasmul lor.

În mod evident , pentru că o necăjise , Marcus încerca să îi abată atenţia asupra bibliotecii lui Brummel.

– Ciudată colecţie , ce spui ? De la Shakespeare la rafturi întregi de literatură uşoară , elegant legată în piele. Tonuri de bază , năpădite de acestea de valoare îndoielnică. Seamănă cu societatea noastră , zise el , privind-o ca să îi câştige asentimentul.

Stara , obişnuită cu vorbăria lui , se străduí să îşi depăşească starea proastă de spirit , pe care licitaţia i-o produsese , dar răspunsul ei nu se dovedi la înălţimea cerinţelor. Mai curând din răspunsul ei se putea desprinde o undă de dispreţ.

– Eşti primul , după Beau , care ironizează societatea din care face parte şi totuşi amândoi v-aţi petrecut tot timpul încercând să faceţi parte din ea.

– Scuteşte-mă de aşa ceva ! exclamă Marcus , sincer surprins de afirmaţia ei. Sunt fiu de conte. Este drept , cel de-al doilea , dar născut şi crescut în mod onorabil ca unul ce aparţine acestei categorii. Spre deosebire de Beau şi de tine. De asemenea , i-am făcut mereu pe alţii să joace , după cum le-am cântat. Ţi-o spun aşa cum i-am spus-o şi lui Beau , să

nu crezi că o să-i încânte , dacă vei reuşi să ai acces permanent. Totul este natura legăturii de rudenie. Deşi ai o origine respectabilă după mamă , tatăl tău şi celelalte rude sunt departe de a fi acceptabile. În plus , eşti tolerată ca însoţitoare pentru nobilime - aceasta în mod normal îţi asigură accesul numai atâta timp cât îndeplineşti această funcţie. În ceea ce te priveşte , nu numai că n-ai să fii primită , dar nici măcar nu ţi se va răspunde la salut. Foloseşte-ţi , deci, timpul cât mai bine. Te vei distra un sezon. Apoi vor găsi o altă jucărie. Acceptă-le stilul , valorile caută chiar să îi depăşeşti , iar ei te vor abandona ca pe nimic , cu toate meritele tale , aşa cum s-a întâmplat cu sărmanul Brummel. Şi-a cheltuit averea în mod extravagant , aşa cum o fac nobilii , deşi nu avea un arbore genealogic de seamă. Este foarte probabil să cazi în aceeaşi cursă.

Stara se făcu albă la faţă.

– Ce vrei să spui ?

– Ce crezi că am vrut să spun ? De ce eşti aşa de speriată ? O privi cu îngrijorare. Drace , am senzaţia că disperarea te va conduce , încă o dată , la acţiuni nesăbuite , la apucături sălbatice ca acela de a te transforma în tâlhar. De fapt , simt de mai mult timp. De aceea eram sigur că pe tine te-a curăţat Marmaduke. De ce nu te potoleşti ? Aici , la licitaţie , pari foarte răscolită. O privi stăruitor şi continuă : Aşa , remarca mea că ai fi în aceeaşi

situaţie cu Beau te-a durut. Nu tu ai riscat ? Nu , asta nu-i pasiunea ta. Tăcu şi ea încruntată , apoi o străpunse cu o privire intenţionat lipsită de expresie. Pe legea mea , am ghicit ! Te-ai plictisit.

Stara negă destul de repede , ceea ce însemna că recunoaşte. În timp ce îşi aminti de tutorii ei , Marcus fu copleşit de un sentiment ameninţător. Despre ei era vorba.

Prefăcându-se că nu o interesează concluziile lui, Stara se apucă să se admire în faimoasa oglindă a lui Beau , cu ramă de mahon şi lămpi din bronz pe ambele laturi. Arăta palidă şi , într-adevăr , se simţea iştovită. În clipa următoare , i se tăie respiraţia , când îl zări în oglindă pe Marcus apropiindu-se de ea.

– Pinkertonii ! Ei te mai hărţuiesc , zise el , nu ca o întrebare ci ca o explicaţie la frământările ei.

– Au hârtii legale cu datoriile mele , încuviinţă ea. Dacă nu le achit suma , am să muncesc pentru ea ca guvernantă , iar salariul îl vor primi ei , până când, poate , voi fi prea bătrână ca să mai lucrez. Mă confrunt cu aceeaşi teamă , care l-a făcut pe domnul Brummel să fugă în Franţa. Creditorii mă pot închide lesne la Newgate , sau , după cum înţeleg , la închisoarea datornicilor , până voi fi de acord cu condiţiile lor.

– Dumnezeule ! exclamă Marcus. Dacă aş fi ştiut , aş fi mers cu tine la drumul mare. La naiba !

M-aş fi dus eu în locul tău , să te scap de ăştia. Pe scurt , draga mea domnişoară Carltons , domoleşte-ţi teama. Mai bine dă-mi mie hârtiile. Într-o oră am să te scap de toate datoriile.

– Şi să mă îndatorezi faţă de tine ? Aşa ceva nu, protestă Stara. Nu sunt o femeie uşoară ca să fiu jucăria unui bărbat ! Mai bine mă duc la închisoarea datornicilor.

Marcus rămase uluit să o vadă într-o asemenea stare de ură şi dispreţ şi îi ceru o explicaţie. Stara se mai potoli şi îi mărturisi că îl auzise vorbind cu Lordul Yarmouth despre o doamnă...

– Nu despre o doamnă , o întrerupse Marcus. Pălăvrăgeam despre Harriette Wilson , care se află şi ea pe aici pe undeva. Despre ce era vorba ? Ne amintisem doar despre admiraţia acestei doamne faţă de Lordul Byron. Alt membru al societăţii eliminat anul acesta. Îmi mărturisea că este unul dintre puţinii care a refuzat avansurile insistente ale domnişoarei Wilson. Distrându-se aproape cu toţi nobilii , este mereu tentată să pomenească despre aceasta în memoriile ei.

– Da , am auzit de ea şi sunt încântată că vă dă ce meritaţi. Chiar şi exaltatul vostru duce Wellington , în persoană , am auzit că a stat în ploaie în faţa casei ei , ciocănind ore întregi ca să fie primit. Şi voi , bărbaţii , cine vreţi să le ţină în braţe pe ea şi pe celelalte femei din categoria ei ?. La lumina

zilei , consideraţi adevărata viaţă a domnişoarei Wilson atât de umilă , că merită să o luaţi în râs. O socotiţi ieftină.

– Este banală , zise Marcus , ridicând din umeri.

– Tot aşa mă consideraţi şi pe mine , răspunse Stara , aruncând scântei din priviri.

– Greşeşti , ţi-am oferit căsătoria.

– Nu de la început. Numai când m-am manifestat cu răceală faţă de tine şi ţi-am arătat că alţii se gândesc la căsătorie. Iar unele femei , am înţeles că, dacă , din întâmplare , s-au căsătorit cu nobili , au fost îndepărtate. Atât regentul cât şi ducele de Clarence s-au folosit de femei considerate a le fi soţii , ca apoi să le azvârle altora. În cazul doamnei Jordan , după ce i-a făcut bărbatului mai mulţi copii , a fost exilată în sărăcie la Paris. Sărmana femeie !

Foarte încurcat , Marcus spuse aproape din reflex:

– De copii s-a avut grijă ! Dar nu putea să înţeleagă cum devenise apărătoarea femeilor libertine.

– Câtă amabilitate , exclamă Stara plină de dispreţ.

În clipa aceea , Harriette Wilson trecu pe lângă ei. Flutură din degete spre Marcus , iar acesta se înclină. Lordul Yarmanth se apropie de celebra curtezană să schimbe câteva vorbe cu ea. Era îmbrăcată cu atâta opulenţă , încât Stara rămase aproape cu gura căscată la capa de blană ce îi acoperea umerii şi la pălăria confecţionată în întregime din pene de struţ.

– Vă cunoaşteţi , presupun ? nu se putu abţine Stara să nu îl întrebe , simţind cum o roade gelozia.

Marcus ridică din umeri , ca şi cum nu ar fi dorit să discute despre această temă , ceea ce o convinse pe Stara că era ceva mai mult decât atât. Bărbatul acesta, care o mângâiase atât de intim, probabil procedase la fel cu multe femei. De ce crezuse că pasiunea lor este atât de puternică ? Se dovedea că bărbaţii îşi împrăştiau peste tot sentimentele lor: Aici un sărut , dincolo un sărut , sărutări peste tot. Ochii ei se aprinseră de furie împotriva lui şi a tuturor bărbaţilor.

Era hotărâtă , mai mult ca niciodată , să obţină o poziţie respectabilă. Dumnezeule , se simţea atât de distrusă , încât dacă Lordul Stockley ar fi fost aici, i-ar fi acceptat imediat cererea pe care i-o făcuse de atâtea ori. Ar fi acceptat orice ar fi convins-o că nu va ceda domnului Justus încât să se trezească într-o zi , aşa cum se temea , că va fi abandonată , pasată de la un lord la altul, ca această Harriette.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama de gândurile Starei, Miss Willson se întoarse şi o fixă. Faţa ei , pe care Stara era convinsă că şi-o fardează mai mult decât scandalos cu roşu , era aproape. După ce o studie o clipă , o onoră pe Stara cu un zâmbet ca şi cum ar fi recunoscut-o , deşi nu se întâlnise niciodată , ceea ce o făcu să se înfioare. Întoarse capul repede. Dar refuzul ei nu o descurajă deloc pe domnişoara

Wilson , care , în clipa următoare, se afla lângă ea. Marcus se dusese să se intereseze de preţul unei mici figurine , care îi plăcea Starei şi pe care aceasta încă o mai păstra în mână. Era aproape gata să o scape , când fu bătută pe umăr de cunoscuta curtezană , într-un mod foarte familiar.

Încântată de jena Starei , femeia se apropie mai mult şi îi şopti :

– Eşti cu Marc ? norocoaso ! Apoi , cu un rânjet de cunoscătoare , adăugă : Când l-ai cunoscut pe Marc , nu îţi mai ajunge. Este un bărbat viguros , care îţi deschide pofta... nu-i aşa ?

Stara se simţi foarte încurcată încât se făcut albă la faţă. Dar îşi veni repede în fire pentru a se apăra de această nepoftită. Să fie văzută de toată lumea discutând cu domnişoara Wilson , ar stigmatiza-o şi probabil ar face să i se zdruncine şi mai mult poziţia şi aşa şubredă. Aşa că Stara rămase liniştită , prefăcându-se că nu înţelege.

Inflexibilă , Harriette Wilson continuă neabătută:

– Lordul Yarmouth mi-a spus că ai făcut un dans minunat cu el. Dansează mereu , fata mea. Mai ai câţiva ani ca să fii ceea ce vor ei să fii , după aceea te aruncă şi nu le pasă unde zaci. Chiar dacă zaci în mocirlă. Vor călca peste trupul pe care l-au adorat. Hm , da , chiar şi nebunaticul de Marc. I-a dat prietenei mele , Violet , o caleaşcă , numai pentru că l-a mulţumit în pat. Dar ce s-a întâmplat , când a

văzut-o pe Lady Gwendolen ? A părăsit-o pe Violet. Nu pentru că a lăsat-o cu buzunarele goale , dar te întreb , unde sunt caii ?

Şi Hariette aproape că îşi dădu ochii peste cap ca să sublinieze autenticitatea celor spuse.

– Unde sunt caii , care trebuiau să fie puşi la caleaşcă ? A refuzat să i-i dea. Te întreb ca pe o femeie cu bun simţ , la ce foloseşte o caleaşcă , dacă nu ai nimic s-o tragă ? Nu-i o treabă de gentleman. Ca noua lui cucerire , este cazul să îi aminteşti de extravaganţa lui , din partea celor cu care şi-a petrecut timpul.

Legănându-şi penele de struţ , Harriette Wilson plecă să îl anunţe pe cel care conducea licitaţia că va lua figurina de jad care îl reprezenta pe Cupidon. Marcus se înapoie. Cumpărase mica nimfă din albastru , pe care Stara o ţinea în mâini. I-o oferi , bucurându-se cu anticipaţie de încântarea ei.

Se uită cu asprime la figurină şi , după aceea , înapoi spre el. Înfuriată după discuţia ce o avuse cu Hariette , precum şi de gestul lui Marcus , Stara trânti figurina de podea. Marcus adună bucăţile rapid , le potrivi la locul lor , îi aruncă Starei o privire plină de reproşuri şi strecură nimfa în buzunarul său.

– Îmi va aminti de tine mereu. Albă şi perfectă şi totuşi predispusă să se frângă în două , să se vatăme şi numai eu să fiu în stare să o apăr şi să o păstrez în siguranţă , îi spuse el zâmbind. Am să te

păstrez în buzunar , Stara.

Stara se simţea copleşită de emoţie , de jigniri, confuzie şi voia să fugă departe de el şi de societatea lui şi totuşi... căuta să capete siguranţa amândoura.

James Christie , cel care conducea licitaţia , ceru să se facă linişte. Venise vremea să fie prezentate faimoasele tabacheri cu tutun de pizat , pe care filfizonul le folosise foarte des. Marcus licită , cu insistenţă , pentru una ce îi plăcea în mod deosebit şi o obţinu cu încântare. Ultima ofertă a fost o tabacheră de tutun foarte mult ornamentată. Când domnul Christie o deschise , din ea căzu o foaie de hârtie pe care o citi cu voce tare. Era ultimul cuvânt al lui Beau Brummel adresat lor , tuturor , prin care îi dojenea pe cei din înalta societate că permiseseră să fie exclus din categoria lor. " Această tabacheră era destinată prinţului regent, dacă s-ar fi purtat faţă de mine cu mai multă condescendenţă. "

Lui Marcus îi venea să strige " bravo " dar se abţinu. Ceilalţi lorzi , deşi le era teamă să se manifeste în mod deschis , zâmbiră, totuşi , fără voia lor.

Tot drumul , la întoarcere , Stara se purtă rece în caleaşcă , refuzând să răspundă la flecăreala , atenţiile , chiar şi la grija lui.

Cu toate acestea , înainte de a coborî , se întoarse spre el şi i se adresă cu o scânteiere războinică în ochi :

– Mi s-a spus că îi datorezi lui Violet niște cai. Caleașca nu-i ajunge. Am înțeles că , dacă o doamnă și-a pierdut atracția , nici tu nu-ți mai respecți promisiunile. Este o idee pe care n-o voi uita.

– La naiba ! exclamă Marcus , alergând după ea pe scări. A îndrăznit Wilson , femeia aia să...

Majordonul deschise ușa , iar Stara evită să discute în fața lui. Se mulțumi să încuviințeze din cap și intră în casă , lăsându-l umilit în fața ușii , fără a-l invita la ceai.

După ce ușa se închise , din spatele ei îl auzi blestemându-le pe toate femeile și zâmbind , gândindu-se că nu va mai avea nici un fel de sentiment pentru bărbați.

În seara aceea , în pat , Stara se întrebă cum era posibil ca o femeie să spere ca un bărbat să-i fie credincios , dacă se știa foarte bine că este nesincer cu toate femeile ? Cum putea să-i ignore reputația când avusese legături cu femei ca Harriette Wilson și Violet ? Trebuia să rețină că Marcus era cunoscut ca un om ce abandonează femeile. Dar , aducându-și aminte de purtarea lui cavalerească față de Lady Warfield , tresări. La început Stara reacționă la privirea tristă a acestei femei cu o plăcere ascunsă. Acum , când o durea sufletul , înțelese și regretă indiferența ei. Câte femei erau în situația ei , câte puteau fi amestecate ! De la Lady Warfield , la femeia măritată , care fusese răspunzătoare de exilul

său şi până la toate Violetele din toate ţările pe unde umblase. Lăsase acest fanfaron arogant un şir de domnişoare rănite şi tulburate ? Proceda cu Stara la fel ca şi cu multe altele ? În timp ce pentru ea Marcus fusese singurul bărbat de care îi păsase ? Era dificil de imaginat. Cum să creadă că s-ar putea contopi amândoi într-o singură simţire ?

Strânse din dinţi şi se concentră să îl reconsidere pe Lordul Stockley. Încă o dată se convinse că nu era hotărâtă , pe deplin, să accepte o relaţie mai intimă cu el. Sărutările lui de mână lăsau întotdeauna o urmă de salivă. În mod ridicol , acesta era , totuşi, motivul principal , pentru care continua să îl refuze. De câte ori se apropia de ea i se făcea pielea ca de găină. Nu poţi să trăieşti cu un bărbat , pe lângă care simţi cum te furnică pielea. Cerule, cum puteau Violetele din lumea asta să se dea bărbaţilor , unul după altul ? Poate din speranţa de a găsi un bărbat, care să le placă.

Stara se înroşi de gândurile care o frământau. Trebuia să tragă concluzia că a fi amanta mai multor bărbaţi era mai bine decât să se mărite cu unul ? Să-i fie ruşine ! Şi totuşi , ce bărbat ar alege-o , dacă nu unul care să o placă , aşa cum o plăcea Marcus - un expert în materie de femei. Dacă s-ar căsători cu el, ar proceda înţelept.

Nici nu se gândise bine , că fu din nou cuprinsă de îndoială. Dispreţul lui Marcus faţă de societatea

în care trăia putea foarte bine să îl facă să nu o aprecieze nici pe ea ca soţie. Toţi nobilii aveau metrese , dar pretindeau că nu au. Prea cinstit ca să joace teatru cu ea , Marcus ar fi fost foarte deschis în legătură cu aventurile lui amoroase , luând în râs cererile ei indignate de a-i rămâne fidel. Apoi , ea ce ar face ? Căsătorindu-se cu un afemeiat , înseamnă să aibă o viaţă nesigură , atât din punct de vedere al afecţiunii , cât şi financiar. Dimpotrivă , căsătorindu-se cu un gentleman , care să îi respecte poziţia ei de soţie , însemna să capete siguranţă şi onoare. În plus , inima ei nefiind angajată, nu s-ar opune ca el să alerge după Violete. Mai ales , dacă era vorba de Lordul Stockley. Nu numai că era convinsă că Marcus nu avea un venit suficient ca să-i mulţumească pe Pinkertoni , dar nu era nici sigură că nu avea să se mai teamă de creditori. Modul său de viaţă fără tihnă , intenţia tatălui său de a-l dezmoşteni îi făcea viaţa nesigură. Nu , în mod logic , trebuia să accepte bunăstarea , pe Lordul Sockley.

Hotărându-se astfel , căzu într-un somn adânc şi îl visă pe Marcus. Se făcea că erau amândoi la o altă licitaţie , numai că , de data aceasta , domnul Christie o scoase la licitaţie pe ea. Era goală , palidă şi lucioasă ca figurina de alabastru , iar cel care conducea licitaţia îi scotea în evidenţă frumuseţea trupului. Bărbaţii licitau pentru ea. Chiar şi prinţul regent era de faţă , plescănind din buze. I se spuse să

se rotească , să îşi etaleze toate calităţile , ceea ce şi făcea , cu oarecare modestie şi totuşi cu plăcere , în timp ce dorinţa din ochii bărbaţilor plutea spre ea în unde. Încercă să se dezmeticească din acest vis , dar el continua în mod ruşinos. Câţiva bărbaţi , printre care şi Lordul Yarmouth voiau să vină mai aproape şi să pipăie marfa. Când i se permise , se alarmă foarte tare. Lordul Yarmouth se apropie cu ochi ca de şarpe , lingându-şi buzele , cu aceeaşi limbă cu care o atinse şi pe ea. Scoase un ţipăt. Se adunară alţi câţiva bărbaţi. Înspăimântată , Stara privi în jur să caute apărare. Marcus stătea deoparte şi privea , clătinând din cap foarte amuzat de supliciul ei.

– Aşa ai vrut... distrează-te cât mai bine ! îi spuse el scurt şi se depărtă ca o furtună , lăsând-o înconjurată de bărbaţii care se apropiau doritori.

Când se deşteptă , se simţea distrusă de indecenţa visului. Încercă să îl uite. Tot ceea ce putea să admită era sentimentul ei de mânie faţă de fuga lui Marcus. Din păcate se trezise prea devreme ca să afle care dintre bărbaţi o câştigase , până la urmă. În timp ce afară se crăpa de ziuă , ea se cutremură la gândul de a aparţine vreunuia dintre ei. Chiar şi lui Marcus !

Capitolul 13

Lady Gwendolen privea nemulţumită la Marmaduke , care nu numai că scăpase lumea de unul din marii ei admiratori , ba mai mult decât atât, îşi stricase propria lui imagine. Ar fi preferat ca Excelenţa sa să fie un om cu nasul atât de sus , încât să nu coboare vreodată la treburi atât de neînsemnate. Demonstrase un comportament de om de rând. Nu numai că alergase să se bată cu tâlharii , dar se şi lăuda într-una cu aceasta. Un duce de rangul lui nu trebuia să se umfle în pene. Toată lumea recunoştea poziţia lui înaltă în societate şi i se ploconea. În plus, îl acceptase , oarecum , în anturajul ei , ca să îl vadă, curând după aceea , înconjurat de femei de rând , înflăcărându-se la linguşelile lor şi cochetând cu ele fără ruşine. Îşi pierduse încrederea în el.

– Înălţimea sa strâmbă din nas , îi spuse Marmaduke Starei, în timp ce o plimba cu faetonul. N-a vrut să rămân cu ea. Aşa că a trebuit să te iau la plimbare.

Stara îl privi îngrijorată , întrebându-se ce dorea de la ea. Voia să fie intermediara lui , să îi favorizeze recâştigarea bunăvoinţei Înălţimii sale ? Dacă acesta era scopul lui , îşi pierduse orice speranţă. Atenţiile lui de ultimă vreme nu puteau decât să o dezamăgească. Era mai bine să cunoască răspunsul , fără nici un fel de vorbărie.

– Doriţi să intervin pe lângă Înălţimea sa ca să vă reacorde bunăvoinţa ?

Marmaduke rămase pe gânduri un minut întreg. Şi , ca o surpriză pentru amândoi , afirmă că nu aceasta dorea.

– Nu mă apreciază aşa cum mă apreciezi dumneata. Îmi place să fiu apreciat. M-am săturat să îmi tot cer scuze.

– Nu aveţi de ce să vă scuzaţi , Excelenţa voastră. Ba , dimpotrivă , zice Stara cu convingere.

– Mulţumesc , spuse el , înroşindu-se de plăcere.

Îi zâmbi cu toată gura , încântată că renunţase la pasiunea lui pentru Lady Gwendolen.

– Îmi place figura , îi mărturisi el cu un aer confidenţial.

– A Excelenţei voastre ? întrebă încurcată.

– A dumitale. Ai o faţă prietenoasă. Îmi zâmbeşti. Nu mă desconsideri. Nu-mi place să fiu dat deoparte ca o mănuşă veche. Apoi , iar îmbrăcat , ca să fiu aruncat din nou.

– Într-adevăr , este foarte obositor , exclamă

Stara. Dar dumneavoastră nu sunteţi o mănuşă veche. Mai degrabă sunteţi ca o mănuşă de armură. Dacă mi-aţi arunca mănuşa , m-aş considera provocată. De ce nu vă gândiţi cum l-aţi provocat pe tâlharul acela şi apoi l-aţi învins ?

Obrajii Excelenţei sale se înroşiră din nou. Îi făcu semn vizitiului să preia hăţurile şi peste puţin timp o conducea pe Stara spre eleşteu. Se opriră acolo. Stara purta o umbrelă aurie cu franjuri şi o deschise ca să se apere de soarele puternic. Părea că razele lui se prinseseră în materialul fin şi o înconjurau pe Stara cu o aureolă. Simţea că în ziua aceea arăta cât se poate de bine în rochia ei foarte elegantă. Avea dantelă la guler şi la tiv , iar pe cap o pălărie de paie cu boruri largi. Înainte de a ieşi , o surprinse pe Lady Gwendolen aruncându-i o privire ostentativă de invidie , care ar fi făcut plăcere oricărei femei. Totuşi , nu era sigură dacă pe Înălţimea sa o nemulţumea însoţitorul ei sau înfăţişarea ei extraordinară. Oricum , Stara se aranjase pentru ziua aceea. Mai devreme , o întrebase pe Înălţimea sa dacă să refuze invitaţia Excelenţei sale la o plimbare în parc. Dar ea pretinse , pe un ton arogant , că nu ar avea nici cea mai mică obiecţie şi nici nu o interesează pe cine ia Marmaduke în careta lui. Aşa că , după cum se părea , ultima privire fusese provocată de înfăţişarea ei.

La un moment dat , Marmaduke se simţi

incomodat de strălucirea razelor de soare pe obrazul ei. În loc să folosească ocazia pentru a o compara cu soarele , Excelenţa sa o trase la umbră şi îi spuse cu un aer prozaic :

– Mă faci să mă uit şaşiu.

Stara se resemnă complet , lăsă jos umbrela şi o închise. La urma urmelor , era limpede că nu se purta romantic. O conduse spre o bancă , pe care se aşezară pentru o bună bucată de timp.

– E rece , făcu ducele , strâmbându-se.

– Vă este frig ?

– Mi-e rece la şezut.

Se simţi jenată de aluzia lui la acea parte a trupului şi lăsă privirea în jos , roşindu-se. Excelenţa ea se foi stânjenit pe bancă, apoi se ridică.

Stara nu era sigură dacă să se ridice şi ea să se plimbe cu el sau nu şi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Dă-mi o idee , care mi s-ar potrivi , spuse el după o lungă pauză.

Stara , în general , nu pricepea greu nici cea mai dificilă aluzie , dar afirmaţia aceasta permitea foarte multe interpretări, aşa că rămase atentă.

El aştepta.

Dându-şi seamă că el aştepta să îi spună ceva , ea riscă un :

– Serios ?

Aceasta îi dădu curaj să se încline şi continuă să se aplece până se aşeză în faţa ei într-un genunchi.

– O propunere , exclamă el îndatoritor.

Miss Carltons fu atât de surprinsă , încât deschise gura să vorbească , dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

– Îmi tremură genunchii , zise el după câteva clipe.

Ea se scuză.

– M-am gântit dacă n-ai vrea să fii soţia mea , ducesa mea ? întrebă el cu un ton grav.

– Cerule , da !

Se ridică uşurat şi îşi scutură genunchiul.

– Valetului meu nu îi place să îmi murdăresc hainele. Deşi , în această situaţie , mi-ar conveni să le stric pe toate.

– Serios , spuse Stara cu voce slabă , neînţelegând ce se întâmplă.

Excelenţa sa se aşează din nou lângă ea , fără să mai facă vreo referire la răceala locului , simţindu-se încântat că făcuse ceea ce dorise.

– În curând ai s-o cunoşti pe mama. Pe distinsa ducesă. Întotdeauna are ceva de spus. O vom asculta să vorbească până se satură. Apoi plecăm şi ne vedem de treabă. Aşa fac mereu. Fii drăguţă şi las-o pe ea să vorbească întâi.

– Sigur că da , Excelenţa voastră , abia reuşi Stara să şoptească.

– Fii bună şi nu mă mai numi aşa. Ia-ţi libertatea de a folosi numele meu... cum se obişnuieşte

între logodnici. Marmaduke , sau , cred că ţi-ar plăcea Duke-duke.

– Duke-duke , reuşi Stara să silabisească cu vocea stinsă , fixându-şi logodnicul cu o privire plină de adoraţie.

– Draga mea Stara , îi spuse el luându-i mâna şi aplicându-i un sărut rapid şi indiferent , înainte de a o conduce înapoi , pe femeia care rămăsese fără glas, la faetonul care îi aştepta.

– Cred că nu trebuie să te preocupe farmalităţile. Lasă-le în seama mea. Ştiu să fac ce trebuie. Mă pricep. Îmi ajută secretarul meu , domnul Walt. Este un om perspicace , cu spiritul ascuţit.

Faţa Excelenţei sale , de obicei inexpresivă , avea de data aceasta o expresie de încântare. Acelaşi sentiment se desprinse şi din vocea lui , atunci când încheie :

– Marchizului şi Lady-ei Gwendolen am să le comunic ştirea personal.

Departe de a avea vreo obiecţie , Stara se simţi uşurată. Dar , numai când ajunse în intimitatea camerei sale , realiză ceea ce se întâmplase. Se logodise cu ducele de Claridge.

Necrezând vreodată cu adevărat în această posibilitate , Stara se cutremură. Dorea din toată inima ca mama ei să fie lângă ea sau să fie cineva , care să o asigure despre ceea ce se întâmplă de fapt.

– Voi fi ducesă , rosti ea încet.

Incapabilă să se abţină , Stara străbătu camera alergând spre pat şi sări în el , se lăsă pe spate şi îşi acoperi faţa cu perna. Toată viaţa îşi dorise o casă. Acum va avea case ! O duzină. Patru din ele erau chiar aici , la Londra şi bineînţeles principalele reşedinţe ale Excelenţei sale , precum cele şase , şapte castele. Unde se găseau , nu putea să îşi amintească , dar oriunde erau - erau ale ei.

– O , dragă mamă , suspină ea. Dacă ai fi trăit , n-ar mai fi trebuit să locuieşti cu slugile. Ai fi avut moşia ta. Mai degrabă ţi le-aş fi dat ţie pe toate. Mai multe decât a avut familia ta vreodată. Am aşa de multe proprietăţi. Toate sunt ale mele.

Se ridică brusc în picioare. Mintea începu să îi hoinărească prin Anglia , încercând să localizeze proprietăţile ducelui. Apoi, plină de încântare , îşi imagină o moşie lângă o plajă , înconjurată de stâncile albe ale insulei Wight. O văzuse într-un tablou la o expoziţie , iar Excelenţa sa îi mărturisise că era a lui, că o vizitase o dată şi o găsise prea călduroasă pentru gustul lui. Stâncile o adăposteau de vânturile din spre Canalul Mânecii şi păstrau căldura şi în toiul iernii. Trandafirii înfloresc pretutindeni tot anul, spusese el , ca să o facă să o intereseze pe Lady Gwendolen , dar ea considerase că este împotriva naturii ca trandafirii să înflorească în afara sezonului. Înălţimea sa dorea întotdeauna ca lucrurile să se potrivească timpului şi poziţiei sociale. Dar Stara

fusese fermecară de locul acela misterios numit Cliffview. Îl dorea cu înflăcărare. Se imagina plimbându-se pe plajă, intrând în casa aceea. Acum le putea face pe amândouă. Va stăpâni Cliffview!

Stara începu să umble prin cameră, încercând să își alunge gândurile de înavuțire ce o preocupau, de teamă ca nu cumva Duke-duke să o descopere. Începu să se teamă. Dacă avea de gând să o ceară în căsătorie pe Gwendolen, iar cu ea făcuse doar o repetiție? Nu! Era o presupunere absurdă. Fusese foarte clar. Ei îi propusese. Era un miracol, dar era adevărat. Și apoi o copleși un alt gând minunat - de acum înainte nu va mai trebui să se teamă de familia Pinkerton și de închisoarea datornicilor. După toată panica ei provocată de teama de decădere, avea să se ridice mai presus de așteptările tuturor. Să se ridice mai sus decât ar fi crezut vreodată. Ochii ei ca stelele aruncau scântei, în timp ce hohotele de râs, ce îi izbucniră din piept, erau gata să o facă să se prăbușească pe podea.

Am reușit să mă descurc în mod remarcabil, gândi Stara și apoi adăugă cu voce tare, ca și cum s-ar fi autofelicitat.

– S-a terminat cu lingușelile nereușite, și făcu un semn răutăcios cu ochiul.

Dar pe măsură ce orele treceau, o cuprinse uluiala. Fiecare amintire îi aducea noi satisfacții. Peria ei de păr avea câteva ace lipsă și o necăjise

întotdeauna , când îşi pieptănase părul ei lung şi mătăsos. Amânase mereu să-şi procure una nouă , pe care o văzuse la Emporium şi , până la urmă , cu părere de rău , trebuise să renunţe pentru că era prea scumpă. Acum putea să şi-o cumpere. Cerule , îşi putea permite să cumpere un cufăr întreg cu tot felul de articole pentru păr - piepteni , funde , ace de păr , din care Lady Gwendolen avea foarte mùlte , chiar şi o diademă.

Dar cea mai mare plăcere a avut-o atunci când le compuse o scrisoare celor doi Pinkerton , prin care îi informa că de acum înainte trebuie să i se adreseze cu " Înălţimea voastră " dar că , de fapt , nu era necesar să i se mai adreseze niciodată. Apoi , se hotărî să mai aştepte , până se va căsători , ca să îl pună pe stimabilul domn Walt să îi scrie toate scrisorile şi rupse hârtia.

În dimineaţa următoare , Stara se trezi aşa cum făcea de obicei , când , deodată , îşi reaminti de noua ei situaţie. Se prăbuşi , încă o dată , în genunchi , copleşită de o nemaipomenită încântare. Avea să fie ducesă.

Rochia , pe care o purta dimineaţa , se remarca doar prin ceea ce cuprindea în interiorul ei ; era lipsită de cochetărie. Nu avea nici o broderie , jabouri sau dantele. Simplitatea stilului Starei , probabil , că nu se potrivea cu o ducesă şi începu să îşi imagineze noua ei garderobă. Într-adevăr , examinându-se în

oglindă , se recunoscu pe sine însăşi , dar îşi imagină cu încântare pe viitoarea Lady. Cea care va deschide balurile , care va fi invitată la toate balurile ! Apropiindu-se mai mult de oglindă , îi şopti imaginii sale :

– Draga mea Stara , ai ajuns în vârful societăţii. Ai putea să pui mâna pe moştenitorul tronului. Ai ajuns sau , în curând , vei ajunge în fruntea tuturor. Eşti cea mai de vază. Eşti de neegalat! Stara Melton, cea de-a şaptea ducesă de Claridge. Stara , Excelenţa sa. Nobila ducesă !

Făcu vreo câteva reverenţe , apoi câteva piruete ca să îşi poată înfrâna expansiunea şi să coboare la micul dejun.

Pentru o clipă , simţi cum îi piere veselia , când sosi Duke-duke şi o trase deoparte. Natural , presupuse că venise să o dezbrace. Îşi adună puterile şi îşi aplecă urechea , cu prudenţă, spre el. Excelenţa sa făcu un pas hotărât înainte şi o sărută pe Stara pe buze.

– Am uitat , îi explică el. Este ceva obligatoriu pentru cei logodiţi. Domnul Walt mi-a făcut o aluzie. Am dat fuga să mă port corect.

– Ai perfectă dreptate , încuviinţă Stara , venindu-şi în fire.

Ducele se simţi încântat că nu se făcuse de râs , dând dovadă de neglijenţă. Amândoi se liniştiră. Stara era deosebit de mulţumită că sărutul lui nu o

indignase , aşa cum se întâmplase cu cele ale Lordului Stockley. Era înclinată să facă din căsătoria ei o dramă cât mai mică. Şi nu simţi nici vreo undă de pasiune prea mare , atunci când întâlni ochii lui Marcus , care o priveau din partea cealaltă a încăperii. Dar senzaţia aceasta fu repede alungată ca şi orice alte amintiri romantice.

Toate eventualele păreri de rău fură înlăturate de avantajele în creştere ale poziţiei sale. Primul a fost acela că marchizul o felicită cu multă admiraţie , deşi o făcea cu oarecare tristeţe , cu o expresie pierdută în ochi , pe care Stara se prefăcu că nu o observase. Şi îi mulţumi cu multă recunoştinţă pentru grija şi atenţia lui părintească. Marchizul o asigură imediat că se simţea încântat că o tânără aflată sub acoperişul lui se bucura de o asemenea onoare. În timp ce regretă că ducele nu avea să devină ginerele lui , întrucât , aşa cum acesta îi explicase , Lady Gwendolen nu era dispusă , putea însă să se bucure că o persoană atât de apropiată îl cucerise pe Excelenţa sa.

O exprimase foarte drăguţ , cu politeţea înnăscută a unui lord. Totuşi , această victorie o neliniştea pe Stara. Exista ceva, care îi schimbă zâmbetul şi o făcea să se concentreze asupra vorbelor lordului... Ca acelea care se refereau la preferinţele Lady-ei Gwendolen. Voia marchizul să spună că ducele o ceruse mai întâi în căsătorie pe Lady

Gwendolen şi , pentru că îl refuzase , ea era o a doua alegere ? O bună parte din mândria ei începea să se desumfle. Dar imediat Stara îşi reaminti - orice s-ar fi întâmplat - avea să devină ducesă. Şi moralul îi crescu din nou.

Deşi ar fi preferat să lămurească această chestiune , nu îl putea întreba pe duce. Aşa că renunţă. Duke-duke era preocupat să îndeplinească instrucţiunile secretarului său. De fapt , avea o notiţă pe care o urmărea cu credinţă. Primul şi cel mai important lucru - cadoul de logodnă.

Stara s-ar fi aşteptat la un inel de logodnă. Dar fiind scoasă din sărite de faptul de a fi fost o a doua alegere a ducelui , urmărea să obţină imediat ceea ce dorea.

– Pot să aleg orice vreau ? îl întrebă pe duce cu un aer timid.

Ducele o asigură cu înflăcărare că tot ceea ce îi aparţinea lui, putea fi al ei.

– Atunci , aş dori să am pe numele meu personal şi pentru totdeauna , Cliffview , de pe insula Wight.

Ducele şovăi o clipă cât să îşi reamintească acel domeniu. Răspunsul ei neaşteptat îl zăpăcise sau , de fapt , îl zăpăcise mai mult decât se întâmpla de obicei. Stara îşi dădu seama că trebuie să îl scoată din încurcătură şi să facă să i se pară că cererea ei este normală. Şi o făcu , vorbindu-i cu indiferenţă. Îi reaminti cu un ton liniştit despre tabloul care , după

cum pretindea el , reprezintă propria lui moşie.

– Locul de la mare , îşi aminti ducele , brusc. Un loc neînsemnat. Vrei un fleac de moşie ?

Ea încuviinţă cu însufleţire , ţinându-şi respiraţia , la care ducele aprobă vesel , apucându-se să îşi noteze chiar în hărtii. Stara avu un sentiment de satisfacţie. Dar Marmaduke se încruntă , pentru că înţelesese greşit.

– Aici nu scrie aşa , spuse el făcând inima Starei să tresară. Cadoul trebuie să fie ceva care să-l arăţi oamenilor. Poţi să te făleşti cu o casă ? Trebuie să fie ceva personal. Bijuterii , un inel... Diamantele Dunstan , o diademă , un colier , o broşă , cercei... Credeam că ai să-mi ceri aşa ceva. Dar mi-am dat cuvântul şi mi-l respect. Şi îi aruncă o privire plină de reproş.

Stara se grăbi să îl îmbuneze.

– Îţi voi cere diamantele Dunstan , dacă preferi. Dar eu , mai degrabă aş dori Cliffview...

– Să fie , zise el , ca şi cum moşia ar fi fost de mai mică valoare. Adică vreau să spun , pe deasupra. Făcu o pauză ca să îşi privească hârtia şi dădu drumul observaţiei lui deja pregătite.

– Diamantele Dunstan se oferă noii ducese de către distinsa ducesă mamă. Nu va fi prea uşor. Mama nu vrea să renunţe la ele. O să am un pic de necaz. Trebuie să discut cu ea. Pretinde că îi aparţin. E mare babilonie. Nu avem ce face.

– Dar bineînţeles că nu voi lua nimic ce aparţine mamei tale, zise Stara repede.

– Prea bine. Cred că ai să te obişnuieşti cu sentimentele ei. Lady Gwendolen a dorit colecţia de diamante Dunstan. I-am explicat sentimentele mamei şi i-am promis o colecţie care valora mai mult. Dar ea voia diamantele Dunstan. Amintirile îl făcură să se încrunte.

– Voi fi încântată să accept o colecţie de diamante , care să fie numai a mea , împreună cu moşia , bineînţeles.

– Ar fi fost încurcătura naibii , dacă te-ai fi încăpăţânat tot atât de tare ca Înălţimea sa , spuse ducele zâmbind mulţumit. Sunt un om norocos că te-am cerut în căsătorie. N-ai să începi să îmi faci necazuri. În jurul tău împrăştii numai fericire. Iar eu am să te fac fericită. Am să-ţi ofer o colecţie de diamante , de mare valoare actuală. Nu are importanţă valoarea istorică.

– Aşa-i , spuse Stara. Am perfectă încredere că tu cunoşti ceea ce este mai bine. Şi , atât timp cât voi putea obţine moşia de la Wight , unde să mă pot retrage , când voi fi obosită , sunt foarte mulţumită.

Ducele se dovedi gata să alerge la furnizorul său personal pentru a obţine o nouă colecţie de diamante , să informeze pe avocatul său să întocmească fârtiile pentru Cliffview şi să poruncească secretarului său să dea un anunţ la Gazette. Îi scrisese deja

mamei lui , rugând-o să le ureze succes şi acum putea să îi scrie ca să o asigure că noua lui viitoare-soţie era încântată să îi permită să stăpânească diamantele Dunstan pentru toată viaţa ei.

– Este interesant cum pot unele femei să ţină aşa de mult la diamantele astea. Nişte lucruri fără valoare. Dar pentru mama mea înseamnă foarte mult. La fel şi pentru Lady Gwendolen. Tu eşti o fată sensibilă. Se aplecă spre ea şi îi mai dădu un sărut în fugă.

Ea îi răspunse cu un surâs încântător.

Se afla deja la jumătatea drumului spre uşă , când se întoarse şi îi spuse :

– Am uitat. Băgă mâna în buzunar şi scoase un inel cu un diamant uriaş , pe care i-l introduse în deget. Ca un simbol , până ce vom obţine Colecţia, Stara , adăugă el. După ce făcu o pauză , privi un pic la ea şi vorbi din nou. O , ascultă ! Ai mai vorbit cu Lady Gwendolen , de când ne-am logodit ?

Stara îi spuse că nu , pentru că Înălţimea sa suferea de migrenă.

– Mi-am închipuit că nu. Mai bine spune-i tu. Am cerut-o în căsătorie pe Înălţimea sa acum două săptămâni. Aveam sentimentul că ne putem căsători, înţelegi , originea şi toate celelalte. Pe toţi dracii , cum am putut s-o fac ? Am aşteptat să-mi răspundă. În schimb , m-am ales cu o dojană , pentru că l-am pedepsit pe tânărul acela , Jack.

– L-ai pedepsit ? Poţi să spui că ai avut curajul să-l pedepseşti , îl ironiză Stara , neputând să se abţină.

El încuviinţă cu încântare şi îi strânse mâna.

– Îţi mulţumesc , îi spuse el şi îi mai aplică o sărutare ceva mai lungă.

Ea îi răspunse. Evident , făcuse o greşeală. Ducele păru din nou zăpăcit. Dându-şi seama , Stara îl îndepărtă şi se prefăcu jignită.

– Excelenţa voastră ! îl mustră ea. Roşeaţa obrajilor ei îl linişti pe duce. Îi dovedea că era domnişoară timidă , aşa cum o considera el. Se scuză repede şi ea îl iertă , apoi îşi strânseră mâinile respectuos.

Aceasta îi aminti Starei că , de acum înainte , trebuia să se poarte artificial. Nu era un preţ prea apăsător. Totuşi , trebuia să clarifice situaţia cu Lady Gwendolen.

– Tu eşti cel care ai rupt relaţiile cu Înălţimea sa ? îl întrebă Stara.

Marmaduke rămase surprins , pentru că unele lucruri abia i le explicase. Oare nu el îi spusese ? Ea îi răspunse că nu îi spusese totul , aşa că el se aplecă să îi explice cu toată silinţa toate detaliile , mai multe decât , de fapt , se aşteptase ea să afle.

– Am cerut-o în căsătorie pe Înălţimea sa. Dar mi-a pus prea multe condiţii. Pe legea mea , i-am spus că nu doreşte deloc să-mi fie soţie. Ea mi-a

răspuns că nu a dorit niciodată , câtuşi de puţin , să-mi fie soţie. Vorbea astfel , pentru că se gândea la domnul Justus. I-am spus că , dacă îl vrea pe domnul Justus , eu nu voi sta în calea ei. Să ştii că m-am purtat ca un nobil. Înălţimea sa s-a considerat ofensată şi mi-a răspuns că , în ciuda educaţiei noastre asemănătoare , nu avem nimic altceva comun. Dacă doresc să am ceva comun cu cineva , de ce să nu te iau pe tine ? Mi-a spus că vrei să devii ducesă. I-am zis că ar fi grozav. Dacă aşa doreşti , aşa voi face. Şi mi-a spus : " Fă-o ! " Şi eu aşa am făcut.

Excelenţa sa respiră adânc. Nu vorbise niciodată atât de mult. Tot timpul Stara îl privise cuprinsă de disperare.

– M-ai cerut în căsătorie , pentru că aşa ţi-a poruncit Lady Gwendolen... sau mai grav , te-a supărat ?

Ochii bulbucaţi ai ducelui ieşiră mai mult în evidenţă.

– Nu-i aşa. Adică , aşa ceva , dar nu chiar de tot. Dacă n-ai înţeles bine...

– Nu , zise Stara , incapabilă să priceapă , cu inima bătându-i de dezamăgire. Nu înţeleg nimic. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine ?

Ducele o asigură că voia. Era foarte nerăbdător. Dorea chiar să ştie că nu avea nici un fel de obligaţii din nici o altă parte , aşa că ea nu trebuia să aibă

inpresia că se amestecase , unde nu trebuia. Nu trebuia să creadă că depăşise limitele domeniului Înălţimii sale.

– Asta nu mă neliniştеşte absolut deloc. Bineînţeles , nu consider că un gentleman de primă clasă ca tine ar putea să mă ceară în căsătorie , dacă ar avea alte obligaţii. Dar ceea ce vreau să ştiu ca femeie este dacă... dacă inima ta este angajată în altă parte.

– Inima mea ?

– Da.

– Ce trebuie să fac ca să ne unim inimile ? exclamă ducele cu un ton de reproş. Nu discutăm fleacuri. Îţi ofer onoarea de a te face ducesă. M-am gândit mai întâi să o onorez pe Înălţimea sa, dar nu merită. Reţine ideea... am sentimentul că tu meriţi.

– Înălţimea voastră , sunt onorată.

– Aşa am şi intenţionat , zise el zâmbind. Ne-am lămurit ? Este totul clar şi corect acum ?

– Cât se poate de clar , zise Stara , iar Excelenţa sa se înclină uşurat.

Păşi din nou spre uşă. Stara se aştepta să revină cu altă idee. Avea obiceiul să îşi aducă aminte în ultima clipă. Şi nu greşi.-El se întoarse.

– Parcă mi s-a sucit capul. Nu mi l-ai sucit tu ? Mă gândesc la Justus că s-a purtat urât cu tine. Îl văd cum ne urmăreşte peste tot. Oriunde eşti , sunt şi

ochii lui. Nu te teme , că n-ai să-l mai vezi , după ce ne căsătorim. Un afemeiat. Nu-mi place să mă port ca Justus. Am nevoie de un moştenitor. Şi , pentru siguranţă , chiar de un al doilea fiu. După aceea , vom vedea. Nu mă voi opune să facem o înţelegere. Pricepi ?

– Perfect , zise Stara , înfrânându-şi puternica ei dezamăgire. Îl imaginase pe Excelenţa sa că ar iubi-o destul , ca să îi câştige o parte din sentimente , astfel încât , chiar dacă nu ar fi cu pasiune atraşi , cel puţin să fie prieteni. Dar se părea că nu aşa avea să se întâmple. Nu îşi puteau clădi o viaţă încântătoare. Era un aranjament ca toate celelalte între oameni.

El se mai înclină încă o dată cu eleganţă în faţa ei şi o făcu tot timpul , până la ieşirea din casa marchizului , apoi se întoarse. Dar Stara se repezise spre scări , pentru a-şi ascunde sentimentele în dormitorul ei. Ducele o chemă din nou , chiar când ajunsese la a treia treaptă.

– Am uitat , îi explică el în grabă.

– Da ?

– Am uitat ce am uitat , se încruntă el.

Ea îl mângâie pe mână cu compasiune.

– Nu face nimic. Vom avea destul timp împreună, de acum înainte. Cred că până la urmă îţi vei aduce aminte.

– Aşa-i zise el încântat. Vom pălăvrăgi toată viaţa.

Stara urcă scările , lăsându-l să se holbeze după ea. Pe palier se întoarse şi îl zări tot acolo. Îi făcu cu mâna , iar el se înclină.

Întinsă comod în patul ei , nu o mai interesa dacă mai era acolo sau plecase. Este mai bine să nu te gândeşti la unele lucruri , conchise ea.

asemenea atenţii , care nu putea decât să îi facă plăcere.

Incapabilă să îşi înfrâneze fericirea ce o copleşea, ochii Starei sclipeau , în timp ce păşea de parcă abia atingea pământul. De asemenea , se abţinea să nu chicotească mereu , pentru onoarea ce i se pregătea. De acum înainte alţii se vor înclina în faţa ei şi vor face reverenţe. Iar la dineuri va avea întâietate. Dumnezeule , o întrecuse pe Lady Gwendolen. Nu numai ca mireasă , dar în viitor , dacă nu va fi de faţă o ducesă sau o prinţesă , Stara va deschide toate balurile. Mai mult decât atât , va fi la toate acţiunile. Lady Jersey , care refuzase să o accepte la Almack's , va trebui să-i acorde două recomandări şi să o trateze cu toată consideraţia. Chiar şi regentul, în persoană , o va onora solicitându-i un dans. Aceasta o va răsplăti puţin faţă de nepăsarea Excelenţei sale regale , de acum două luni. De câte ori îşi amintea scena aceea se înfiora : evitată de alteţa sa regală , făcându-se că nu bagă de seamă reverenţa ei şi luând-o la dans pe Lady Gwendolen. Stara visase toată viaţa să danseze cu prinţul. Dar , după ce trecuse a doua oară pe lângă ea , fără măcar să încline din cap la reverenţele ei până la pământ , nu mai spera să îi câştige atenţia. Marcus avea dreptate , admise ea, regentul nu era altceva decât un prost.

Totuşi , în ciuda acestei consolări , fără voia ei ,

Stara încă mai dorea din toată inima să facă cel puţin o piruetă cu prinţul. Acum putea să-şi realizeze dorinţa. Ca urmare a rangului ei, regentul trebuia să o onoreze, până la urmă, poate chiar cu un vals.

Vanitatea îi fu satisfăcută mai mult decât se aşteptă, când o vizită pe croitoreasa Lady-ei Gwendolen. Domnul Walt, secretarul Excelenţei sale, care avea grijă de toate lucrurile, nu numai că trimisese un anunţ cotidianului Gazette despre logodna ducelui, dar îi scrisese Starei o scrisoare foarte binevoitoare, rugând-o să îi permită să aibă grijă de ea din toate punctele de vedere. Făcea şi aluzia că ducele îşi deschisese credit la câţiva furnizori, astfel încât domnişoara Carltons se putea pregăti pentru evenimentul ce urma să aibă loc. Stara pricepu imediat aluzia şi se grăbi să meargă să se îmbrace cum trebuie.

Câtă diferenţă între modul cum fusese tratată înainte domnişoara Carltons şi actuala domnişoară Carltons, ce avea să devină în curând ducesă de Claridge. Câte plecăciuni şi reverenţe i se făcură în toate părţile din clipa când intră în casa de mode. Cât despre Madame Moncon, onoarea de a o servi pe tânăra logodnică aproape că o copleşi. Ea, care până acum se purtase ca şi cum statura Starei ar fi fost o mare insultă adusă feminităţii, de data aceasta, că înălţimea ei se potrivea cu noul ei statut..., mergea până acolo, încât să pretindă că ea

Capitolul 14

Lady Gwendolen nu îşi făcea apariţia. Starei i se părea că o evită în mod intenţionat. Marchizul era politicos că întotdeauna şi mai mult decât binevoitor. Nu numai că insista ca ea să rămână acolo , ci şi ca nunta să aibă loc în casa lor. Stara îi era foarte recunoscătoare , dar nu ştia ce să îi răspundă. Pentru prima dată , Starei nu îi păsa de un moment important din viaţa ei. Şi , într-adevăr , la cină , ea răspunse cu plăcere la toate întrebările marchizului , ale excelenţei sale şi ale domnului Walt.

O oarecare tulburare i-o producea izolarea Lady-ei Gwendolen , care ajunsese până la a-şi servi toate mesele în apartamentul ei. Aceasta o făcu pe Stara să îi scrie un bilet prin care îşi manifesta îngrijorarea , dar nu primi nici un răspuns. Stara simţea nevoia să îşi consoleze prietena , mai ales că se simţea vinovată că îl cucerise pe Excelenţa sa. Putea să pună rămăşag că glumise cu Marmanduke , atunci când îi propusese să o ceară pe Stara în căsătorie şi mai

degrabă se aşteptase ca el să îi rămână credincios. Fără îndoială , Înălţimea sa încercase să îl ironizeze. Foarte probabil că nu se aşteptase la această întorsătură.

Având mare afecţiune pentru Înălţimea sa şi nedorind să o facă să sufere , Stara era afectată de retragerea ei. Cu cât se ascundea mai mult , cu atât mai mult încerca şi Stara să se justifice.

– L-a umilit. Odată ce Duke-duke s-a simţit liber, oricine putea să pună mâna pe el. Era bun de înhăţat ! Alteori se gândea : Voi fi pentru el o soţie mai bună ca ea. Am să-i amintesc că trebuie apreciat pentru meritele lui şi nu pentru poziţia lui în societate şi , mai ales , îi voi fi foarte recunoscătoare.

Dar era o ipocrizie să îşi deplângă purtarea , în timp ce se bucura de delicioasele fructe - ca de exemplu de isprava cu Cliffview şi cu inelul de rubin, pe care le stăpânea. Aşa că Stara se potoli. În schimb , cu cât treceau zilele , începu să se bucure în fiecare clipă de noua ei situaţie. Cea mai surprinzătoare deosebire o făceau ceilalţi. Dovadă , atitudinea servitorilor , mai ales a majordomului. Smithers o considerase întotdeauna la limita toleranţei. Dar în clipa când află ştirea , începu să se învârtească în jurul ei , căutând să îi câştige simpatia. I se prevestea un viitor plăcut în mijlocul lumii bune. După ce viaţa întreagă îi linguşise pe alţii , devenise obiectul unei

realiza dintr-o privire că Stara era predestinată unui rang mai înalt.

Starei îi veni să râdă de atâta linguşire. Dar , sesizând reacţia doamnei Mancon , se potoli imediat. În scurt timp , pentru Stara, cea mai mare plăcere deveni să cumpere , într-una.

O rochie de dantelă , care fusese pregătită pentru o persoană de la curtea regală , fu imediat modificată şi oferită Starei. Ea nu putu să reziste tentaţiei , mai ales când descoperi că îmbrăcată cu ea arăta extraordinar de bine.

Doamna Mancon îşi chemă mai multe lucrătoare să admire ce minunată era această rochie , când era purtată de o femeie de o autentică frumuseţe şi stil.

Stara îşi dădu seama , încă o dată , că era linguşită aşa cum linguşise ea pe alţii toată viaţa. Totuşi , găsea o oarecare plăcere în a primi linguşirile altora. Putea presupune că există şi ceva sinceritate în ele. Cel puţin o picătură.

Dar , când îi privea în ochi , îşi aducea aminte de propriile sale sentimente şi recunoştea că fusese lăudată nesincer. Stara bătu din picior înciudată. Nici una din ele nu avea vreo importanţă , concluzionă ea. Ceea ce gândea cu adevărat era că toţi aveau nevoie să facă afaceri cu ea şi să îi câştige bunăvoinţa.

Stara , îmbrăcată în rochia de dantelă , aruncă încă o privire atentă asupra înfăţişării ei şi trase concluzia că arată ca o păpuşă. O refuză imediat şi

se hotărî pentru un model mai puţin ornamentat. Încă nu era ducesă. Înfăţişarea ei trebuia să reflecte ceea ce era într-adevăr. Croitoreasa renunţă la tonul ei respectuos bănuind că Stara poate nu se potrivea pe deplin cu noul ei rang. Aristocratele adevărate nu se considerau niciodată ca oamenii obişnuiţi. De fapt , nu îşi asumă niciodată termenul de oameni obişnuiţi. Ei sunt lorzi şi ladies şi toţi ceilalţi sunt destinaţi să îi servească şi să îi linguşească.

Cu toate acestea , Stara era bucuroasă să îşi aleagă o întreagă garderobă. Pentru ziua , îşi alesese muselină franţuzească , mătase berlineză şi muselină imprimată cu rămurele. Pentru seară se hotărî fie pentru crep , fie pentru muselină fină sau voal , cu guler de mătase. Ca tânără fecioară fusese obligată să poarte culori pastel sau mai des , alb , dar ca femeie măritată avea acces la o paletă mai largă de culori , inclusiv la tonuri aurii.

În ultimul moment , Stara se simţi atrasă de un material de voal cu tentă trandafirie - roşcată. Nu îi plăcuse niciodată să poarte roz - pal , această manta potrivindu-se persoanelor blonde. Dar materialul era mai închis la culoare şi se potrivea cu părul şi cu ochii ei negri , dând întregii înfăţişări un aspect deosebit de atrăgător. Comandă două rochii din acest material. Mai întâi , o rochie lungă de seară , toată numai volane , care îţi făcea impresia unui trandafir în floare. Rochia de zi a fost din acelaşi voal folosit

ca material de bază , asortat cu muselină pe ambele laturi ale corsajului coborând cu mâneci bufante până la încheieturile palmelor şi expunând nişte braţe graţioase , îmbujorate. Doamna Mancon hotărâse să aplice nişte floricele pe acest voal : trandafiri în jurul gâtului şi la tiv. Dar Stara se opuse excesului de flori. Acceptă un compromis şi , anume , o singură floricică în mijlocul pieptului , unde voalul se întâlnea cu muselina şi câte unul la manşetele mânecilor , în timp ce tivul rămase simplu.

De îndată ce sosi acasă , se îmbrăcă cu rochia de zi. Cu toate cumpărăturile răspândite împrejur , încăperea arăta ca o cameră de probă. Îl aştepta pe Marmaduke şi se îmbrăcase cu rochia aceasta ca să îi arate rezultatul cumpărăturilor. De îndată ce se îmbrăcă , Stara observă că doamna Mancon nu îi respectase indicaţiile. În jurul gâtului erau numai floricele. În mod evident, croitoreasa se aşteptase ca Stara să se împace cu faptul împlinit Dar ea nu se împăcă. Luă imediat foarfecile şi le îndepărtă. Lăsă totuşi două flori , cele din mijloc. Acestea îi scoteau în relief decolteul , aşa cum dorea. Nu trebuia să accentueze prea mult , ceea ce era evident. Tăieturile ei lăsaseră o mulţime de floricele pe masa de toaletă. Fiecare floricică era foarte frumos lucrată şi parcă îmbia să fie expusă. Aşa că Stara îşi aplică două în păr şi câte una în dreptul fiecărei tâmple. Efectul general , admise ea , dându-se un pas înapoi şi

admirându-se , era extraordinar de încântător.

În timp ce îl aştepta pe Marmaduke , Stara continuă să scotocească prin câteva cutii nedesfăcute şi avu mai multe surprize. Doamna Mancon îşi permisese să trimită împreună cu articolele , pe care Stara le cumpărase şi multe altele , pe care nu le comandase sau nici măcar nu le văzuse. Erau articole de lenjerie , îmbrăcăminte de noapte şi , cel mai uimitor , o capă de hermină lungă până la podea. Aceasta o făcu să se gândească la faptul că furnizoarea considera că ea nu ştia să comande ceea ce îi trebuia ; constatarea o cam scoase din sărite , dar rezultatul îi făcea plăcere. Dacă era nevoie de capa de hermină , aceasta era, în mod deliberat , o realizare extraordinară. Stara îşi aduse aminte de mantia mai mică cu blană albă a Lady-ei Gwendolen şi se gândi că ceea ce era bun pentru Înălţimea sa trebuia să se potrivească , în mod sigur , cu stilul unei ducese. Le va păstra pe amândouă , hotărî Stara voioasă , admirându-şi gustul de cheltuitoare. Aşezată pe pat , înconjurată de noile cumpărături , avea impresia că viaţa ei atinsese într-adevăr culmea, când fu trezită din visare de camerista ei , care îi anunţă un oaspete. Pentru a nu îl face pe Marmaduke să aştepte , Stara sări în sus şi se repezi în salon.

Crezuse că va fi Excelenţa sa , dar i se tăie respiraţia când Marcus se ridică în picioare.

Îi păru rău că se întâlneşte de una singură cu Marcus şi regretă că nu dăduse poruncă tuturor slugilor să refuze să îl primească.

El se înclină foarte adânc , Stara aşteptă înspăimântată explozia ce avea să urmeze. De obicei, ochii lui erau cuprinşi de sclipiri ironice sau pasionate , dar de data aceasta privirea lui avea o seriozitate , care o nelinişti. Sigur că auzise de logodna ei. Atunci de ce era aşa de calm ? Nu era aceasta ultima dovadă că proceda corect , acceptându-l pe duce ? Atât de mult însemna iubirea lui nepieritoare ? Cerule , se aşteptase la măcar un pic de mâhnire - la urma urmelor , o pierduse. În modul cel mai natural, Stara îi făcu semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei. Ca de obicei , Marcus nu ţinu seama de buna cuviinţă şi se aşeză pe divan lângă ea.

– Am nişte ştiri plăcute , zise el încet , luându-i mâna.

Ea şi-o retrase.

– Mă scoţi din minţi , aşa cum faci mereu , râse el , cu un aer voios , tineresc , fără vreo ameninţare ori provocare ci , mai degrabă , plin de afecţiune. Apoi continuă pe acelaşi ton serios: Pe legea mea , arăţi ca un trandafir minunat , care tocmai înfloreşte. Poţi să zdrobeşti inima oricărui bărbat , chiar dacă inima lui nu ţi-ar fi încă dedicată. Încântătoarea mea Stara. Eşti atât de tânără , de

atrăgătoare , de adorabilă şi eşti a mea !

Stara se ridică în picioare alarmată. Dumnezeule, nu aflase!

Marcus se ridică şi el în picioare , scuzându-se că se lăsase influenţat de frumuseţea ei copleşitoare şi reluă vesel :

– Vreau să-ţi arăt ceva. Am făcut o vizită familiei Pinkerton şi m-am gândit că ai dori să vezi imediat ce mă întorc. Am venit direct aici să te scap de orice teamă din direcţia aceea. Au recunoscut că nu mai ai nici o datorie faţă de ei. Stara , draga mea , eşti liberă. N-ai să mai fii niciodată ameninţată de ei. După ce am cercetat cu minuţiozitate , am descoperit că ei îţi datorează o sumă importantă. Aş fi putut să-i oblig , dar m-am gândit că nu este de dorit să umblăm prin judecătorii. Mai bine să isprăvim complet cu ei.

Stara privi lung la documentul oficial. Acum câteva zile i-ar fi adus o foarte mare uşurare. Ar fi însemnat libertatea ei. Eliberarea de datorii şi obligaţia de a-l accepta pe Lordul Stockley. Se uită la zâmbetul încrezător al lui Marcus şi îşi dădu seama că aşteaptă ceva. Ce anume ? Să fie îmbrăţişat ? Să-i cucerească mâna în felul acesta ? După cum se ştie, se apropiase foarte mult de această eventualitate... în ciuda rezervelor , pe care i le stârnise discuţia cu Hariette Wilson. Dumnezeule , ce înseamnă asta acum ? El rămăsese în urma

evenimentelor. Aceasta însemna prea puţin şi era prea târziu. Cererea în căsătorie , făcută de duce , nu numai că o eliberase de toate ameninţările tutorilor ei , dar şi de toate spaimele de orice fel din viitor.

Marcus se simţea încurcat şi îl încerca un presentiment straniu. Se aştepta , într-adevăr , ca ea să i se arunce în braţe. Se gândea la sărutările lor anterioare. De ce să n-o sărute ? Trăise cu gândurile acestea tot drumul înapoi spre Londra şi o găsise în cele mai frumoase şi atrăgătoare veşminte. Marcus se simţea ca un adolescent plin de pasiune , încât îşi imaginase un stil nou de a-şi înnoda cravata , pe care îl numise " nodul dragostei " , intenţionând să îl facă împreună cu Stara înainte de încheierea vizitei. Totuşi , din păcate treburile progresau mai încet decât îşi imaginase el. Stara citise documentul de prea multe ori. Când , în cele din urmă , termină de citit îi aruncă o privire atât de fugară, încât de necaz el uită până şi de ce venise. Nu ştia ce să creadă despre purtarea ei inexplicabilă. Tăcerea ei şi faţa ei rigidă îi tăiau orice bună dispoziţie , temperându-i elanul ce pulsase în venele lui în toate aceste zile. Sentimentul victoriei îl părăsise rapid.

Stara lăsă hârtia jos pe divanul grecesc şi întoarse faţa spre el.

– Foarte amabil din partea ta că ţi-ai făcut timp să-mi rezolvi situaţia. Îţi mulţumesc foarte mult. Totuşi , nu îmi aduc aminte să-ţi fi permis să te

amesteci în viaţa mea. Chiar şi amabilitatea este de nedorit fără permisiune. Înţelegi ? Să nu te mai pui într-o asemenea situaţie. Ţi-am refuzat oferta , nu îţi aduci aminte ?

– Bunule Dumnezeu ! explodă el , aruncând din ochii lui albaştri fulgere. Să nu mă faci să cred că ai făcut vreo idioţenie, ca aceea de a-l accepta pe Lordul Stockley.

– Pe Lordul Stockley l-am refuzat , zise ea încet.

– Atunci ce naiba ai făcut ? Întinse braţele şi o trase mai aproape. O privea în ochi de la câţiva centimetrii. O îmbrăţişase strâns şi întrebător.

Ea se smulse din braţele lui.

– Nu mai ai latitudinea să mă tratezi într-un asemenea mod libertin. Ai presupus corect ceea ce deja se cunoaşte la Londra. Ieri s-a publicat în Gazette.

Faţa lui Marcus exprimă o asemenea furie , încât ea se retrase mai mult. Dar îşi reveni la timp pentru că majordomul era întotdeauna prin preajmă şi nu dorea să îl alarmeze. De asemenea , observase că Marcus îşi venise în fire. Ca şi cum s-ar fi produs o transformare misterioasă , îi revenise buna dispoziţie şi aerul său ironic. Ochii lui albaştri adineoari aprinşi , erau acum mascaţi de pleoapele pe jumătate închise cu un aer leneş. După o mică pauză se lăsă pe spate şi o întrebă cu un ton indiferent :

– Pe cine ai onorat cu mâna ta ? Întrucât ai

menţionat evenimentul în Gazette , nu prea cred că este o legătură imorală. Aranjamente de soiul acesta rareori se tipăresc. Ele se şoptesc. Este vorba de marchiz ?

Sprâncenele lui se ridică într-un gest întrebător de nerăbdare. Stara îl lăsă să ghicească , răspunzându-i că nu era marchizul. Urmărindu-i atent fiecare vorbă, Marcus încă mai spera că ea voia doar să îl chinuiască. Dar din tonul ei lipsea obişnuita notă de persiflare. În mod obligatoriu se va juca cu el de-a ghicitul. Cu fiecare presupunere , vocea lui începu să devină mai batjocoritoare.

– Vreun tânăr ţăran ? Ce pot să spun... întrucât l-am eliminat pe marchizul cel cu picioarele ca nişte labe de păianjen , să încerc cu vreun tânăr neexperimentat ? Lordul Darby ? Sau Percy ? Haide, hai , domnişoară Carltons , de ce eziţi ? Să nu-mi spui că ai descoperit un alt One-Jewel Jack ! A , asta-i ! exclamă Marcus cu ochii scăpărând , în timp ce o altă speranţă, că ea glumise începu să se strecoare în mintea lui, Da se juca cu el , conchise Marcus. Ca şocat , ca atunci când tocmai i-ar fi spus cineva că totul a fost o glumă dădu drumul unui hohot de râs şi apoi continuă uşor mai departe : Cred că bătrânul nostru tâlhar a înviat , în ultimul timp. Plictisitor individ şi afurisit de greu să scapi de el. Va sosi la noapte călare pe calul său să te ducă să-ţi trăieşti toată viaţă pe drumuri. Ţi-am descoperit secretul ?

– Mă voi căsători cu bărbatul care l-a ucis pe tâlhar şi m-a scutit de a mai avea nevoie de vreun tâlhar în toată viaţa mea.

Lui Marcus îi îngheţă zâmbetul pe faţă. Se lăsă apoi tăcere, timp în care zâmbetul îi pieri complet. Ea nu putu să îşi desprindă privirea de pe faţa lui ce exprima aceleaşi emoţii , care începuseră să o copleşească şi pe ea - şoc , disperare , derută şi dragoste. Clocotul acestora o atinse şi pe ea , copleşind-o. Erau atât de puternice şi atât de aproape de ea , încât intensitatea lor o făcu şi pe ea să vibreze. Dar făcu un efort să îşi desprindă privirea, pentru că trebuia să pună capăt oricărei legături cu acest om , chiar dacă era dureros. Şi procedă în felul acesta imediat , anunţându-l cu indiferenţă :

– Mi-am dat cuvântul lui Marmaduke. Voi deveni ducesa lui. Incapabilă să mai continue , ridică mâna şi îi arătă inelul cu rubin.

– A , acuma e limpede , ce fel de suflet ai. Nu-i aşa , draga mea Stara ?

– Nu trebuie să-ţi mai permiţi să-mi spui pe nume , zise ea, devenind dintr-o dată rece , ca reacţie la tonul lui glacial şi la purtarea lui. Se îndreptă spre şemineu şi se aşeză în faţa lui , la căldură.

Marcus se apropie de ea , îi luă mâna cu inelul şi i-o strânse cu atâta putere , încât îl simţi cum îi pătrunde în degete. Totuşi nu ţipă. Îi înfruntă provocarea şi răspunse la privirea lui. De fapt , Stara

era încântată că o strângea atât de tare. Accepta durerea , pentru că îi acoperea senzaţia mângâietoare şi emoţionantă , pe care i-o provoca apropierea lui. Acum durerea o făcu să se răsucească , iar vocea îi devenise aspră.

– Îmi răneşti mâna , îi spuse ea în cele din urmă, dar într-un mod atât de nepăsător , încât nu o băgă în seamă.

– Tu mi-ai rănit inima , zise el cu nepăsare , dar îi eliberă mâna. Stara refuză să şi-o maseze în faţa lui. Preferă să se îndrepte înapoi spre dormeză şi să se aşeze. De fapt , picioarele nu ar mai fi ţinut-o mult. Pentru că în adâncul cugetului ei , în toate aceste zile , se temuse de această scenă. Cel puţin acum se simţea uşurată , pentru că se întâmplase. Se gândise că se va supăra pe ea , chiar dacă nu îşi imaginase acea privire sfâşietoare , nici că îi va reproşa că i-a rănit inima. Privirea aceea , cuvintele lui îi atinseră inima şi îi făcură ca mintea să i se supună.

Stara clătină din cap să îşi liniştească sentimentele. Ridică privirea şi observă că Marcus nu se mişcase de pe locul unde stătuseră împreună. Se transformase într-o statuie , incapabil să se mişte.

Nefiind în stare să suporte priveliştea aceea , Stara îşi coborî privirea. Inelul cu rubin era acolo , pe degetul ei şi parcă îi atrăgea atenţia. Se concentră cu încăpăţânare asupra strălucirii lui ; asupra

promisiunii seducătoare pentru o viaţă uşoară şi înstărită , la patul cu baldachin şi draperii din catifea roşie. Dar când se gândi la duce , culcat în pat lângă ea , imaginea i se tulbură , îşi acoperi inelul cu mâna şi ridică din nou privirea , căutându-l nerăbdătoare pe Marcus. Încă mai şedea cu spatele la ea , privind direct în jos , la foc.

Rămânând în poziţia aceea , Marcus i se adresă ca şi cum ea ar fi fost în mijlocul flăcărilor.

– Cum te-ai putut gândi la aşa ceva , fiinţă laşă ? Bogăţia este atât de importantă pentru tine , încât să nesocoteşti sentimentele noastre ? Se întoarse în cele din urmă şi inima ei tresări când îi văzu expresia răvăşită. O mai iubea încă.

Ea se ridică şi voi să părăsească încăperea. Dacă ar mai rămâne , ar fi distrusă. Viitorul ei fericit , bogăţia , pacea vor dispărea.

Gestul ei îl încurajă. O urmă şi o opri la uşă , lângă care o prinse ca într-o capcană , aplecându-se spre ea. Într-o clipă se sărutau cu pasiune , Marcus cuprins parcă de o beţie ce o înfierbânta şi pe ea , cu fiecare sărut.

Şi trupurile lor erau lipite ca într-un sărut , iar vibraţiile pornite de la buzele lor se răspândeau în valuri ce îi cuprindeau în întregime.

Îl lăsă să o sărute aşa cum nu mai făcuse vreodată până atunci. Nu era în stare să se opună. Iar în străfundul minţii ei se gândea că nu va mai avea

niciodată o asemenea plăcere. Răspunsul ei îl încurajă pe Marcus. Rânjind , se lăsă pe un scaun de lângă uşă şi o aşează pe genunchii lui. Ea nu se opuse , ci rămase în continuare lipită de el.

– Eşti tare prostuţă , îi şopti el. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut. Am avut răbdare , dar o răbdare atât de mare este posibilă atunci când ai nişte sentimente ca ale mele - ca ale noastre. Să-mi spui acum, Spune-mi că mă iubeşti şi că ai să mă iubeşti mereu. Spune-o , blestemato !

Dominată de delicioasele emoţii , Stara nu voia să spună nimic , ar fi dorit ca aceste emoţii să continue , să o stăpânească mereu. Dar vorble lui i se păruseră ca şi cum le-ar fi rostit ea.

– Te iubesc , îi şopti ea.

– Şi mă vei iubi mereu ? o întrebă el nedându-i voie să îşi deslipească faţa de la pieptul lui , până când nu îşi termină jurământul.

– Mereu.

– Atunci să-i dai ducelui inelul înapoi şi să-i spui să se ducă dracului !

Şi în timp ce pronunţa ultimele cuvinte , îi cuprinse faţa între mâini şi o cercetă cu privirea lui arzătoare. Ea ar fi vrut să-şi deschidă buzele să-i spună orice ar fi dorit el , să îl facă să o mai sărute. Cu nici un preţ nu trebuia să suprime focul ce o mistuia şi o purta spre extraordinarele culmi pe care voia să rămână pentru totdeauna. Încercă din

toate puterile să îi răspundă :

– Am să-i dau ... înapoi ... i...

Dar nu reuşi să pronunţe ultimul cuvânt , ci îşi strânse buzele şi privi în jos , ferindu-se de ochii lui irezistibili.

Marcus o eliberă brusc din îmbrăţişare , iar Stara se ridică în picioare.

Din clipa când se eliberă de mângâierile lui , îşi veni în fire. Ca să se apere , se depărtă câţiva paşi de el , dar el o urmă.

– Eşti falsă ca o monedă spaniolă. Mincinoasă în fiecare sărutare ! explodă el.

– Nu , zise Stara , cu o voce stinsă. Te iubesc. Când mă atingi, poţi să mă faci să spun ce vrei. Dar nu te-am minţit. Ţi-am spus de la început că vreau să fiu ducesă.

– A , este vorba de sinceritate. Te aştepţi la prea mult şi ai să fii decepţionată.

– Ce decepţie ? întrebă ea încurcată , regretând că îl tratase atât de rece şi ironic. Dar era prea târziu. Marcus , cu un aer nepăsător , era lângă ea , gata pregătit cu ironia lui batjocoritoare.

– Decepţia buzelor tale , a ochilor tăi , a dragostei de care vorbeşti - dar ce altceva ai putea să spui , când iubirea o pui pe locul al doilea faţă de bani ? Faţă de poziţia socială ? Nu este asta ultima dovadă că în loc de o doamnă eşti o simplă târfă ?

Ea sări în picioare , roşie de indignare. Dar

Marcus insistă în comparaţiile lui :

– Ele se oferă celor care plătesc mai mult. Mi-ai spus că mă iubeşti , dar am fost supralicitat. Ce diferenţă există între treaba asta şi cea care o face o femeie uşoară ?

Uluiala Starei se risipi imediat , înlocuită de o furie , care izbucni cu putere.

– Dar care este versiunea ei masculină ? Crai , desfrânat , individ căruia îi lipseşte o doagă. Asta eşti. Toţi ne vindem. Asta-i soarta tuturor tinerilor. A tuturor femeilor din popor , care caută să se mărite bine. Este una din principalele funcţii ale societăţii. Suntem nesinceri ? Toată viaţa am încercat s-o vând pe Stara , să o feresc de a fi aruncată în stradă. Şi numai acum după mult timp , am ajuns atât de sus încât nu trebuie să mă mai tem. Duke-duke mi-a îndeplinit deja o mare parte a visului meu: am casa mea proprie , pe insula Wight , înconjurată de stânci albe , de nisip , de ocean şi cu flori tot timpul anului. Am paradisul meu pământean. Documentele sunt sus, în biroul meu. Scoase un oftat adânc şi trist , apoi continuă. Da , te iubesc , dar ce altceva este dragostea , în afară de un sentiment trecător ? Cândva ai iubit-o pe Violet , iar apoi ai părăsit-o. În viaţa ta ai iubit multe femei şi , probabil , ai să mai iubeşti multe. Eu te iubesc numai pe tine şi te voi iubi , poate mereu , atât timp cât nu vom comite nebùnia să ne căsătorim , ca apoi să regretăm că ne-am pierdut

pentru o clipă de plăcere.

– Mai mult decât o clipă , spuse el cu vocea înecată.

– Nu cred. Dragostea este... efemeră. Am văzut cum femeile măritate din societatea noastră se îngrămădesc pe bărbaţii desfrânaţi , aşa ca tine , iar soţii lor , chiar şi cei mai admiraţi şi respectaţi , umblă după domnişoara Wilson. Nu , am ajuns prea sus , ca să mai cobor. Sunt pe cale să mă ridic pe culmea unde mă aşteaptă o coroană. Cu capul sus , sfidând ochii lui albaştri , Stara îşi încheie pledoaria: Poţi să blestemi. Prea mult timp m-am hrănit cu resturile societăţii , ca să mă mai întorc din drumul spre ospăţ. De ce să mă întorc numai pentru ...

– Pentru mine ? o întrerupse el râzând. Nu prea merită ? Deşi am renunţat la numeroase contese şi fiice de lord , care m-ar fi ţinut în desfătare ? Pentru că mi-am riscat până şi renta , pe care mi-o trimitea tatăl meu , numai ca să te cuceresc pe tine ? Cu toate că am riscat până şi o sumă considerabilă ca să-ţi obţin libertatea faţă de familiea Pinkerton ? Şi toate acestea ca să te fac fericită în braţele mele. De ce nu spui nebunie dincolo de orice limită ?

Vorbise încet , subliniindu-şi vorbele cu râsete , dar ea îi observase pumnii strânşi de emoţie şi privirea îndurerată , cu care o fixa şi se simţi , încă o dată , copleşită de influenţa lui , ceea ce o făcu să strige hotărâtă , pentru convingerea amândurora :

– N-ai să mă iubeşti mult timp. Nu eşti în stare. Iubirea veşnică este o legendă.

– Aşa crezi tu. Dar dacă nu este aşa ? Dacă este ultima ta şansă de a găsi o iubire mai presus decât viaţa obişnuită şi care justifică viaţa fiinţei umane pe pământ ? Nu cred că bogăţia sau pur şi simplu confortul...

– Ba , eu cred.

– Nu , îţi plac prea mult aventurile ca să poţi crede aşa ceva. Îţi place mai mult riscul decât răsplata. De ce ţi-ai pus viaţa în pericol la drumul mare ? Ai să descoperi că viaţa tihnită te sufocă. Va fi o schimbare nefericită pentru tine. Pot să jur , îţi garantez că într-o zi vei descoperi că titlul de ducesă a devenit o închisoare. Tu , care ai bunul simţ să vezi falsitatea oamenilor , într-o zi te vei dezlănţui. Dar va fi prea târziu să recâştigi ceea ce acum refuzi cu atâta uşurinţă. Probabil că te vei mulţumi să o cauţi din bărbat în bărbat , numai ca să-ţi dai seama că dragoste ca a noastră nu poate exista mereu. Se întâmplă o singură dată în viaţă. Şi atunci vei înţelege , în mod corect , că ai risipit tot ceea ce este mai bun în tine - propriul tău suflet , sălbatic şi minunat.

Stara se simţi puternic afectată. Ca şi cum propria ei viitoare fantomă i-ar fi apărut înainte - singură şi pierdută. Marcus învinsese. Nu-l putea lăsa... nici pentru mângâierile lui , nici pentru vorbăria lui priceputâ.

– Să fii blestemat ! exclamă ea tremurând , protestând din toată făptura sa. O , de ce ai apărut în viaţa mea , tocmai când am găsit ceea ce am visat toată viaţa ? De ce mă faci să te doresc , când mă mândresc că nu am nevoie de nimeni ? Întotdeauna pierzi ceea ce îţi este drag. Cel mai bine este să nu iubeşti ca să nu ai ce pierde. Ştiu , da , ştiu. Când a murit mama m-a lăsat singură pe lume , am jurat că voi fi foarte circumspectă faţă de oricine mă va lua lângă el. Afirmi că traiul plăcut este ca o închisoare plictisitoare. Vorbe goale ! Am trăit cu adevărat frica de închisoare , în toate lunile acestea , într-un mod care nu se poate compara cu nimic.

El încercă să o întrerupă ca să îi atragă atenţia că a scăpat-o de această teamă , dar ea îi făcu semn să tacă pentru a încheia.

– Eu am ales traiul plăcut. Dacă aceasta înseamnă să mă trezesc într-o zi şi să descopăr că a fi ducesă este plictisitor , foarte bine ! Este mai bine decât să mă trezesc să aflu că iubitul, pentru care am renunţat la tot şi la toate , a plecat după o altă femeie. Da , te iubesc , dar pot să mă stăpânesc. Fără îndoială că voi continua să procedez astfel , până voi reuşi să te şterg complet din mintea şi din inima mea.

Marcus o privi cu ochii lui albaştri şi pătrunzători , cu un sentiment pe care ea nu îl mai văzuse la el până atunci - de milă. Clătină din cap şi

îi spuse cu un regret uşor în voce :

– Cred că nu eşti aventurieră. N-ai curaj , ţi-e teamă. Te-am supraapreciat.

– Atunci suntem norocoşi că nu m-ai convins , zise ea cu răceală. Dacă te-am dezamăgit , este prea târziu să mai facem ceva. Îşi ridică sprâncenele. Se ridică şi ea ca semn că îl conçedia.

Se înclină cu eleganţa lui obişnuită. În ultima clipă , se apropie de ea. Marcus cel bine dispus şi zâmbitor , aşa cum îl cunoscuse prima dată , îşi revenise.

– Aşa să fie. Trebuie să ne despărţim. Atunci să ne despărţim cum trebuie. O trase spre el şi îi şopti : un ultim sărut , care să ne ajungă... pentru toată viaţa cât vom fi despărţiţi.

Nu putu să îl respingă. Sărutul se repetă de câteva ori. Îl cuprinse cu braţele de după gât şi îl ţinea strâns , şoptindu-i că îl va ţine minte. Simţi sărutările lui ca o făgăduială că nu o va uita niciodată, ca un blestem , care îi ardea tot trupul , până se dezlipi de ea şi se îndepărtă.

Stara se aşeză. Din cauza emoţiei , încăperea se învârtea în jurul ei. Trupul şi chiar sufletul o îndemnau să alerge după el şi să îi jure dragoste eternă. Dar o voce interioară îi şoptea : " Duceso , duceso , duceso ! "

Suspinând , îşi duse la gură mâna împodobită cu inel şi aproape că nici nu observă când şi-o muşcă.

– O , Marc , gemu ea , Marc !

Ştia că în faţa ochilor ei îi va vedea totdeauna chipul. Era convinsă , deşi încerca , din când în când, să îi alunge imaginea gândindu-se la altceva. La domeniul ei de pe insula Wight. La casele cele multe. Că de acum nu mai este lipsită de casă. La liniştea ei. La caii pe care avea să îi călărească. La hrana sigură , cea de toate zile , că nu va mai fi niciodată înfometată. La multe. Da , avea dreptate. Zilele ei pline de aventuri se terminaseră. Voia să plece. Voia linişte. Dumnezeule , voia să fie ducesă !

Dacă nu l-ar fi rănit prea mult nu ar fi riscat să îl piardă. Dar în curând îl va uita. Fusese întotdeauna capabilă să facă ceea ce dorea , indiferent cât de mult suferea inima ei din cauza aceasta. Şi de data aceasta îşi va impune. Era la fel ca în clipa aceea pe drumul din pădure , când îi pierise aproape curajul la auzul caleştii. Sensibilitatea ei , sentimentul onoarei , îi cereau să se înfrâneze şi , totuşi , îndrăzneala , nevoia de a-şi atinge scopul, o împingeau înainte. Îşi mânase calul înainte şi , în clipa următoare , oprea caleaşca. Riscul îi crea emoţii de neuitat. Este adevărat că regretul apăruse mai târziu , dar îi rămânea bucuria de a avea perlele Lady-ei Gwendolen. Până i le luase Marcus. Acum avea toate perlele şi poziţia dorită. Să-l ia naiba ! strigă ea cu inima zdrobită.

– Vorbeşti , draga mea ?

Stara ridică privirea uimită. Marmaduke intrase în salon şi ea nici nu îi sesizase prezenţa - atât de mult o influenţa.

Compunându-şi o mină cât mai zâmbitoare , Stara întinse mâna şi îşi salută logodnicul.

El se înclină politicos. Se aşezară împreună pe divan , prieteneşte , fără să vorbească. Se dovedi de îndată că , oricât se străduia Stara să umple tăcerea dintre ei , discuţia sucomba.

Capitolul 15

Sezonul londonez se terminase , producând un exod în masă. Ciocănelele fuseseră deja scoase de la intrările caselor , iar mobila acoperită cu cearşafuri de olandă. Mulţimea se îndrepta spre domeniile de la ţară sau spre staţiunile balneare , ca cea de la Brighton , unde trăgea de obicei prinţul regent , sau către cea de Bath , un oraş mai modest şi mai liniştit. Şi acum , la sfârşit , societatea avea răgazul deplin de a evalua tot ceea ce se întâmplase în anul acela.

Mai întâi , se vorbea despre Byron , care , după un scandal de mari proporţii şi divorţul de soţia sa, fusese alungat din Anglia şi se autoexilase pe continent. Se mai discuta încă plecarea clandestină a lui Beau Brummell. Dar cel mai mare şoc al stimatei societăţi a fost logodna ducelui de Claridge. Pentru că , în esenţă , se retrăsese din viaţa tuturor femeilor de societate. După ce trăise la sânul Lady-ei Gwendolen întregul sezon , se săturase şi o alesese pe frumoasa ei însoţitoare , Stara Carltons.

Ascensiunea acestei subordonate era un afront la adresa întregii lumi bune. Una era să aibă în mijlocul lor o însoţitoare săracă şi să o tolereze până la a o invita la plimbările lor , în vizite şi la balurile de mai mică etichetă. Şi cu totul altceva era să te trezeşti cu această obrăznicătură , care nu meritase nici măcar o recomandare la Almack's , că sare drept în fruntea societăţii. Trebuia să fie ceva necurat. Această teorie era întărită de continua şi ciudata tăcere a Lady-ei Gwendolen , care era destinată , pe bună dreptate , să fie ducesă.

Singura explicaţie posibilă putea să fie aceea că Stara Carltons îl inspirase pe Excelenţa sa cu trucurile sale. Exact aşa îşi imagina Lady Pomfort , dar refuza să explice cum anume se întâmplase. Dacă existase vreodată o femeie vicleană , aceasta era Stara. Nu îşi amintea toată lumea felul cum zâmbea tuturor bărbaţilor ? În plus , rareori fusese văzută coborându-şi pleoapele , când vorbea cu bărbaţii. Cât despre evantaiul ei , nu prea îl folosea. Şi cea mai condamnabilă observaţie : Stara nu roşea niciodată. Unul dintre foştii ei admiratori dădea de înţeles că părea să priceapă cele mai şocante expresii. Marcus Justus fusese auzit folosind un anumit cuvânt faţă de ea şi nici măcar nu clătinase din cap cu dezaprobare spre el , darămite să mai şi leşine imediat.

Toate aceste bârfe se foloseau în zadar , pentru că se ştia că Stara nu leşinase în viaţa ei , nici oţet

aromat nu folosise vreodată. Dacă era necăjită , se punea cu gura fie pe motivele fie pe oamenii care o amenințau. Nici după sosirea la Hillcrest , unde urma să facă nunta în toamnă , nu s-ar fi apucat Stara să leşine , cu toate surprizele care o aşteptau.

Originalul duce de Claridge aranjase ca Stara să petreacă vara cu mama lui la Dower House , principala lui reşedinţă. Dar marchizul interveni rugând să fie ascultat. Insistă ca Stara să vină la Westwardon , pretinzând că , de fapt , Hillcrest era locul ceremoniei de nuntă.

Neînţelegerile dintre ea şi Lady Gwendolen o făcuseră să refuze la început , preferând propunerea lui Marmaduke. Însă marchizul o asigură cu multă convingere că invitaţia aparţine Lady-ei Gwendolen. Pe deasupra , o despărţire bruscă de prietena ei ar fi dat naştere la zvonuri de cea mai proastă speţă, care s-ar fi repercutat , în mod nefavorabil , atât asupra lui Gwendolen cât şi a ei.

În mod normal , Stara nu dorea această apropiere. Ar fi fost o neinspirată revenire la trecutul lor de amabilităţi. Stara avea multe rezerve , în principal de a se afla în sfera de influenţă a Înălţimii sale , care ar fi continuat să o considere ca pe satelitul ei până la ceremonia oficială , când , în sfârşit , Stara avea să se ridice , cu adevărat , la rangul ei cel mai înalt.

Marmaduke o îndemnă să încline spre Hillcrest.

Era nerăbdător să pună capăt răcelii dintre ea şi Gwendolen dar , mai ales , îi părea rău să o dea pe Stara pe mâna mamei sale.

– Sforăie , îi explică Marmaduke.

Neînţelegând cum ar putea să o deranjeze , Stara îi spuse că spera că mama sa nu îşi va împărţi patul cu ea.

Excelenţa sa o lămuri repede.

– La masă , la ceai , după o partidă de whist. Aţipeşte vorbind.

– Foarte liniştită... concluzionă ea amuzată , pretinzând că nu ar fi împotrivă să aibă o tovărăşie atât de odihnitoare.

– Vorbeşte printre sforăituri , exageră Excelenţa sa , pentru a o determina pe Stara să accepte Hillcrest. De fapt , soluţia era inevitabilă , pentru că exista un temei de bază nu numai în spatele invitaţiei marchizului ci şi al dorinţei ducelui ca ea să accepte să rămână la Hillcrest. Să păstreze aparenţele. Cu toate acestea , Stara intui că Înălţimea sa avea un scop ascuns , de a face un ultim efort şi a-l smulge cu forţa pe Excelenţa sa de sub influenţa însoţitoarei sale , pentru că nu era de admis să aibă atât de puţină încredere în afecţiunea Excelenţei sale faţă de ea , nici să se creadă că se teme de vreo provocare. În plus , Stara recunoştea că se aştepta din partea Lady-ei Gwendolen să riposteze , dacă putea. Aşa că nunta trebuia să aibă loc la Hillcrest.

Marchizul şi fiica lui plecară mai înainte la moşia lor , ca să înceapă , în mod demonstrativ , pregătirile , dar de fapt ca să aibă mai mult timp liniştit la dispoziţie , înainte ca cele două doamne să se reîntâlnească. Stara trebuia să rămână la Londra două săptămâni , până ce urma să fie condusă la Westwardon , în caleaşca personală a ducelui.

În timpul şederii ei la Londra , s-au plimbat prin grădină şi, însoţită de o servitoare , până în modernul cartier din Bond Street. La început , nu şi-a dat seama de ce era atât de atentă cu ea şi presupuse că era o părere. Dar întrucât chipul lui Marcus îi apărea mereu în faţă , înţelese că va avea de lucru cu el , chiar dacă nu personal , cel puţin în mintea ei. Trebuia să se descotorosească de Marcus Justus , care aparent pătrunsese atât de mult în conştiinţa ei , încât parcă îl simţea lângă ea , însoţind-o în plimbările ei scurte. Mergea cot la cot cu ea pe stradă. Râdea cu ea în faţa vitrinelor. O însoţea înapoi acasă şi se aşeza lângă ea în bibliotecă , făcând spirite la fiecare frază pe care o citea.

Dacă era trează sau dacă dormea , Marcus se afla întotdeauna înaintea ei. Odată întinsese mâna să îl atingă şi rămăsese uimită să constate că nu era nimeni acolo. Ceea ce o rodea mai mult pe Stara era faptul că el era mereu prezent în gândurile ei , în timp ce , în mod aparent , ea nu mai era în ale lui. Pentru că plecase, într-adevăr , undeva , fără măcar să

îşi ia rămas bun de la ea sau de la Lady Gwendolen. Plecase , pur şi simplu. Foarte probabil că făcea antrenamente de duel cu tatăl său. Sau plecase cu o altă Violet. Orice ar fi fost , de acum înainte nu o mai interesa.

O întâmplare plăcută în toată aiureala asta au fost pentru ea pregătirile de căsătorie. Inelul cu rubin nu a mai rămas mult timp singur pe degetul ei , alăturându-i-se unul de aur cu camee - proiectat personal de duce. Avea o pasiune în a crea şi colecţiona bijuterii. O altă ofertă a lui a fost mai puţin bine primită şi anume , o notă de la distinsa ducesă , prin care îi mulţumea pentru Colecţia Dunstan. Fiecare propoziţie era pătrunsă de o ironică politeţe , dându-i de înţeles neplăcerile pe care avea să le întâmpine. Dar, bizuindu-se pe răspunsul de faţă, ajunse la concluzia că o mică ranchiună exprimată , în mod politicos , era de acceptat şi probabil că în viitor va fi depăşită. Se simţea încântată de cadourile primite. În primul rând - colecţia de smaralde : brăţara , colierul şi cerceii, care se asortau. Fără discuţie , Excelenţa sa era o " bijuterie " de om. El însuşi purta atâtea bijuterii , cât îşi putea permite un duce şi avea mai multe decât oricare altul. Se compuneau din câteva inele şi lănţişoare , un lornion încrustat cu pietre preţioase , o mulţime de ace de cravată , pe care le asorta la veşmintele lui şi cutii pentru tutun de prizat , de asemenea. Îi plăcea să găsească un trup nou, pe care

să îşi etaleze pasiunea şi o găsise pe Stara pe care să o gătească şi să o înfrumuseţeze din ce în ce mai mult. Deşi prefera piesele mai puţin ţipătoare , Stara fu nevoită să accepte gustul Excelenţei sale. Orice ar fi ales , ar fi fost imediat respins în mod grosolan : " Astea sunt nimicuri fără valoare ". Astfel că Stara se trezi stăpâna unei colecţii foarte valoroase de giuvaeruri extravagante , dacă nu deosebit de vulgare. O diademă cu diamante galbene le depăşea pe toate. Se purta prinsă cu ace de păr sau cu un diamant prins cu un lanţ de aur , care îi atârna pe frunte. Când îşi lăsă părul să cadă liber şi îşi puse întregul ansamblu format din diademă şi acele de păr , Excelenţa sa se apropie reverenţios şi o sărută deasupra sprâncenei. Tot aşa îi onoră urechile cu o mângâiere , când îşi puse cerceii cu safire. Dar , în ceea-ce priveşte cele câteva şiraguri de perle , care ajungeau mult până deasupra decolteului , el se mulţumi să-i trimită cu castitate câteva bezele în direcţia aceea..

Sigur că toate aceste bijuterii trebuiau păstrate într-o casetă de aur. Alte semne ale bogăţiei sale , dacă nu ale afecţiunii , au fost capele de blană , şalurile de mătase şi o colecţie de evantaie gingaşe. Chiar în ziua când trebuia ca ei să plece la Westwardon, el sosi cu un mantou de blană pentru drum. Ea exclamă cu veselie la vederea lui , că nu era potrivit , pentru că vremea era călduţă. Totuşi ,

Stara păstră mantoul , dacă nu pe ea , cel puţin lângă ea pe canapea , ca să formeze o pernă foarte confortabilă , pe care să se poată culca şi un paravan bun între ea şi ducele cel somnoros.

La o anumită cotitură , la Westwardon , Stara nu putu să se abţină să nu îşi amintească de timpul când îl întruchipase pe One-Jewel Jack. Chiar acolo oprise çaleaşca şi îi avusese la discreţia ei pe duce, pe Lady Gwendolen şi chiar pe Marcus. Gândurile o conduseră la fuga ei spre peşteră , la urmărirea de către Marcus şi la înfruntarea lor " faţă în faţă " , fiecare ameninţându-l cu pistolul pe celălalt.

Avea amintiri încântătoare. De la Marcus avea multe asemenea amintiri.

Hillcrest se ivi la timp , pentru a-i opri gândurile să nu o apuce pe o pantă primejdioasă.

Îşi permise o altă amintire , de data aceasta nu despre Marcus : prima ei vizită la Hillcrest. Trecuse de la lipsurile îndurate la familia Pinkerton la somptuoasa reşedinţă a marchizului. Ce dimensiuni uimitoare avea clădirea din cărămidă roşie cu aripile de piatră cenuşie ! O amestecătură de gusturi , pe care putea să o găsească la început greşită , dar apoi i se păru o casă fantastică , în care i se dăduse propria ei cameră. Îşi aduse aminte de mica ei cameră cu şemineu , în care focul ardea permanent şi se simţi din nou ca atunci , adică obligată faţă de Lady Gwendolen. Dar chiar dacă dorea să îi acorde unele

despăgubiri , nu înţelegea să meargă până la a i-l restitui pe duce. Renunţând la dragostea ei , plătea mai scump decât toate rangurile , pe care avea să le capete. Îi aruncă o privire Excelenţei sale , care tocmai se trezise dintr-un pui de somn şi căsca.

– Plăcută călătorie , spuse el.

Stara îl privi cu o înfocare , în care el începuse să se încreadă. Îi plăcea să fie admirat. Gândul că îl va admira mereu îl convinse că făcuse o alegere bună.

Ajungând la moşie , Excelenţa sa fu plăcut impresionat să observe că Lady Gwendolen nu se mai juca de-a ascunselea prin camera ei. Preferă să îşi întâmpine oaspeţii împreună cu tatăl ei. Şi ce uimire! În contrast cu obişnuita ei expresie indiferentă , zâmbea.

Stara îl salută pe marchiz cu respectul cuvenit şi se întoarse spre Înălţimea sa. Imediat observă cu uşurinţă că expresia ei plăcută rămăsese neschimbată. Dar , când Înălţimea sa o îmbrăţişă apoi şi plecară să se plimbe aşa cum făceau odinioară, cu braţele una în jurul taliei celeilalte , Starei îi venea să îi reproşeze pentru atitudinea ei. Şi amabilităţile continuară neîntrerupt. În locul obişnuitului dormitor din spate , Starei i se oferi un şir întreg de încăperi, care , pe lângă dormitor , mai cuprindea o cameră de zi cu balcon. Un alt semn de bunăvoinţă: Înălţimea sa o urmă în încăperile sale şi se întreţinu veselă cu ea , în timp ce Stara îşi scotea

Stara păstră mantoul , dacă nu pe ea , cel puţin lângă ea pe canapea , ca să formeze o pernă foarte confortabilă , pe care să se poată culca şi un paravan bun între ea şi ducele cel somnoros.

La o anumită cotitură , la Westwardon , Stara nu putu să se abţină să nu îşi amintească de timpul când îl întruchipase pe One-Jewel Jack. Chiar acolo oprise călească şi îi avusese la discreţia ei pe duce, pe Lady Gwendolen şi chiar pe Marcus. Gândurile o conduseră la fuga ei spre peşteră , la urmărirea de către Marcus şi la înfruntarea lor " faţă în faţă " , fiecare ameninţându-l cu pistolul pe celălalt.

Avea amintiri încântătoare. De la Marcus avea multe asemenea amintiri.

Hillcrest se ivi la timp , pentru a-i opri gândurile să nu o apuce pe o pantă primejdioasă.

Îşi permise o altă amintire , de data aceasta nu despre Marcus : prima ei vizită la Hillcrest. Trecuse de la lipsurile îndurate la familia Pinkerton la somptuoasa reşedinţă a marchizului. Ce dimensiuni uimitoare avea clădirea din cărămidă roşie cu aripile de piatră cenuşie ! O amestecătură de gusturi , pe care putea să o găsească la început greşită , dar apoi i se păru o casă fantastică , în care i se dăduse propria ei cameră. Îşi aduse aminte de mica ei cameră cu şemineu , în care focul ardea permanent şi se simţi din nou ca atunci , adică obligată faţă de Lady Gwendolen. Dar chiar dacă dorea să îi acorde unele

despăgubiri , nu înţelegea să meargă până la a i-l restitui pe duce. Renunţând la dragostea ei , plătea mai scump decât toate rangurile , pe care avea să le capete. Îi aruncă o privire Excelenţei sale , care tocmai se trezise dintr-un pui de somn şi căsca.

– Plăcută călătorie , spuse el.

Stara îl privi cu o înfocare , în care el începuse să se încreadă. Îi plăcea să fie admirat. Gândul că îl va admira mereu îl convinse că făcuse o alegere bună.

Ajungând la moşie , Excelenţa sa fu plăcut impresionat să observe că Lady Gwendolen nu se mai juca de-a ascunselea prin camera ei. Preferă să îşi întâmpine oaspeţii împreună cu tatăl ei. Şi ce uimire! În contrast cu obişnuita ei expresie indiferentă , zâmbea.

Stara îl salută pe marchiz cu respectul cuvenit şi se întoarse spre Înălţimea sa. Imediat observă cu uşurinţă că expresia ei plăcută rămăsese neschimbată. Dar , când Înălţimea sa o îmbrăţişă apoi şi plecară să se plimbe aşa cum făceau odinioară, cu braţele una în jurul taliei celeilalte , Starei îi venea să îi reproşeze pentru atitudinea ei. Şi amabilităţile continuară neîntrerupt. În locul obişnuitului dormitor din spate , Starei i se oferi un şir întreg de încăperi, care , pe lângă dormitor , mai cuprindea o cameră de zi cu balcon. Un alt semn de bunăvoinţă: Înălţimea sa o urmă în încăperile sale şi se întreţinu veselă cu ea , în timp ce Stara îşi scotea

boneta şi îşi îndrepta semnele călătoriei.

La un moment dat , în timp ce îşi peria buclele bogate , Stara observă în oglindă expresia rigidă de pe faţa ei. Era probabil reacţia la frumuseţea părului, pe care şi-l pieptăna. Când Stara se întoarse şi o privi direct , noua şi plăcuta ei expresie îi revenise.

Coborârâ , ţinându-se din nou cu braţele de după talie , la bărbaţii , care le aşteptau. Stara se simţea cu adevărat fericită şi mulţumită. Dar în momentul când păşi în sala de recepţii , avu o surpriză frapantă. De fapt observă prezenţa unui bărbat , care şedea cu spatele la ea. Acesta se ridică şi se întoarse. Stara înţelesese cine era , înainte ca ochii ei să se convingă.

– Domnul Justus , spuse ea cu un ton liniştit.

Marcus se înclină în modul cel mai elegant. Calmul lui obişnuit era trădat doar de sclipirile ştrengăreşti din ochii. Dacă ar fi ştiut , gândi ea uimită , că este aşa vulpe prefăcută ! Atitudineą prietenoasă a Lady-ei Gwendolen ar fi trebuit să o prevină. Uitându-se în jur , îl văzu pe Duke-duke , stând de vorbă cu marchizul. Marcus rămase în expectativă. În mod evident , avea să se întâmple multe lucruri. Excelenţa sa exclamă :

– Pe legea mea ! urmat de : Ce zici ? şi : Uau ! privind-o pe Înălţimea sa cu un aer de adâncă dezaprobare.

Era tot ceea ce spiritul Starei , ca argintul viu ,

dorea. Adoptându-şi o mină cât mai indiferentă , se întoarse spre Lady Gwendolen şi o întrebă politicos:

– Să-ţi urez fericire ?

Avu o scânteie de nemulţumire că nu o anunţase ea personal. Cu toate acestea , Lady Gwendolen răspunse cu voioşie :

– O , da , curând. Domnul Justus a venit şi mi-a făcut o mărturisire completă despre dragostea lui statornică pentru mine şi ce putea să facă o Lady decât să consimtă ? Domnul Justus a ocupat întotdeauna primul loc în inima mea , aşa cum eu am ocupat primul loc în inima lui , zise ea clipind din genele sale mari.

Această afirmaţie făcută cu voce tare fu primită de duce cu o strâmbătură din buze , cu un zâmbet rigid , de către marchiz , iar Marcus zâmbi cu toată gura. Numai Stara nu o acceptă pe deplin.

– Adevărat ? întrebă ea , privindu-l pe Marcus.

– Mărturisesc cu sfială întreaga mea afecţiune , zise el cu obişnuita lui privire ironică. Pot să spun , aproape la fel cu a ta faţă de logodnicul tău , conchise el.

– Atunci este tot aşa de profundă.

– Ei , ei ! Tot aşa de profundă ca ce ? Mă faci să râd , domnişoară Carltons. De ce nu spui , mai degrabă , profundă ca oceanul ?

– Să nu mai vorbim de a mea de pe malul mării, interveni ducele fără să înţeleagă discuţia lor -

prinzând numai sfârşitul. I-am spus iubitei mele : primeşte casa de la mare împreună cu binecuvântarea mea. Toată ziua păsările de mare ţipă îngrozitor. Crau , crau , crau ! Intendentul îmi spune: " Prea mulţi pescăruşi. Aş numi-o casa pescăruşilor ".

– Numai când eşti tu în ea , nu se putu abţine Marcus.

Stara se repezi inutil să îi întrerupă de teamă ca nu cumva să nu se înţeleagă greşit.

– Pescăruşii şi cormoranii , care zboară peste tot , mă fac să mă simt ca o pasăre cu pene.

– Aşa-i , dă-mi voie să-ţi smulg una din penele tale albe , îi zise Marcus chemând-o încet , pentru că ai dezertat.

Stara tresări deoarece fusese acuzată în mod atât de deschis de laşitate , dar îi răspunse calm :

– Consider că ne-am avântat amândoi , în mod fericit , spre noi înălţimi. Marcus luă mâna Lady-ei Gwendolen şi i-o sărută în semn de omagiu.

Stara îi simţi gestul pe propria ei piele şi duse mâna pe furiş, în locul unde o ardea.

Încântată de atenţia lui , Înălţimea sa îi făcu semn lui Marcus să se aşeze pe divan lângă ea , spunându-le că vor continua discuţia foarte interesantă , pe care o începuseră mai devreme.

– Discutam despre o lungă călătorie prin Europa. Domnul Justus cunoaşte majoritatea staţiunilor

balneare. Vom rămâne câte două săptămâni în fiecare ţară şi o lună în Italia. Sau poate era vorba de Grecia ?

Stara simţi cum îi zvâcneşte inima în piept. Dorise întotdeauna să meargă în străinătate. Poate încerca să o tachineze. Se întoarse spre Marmaduke şi îi aminti că ei încă nu aleseseră locul voiajului de nuntă. N-ar putea să aibă şi ei în vedere Europa ? Dar Excelenţa sa era îngrozit la gândul de a pleca de acasă. Cel mult se gândea la Scoţia.

– Am un castel acolo. Sunt şi nişte terenuri de vânătoare afurisit de bune. Lacuri, păduri, fantome.

– În pădure ? întrebă Stara, atrasă de ultima lui precizare.

Excelenţa sa o asigură că pădurile erau bune pentru vânat. Fantomele se limitau numai la castele.

– Castelul Marval, zise Marmaduke, întorcându-se spre Lady Gwendolen. Îmi amintesc că ţi-am vorbit despre el. Ţi-am arătat un tablou.

Ochii Înălţimii sale se aprinseră în semn de readucere aminte. El menţionă cu mândrie că avea peste o sută de încăperi, iar ea îi răspunse că văzuse regiunea aceea, împreună cu tatăl ei, la Stallards, pe domeniul unei rude, Lordul Bolton. Marchizul le spuse că avea unele amintiri de la o călătorie de vânătoare în Scoţia, dar până la urmă începu să vorbească alandala, revenind la Stallards, ca să îi facă o descriere şi o comparaţie între cele două

moşii. Cei trei nobili se apucară nu numai să evalueze împrejurimile moşiei ci şi fiecare amănunt al ei. În mijlocul discuţiei , Stara , pe care nu o interesa care din ele era mai importantă , ieşi pe verandă. Privi grădina şi gândurile ei se întoarseră la Grecia. Ce bucurie să vezi Parthenonul ! Aplecându-şi puţin capul pe spate , reuşi să prindă firul conversaţiei. Acum era apreciat Hillcrest ; câte saloane avea , comparativ cu castelul din Scoţia al ducelui. Marchizul se simţea în dificultate , când Lady Gwendolen interveni cu entuziasm :

– Ai uitat cel de-al doilea salon.

Tatăl ei îi mulţumi pentru intervenţie. Însă ducele atacă , numărând toate încăperile din toate domeniile sale. De surprindere , Lady Gwendolen îşi dădu ochii peste cap , căci ducele depăşise mia.

Stara privea cerul - amurgea. În curând , stelele aveau să se multiplice în mii şi mii de alte stele. Pe nesimţite , Marcus apăru lângă ea.

– Cred că vor începe să îşi numere şi oalele de noapte , şopti el.

Stara nu îşi putu stăpâni râsul , dar se abţinu repede şi îl privi încruntată.

– Şi logodnica ta îşi numără proprietăţile , pe care consider că le va împărţi în curând cu cineva. De ce nu-şi numără arginţii , ca să se convingă că nu te-ai vândut ieftin.

Obrajii lui Marcus se înroşiră , dar el se înclină şi spuse : .

– Touché. Apoi , cu obişnuitul său zâmbet ironic, adăugă : Se pare că amândoi ne-am dovedit nişte aventurieri lipsiţi de scrupule , care ne-am vândut dragostea nobilimii. Sigur că trebuie să ne numărăm bunurile ce le vom obţine , dar suntem aici şi privim stelele ca cel mai sărac ţăran. Stelele sunt gratuite până şi celui mai sălbatic tâlhar , care aşteaptă momentul prielnic să atace. Luna este a tuturor şi pretutindeni în lume împrăştie lumina ei ca pe bucuria dragostei.

Stara îl privi , întrebându-se ce voia să îi spună.

– Regreţi că în curând vei fi bogat ? Vrei să spui că preferi plăcerile obişnuite ?

Ochii lui albaştri se măriră parcă sub lumina lunii.

– A , plăcerile obişnuite sunt , într-adevăr , pe gustul meu. Cea mai obişnuită dintre toate este dragostea. Plăcerea asta mă delectează mai mult decât oricare alta. Inima îmi tresare de pe acum de plăcerea pe care o voi gusta în scurt timp cu scumpa mea Gwendolen în Grecia. Vom vorbi despre stele şi lună. Nicăieri nu există o lună ca în Grecia. Aurie şi rotundă şi jos aproape s-o atingi cu capul. Mă voi tăvăli pe câmp alături de mormântul lui Agamemnon, mă voi plimba pe sub Poarta Leilor , voi hoinări pe unde Elena şi-a plimbat paşii , pieptănându-şi părul

ei lung , în timp ce Paris plănuia să o răpească soţului. Ce fel de oameni erau aceia , care riscau totul pentru dragoste ? Amândoi şi-au aruncat ţările în război pentru pasiunea lor.

– Îi învinuieşti ? Sau îi invidiezi ?

În momentul acela Stara îi invidia. Era ca ameţită , se simţea transportată în Grecia , împreună cu Marcus. Erau împreună pe o colină înaltă. Marcus îşi dădu seama pe unde hoinărea Stara. Fixând-o cu o privire fermă , continuă descrierea şi în curând călătoreau , zburau şi se înălţau împreună. Vocea lui îi suna în ureche , joasă şi blândă :

– Îţi reaminteşti descrierea Elenei făcută de Marlowe* ?... " Acesta-i chipul ce mii corăbii a pus în mişcare ?... Dulce Elna , nemuritor mă faci cu-al tău sărut "...

Stara se întoarse spre el. Ochii lui albaştri străluceau de pasiune. Şi ochii ei luceau ca două stele. Schimbară priviri în tăcere şi ea simţi cum se înfioară , când el îi spuse :

– Există o fată , de care mi-am amintit , atunci când ţi-o descriam pe Elena.

Ea aştepta cu respiraţia oprită să i se destăinuie.

Zâmbi de nerăbdarea ei şi continuă cu veselie :

– Cine altcineva poate să fie , decât femeia de pe

* Christopher Maurlowe (1564-1593) , autor dramatic englez (N.T.).

medalionul meu ? Nu există o alta să-i întreacă perfecţiunea.

Ironia o făcu pe Stara să se depărteze câţiva paşi. Câteva clipe se aflase ca într-un abis , cauzat de prezenţa şi vorbele lui , până când îşi veni în fire şi se reîntoarse la locul ei , lângă logodnicul ei.

Excelenţa sa nici nu îşi ridică privirea la apariţia ei , pentru că nu îi simţise lipsa.

– Ce mai număraţi acum ? întrebă ea.

– Pomii , spuse el , continuându-şi calculul său captivant. Lady Gwendolen aproape îşi pierdu răsuflarea şi scoase câteva oh-uri , uimită de abundenţa lor , pe fiecare moşie.

Marcus li se alătură. Rămase câteva clipe tăcut , apoi îi şopti Starei :

– Un subiect perfect pentru un bărbat cu asemenea cap de lemn.

Îi aruncă o privire şi râse în sinea ei , apoi gândurile i se întoarseră pe verandă.

Dar mintea îi rămăsese la el. Îşi dădea seama că el voia să i se alăture. Îi va vorbi despre Grecia sau poate de Italia... dar îşi impuse , în mod hotărât , să rămână lângă logodnicul ei.

– Şi acum , caii ! zise Excelenţa sa cu mândrie.

În noaptea aceea , Stara nu fu în stare să adoarmă. Se plimbă prin cameră foarte abătută. Înainte de a se retrage , Marcus sărutase mâna Lady-ei Gwendolen cu atâta pasiune , încât aceasta aproape

pluti până în dormitorul ei. Ducele plecase braţ la braţ cu marchizul , numărând dormitoarele. Se înclinase în faţa ei şi ea îi răspunsese. Apoi se închisese în camera ei , încercând să şteargă din minţe imaginea lui Marcus împreună cu Lady Gwendolen.

Bineînţeles că era geloasă. De fapt , noul cuplu de logodnici o întristase în aşa măsură , încât , în timpul cinei , nu fusese în stare să înghită nimic. Marcus făcuse tot felul de încercări vulgare să-i atragă privirea Înălţimii sale. Lady Gwendolen se uitase tot timpul chiorâş.

De ce proceda el oare exact aşa , încât să pară că ea luase o hotărâre prostească ? Probabil că văzuse partea exterioară a lucrurilor. O , era o prostie fără margini să crezi că Marcus va pleca să o lase să se bucure de succes. Avea uneori impresia trecătoare că îl vede că regretă alegerea ei , dar că îi doreşte să aibă o căsătorie fericită.

Se înroşi la ideea că ar dori ca Marcus să devină amantul ei , aşa cum ducele în persoană făcuse aluzie... dar se părea că aşa însemna că nu îl va mai pierde niciodată. Ştia foarte bine că femeile au deseori iubiţi pe lângă ele. Uneori , aşa ca şi în cazul Lady-ei Jersey şi Lady-ei Hardwick , chiar pe prinţul regent în persoană. Dar , mai probabil , admise ea cu amărăciune , pe Marcus. În adâncul cugetului său spera ca într-o zi , oricum , să fie

amândoi , împreună , ca barbat şi femeie. Dar toate aceste presupuneri pieriră brusc şi fură înlocuite de Marcus cu Lady Gwendolen , în această situaţie intimă.

Îşi luă rămas bun de la toate închipuirile. Pentru că Marcus , ca soţ al Lady-ei Gwendolen , nu se va purta ca un sărman îndrăgostit , cu inima zdrobită , umblând după ea cu ochi trişti să îi cerşească o fărâmă de afecţiune. În locul unui vis frumos , avea această vară oribilă , a două cupluri la un loc - un cumplit pas de doi , în patru. Insuportabil, distrugător... care să îi distrugă liniştea şi pacea , pe care le dorea.

Capitolul 16

Două săptămâni la rând , Marcus continuă să se afle în preajma ei. Stara se simţea ca un copil , căruia i se arată o bomboană şi i se spune că aparţine altui copil.

Marcus îşi folosea ochii ca pe nişte arme. Acei ochi de un albastru intens purtau atâtea mesaje în adâncurile lor ca de safir: amuzament , ironie , provocare , încât cu greu le putea evita pe toate. Blestemaţi să-i fie ochii ! Nu numai că o urmăreau peste tot , dar fiecare legătură cu ai ei îi lăsa un fel de dorinţă de a-l revedea. Trebuia să alunge influenţa lui şi o făcu rămânând foarte circumspectă.

În aparenţă şi el o evita - dedicându-se , în mod ostentativ, mai mult Lady-ei Gwendolen. Îi lăuda rochiile , gesturile şi îi aprecia fiecare remarcă întortocheată , ca şi cum ar fi fost adevărate sclipiri

de inteligenţă. Stara încerca să se calmeze frământându-şi buzele. Era clar că Marcus avea succes. Asta dorea ? O soţie care să îl amuze ? Totuşi , în timp ce îl dojenea pe Marcus pentru atitudinea lui prefăcută , recunoscu , la rândul ei , că şi ea făcea acelaşi lucru cu ducele. Îi venea să roşească de complimentele pe care le folosea la adresa ducelui , dar apoi se linişti imediat. Însă el se obişnuise , aşa că trebuia să continue.

– Mă port foarte decent cu el , îşi zise ea , ca să se consoleze. Nu era nevoie să aibă remuşcări. Pentru că Excelenţa sa era prea convins că toată lumea îl aprecia mai puţin decât se aprecia el singur. Şi avea nevoie de ea ca să îi dea curaj să procedeze cum trebuie. De fapt , nimic nu era mai important , decât să îşi atingă scopul - trecând peste orice. Pe el şi pe Lady Gwendolen era uşor să îi păcălească. Erau orbi la toate , parcă trăiau în lumea orbilor.

Stara voia să se scuze oarecum , considerând că cel puţin ea dorea să fie sinceră , pe când Marcus se purta în cea mai supărătoare manieră. Nu numai că se distra pe seama Lady-ei Gwendolen şi a lui Marmaduke , dar şi mai mult , căuta să o ispitească şi să o cucerească. Dacă ar fi putut să ia viaţa atât de uşor cum o făcea el... Totuşi , exista uneori o

scânteie în ochii lui Marcus , care te făcea să crezi că joacă teatru. Aceasta o liniştea într-o oarecare măsură - pentru că îi dovedea că şi el era într-o situaţie dificilă.

Apoi , chiar atunci când Stara credea că nu o să mai suporte vreo prefăcătorie , lady Gwendolen îi întristă pe toţi , rămânând în camera ei , bolnavă de gripă. Toată lumea se alarmă , pentru că Înălţimea sa era favorita casei. Marchizul trimise după un specialist londonez şi nu se linişti decât după ce acesta îl asigură că nu este decât o răceală de vară. Cu toate acestea , Înălţimea sa nu permitea nimănui să aibă acces la ea , în afară de camerista sa personală şi de coafor , până când va fi nimerit să fie văzută. Dezertarea ei îl lăsase pe Marcus fără păpuşă , pe care să o tragă de sfoară. De acum înainte , el se concentră în întregime pentru ca să deranjeze relaţia plăcută dintre Stara şi Duke-duke.

Odată la masă , unul dintre feluri a fost un peşte mare. Un subiect potrivit de glumă , pentru Marcus , care i l-a oferit Starei, pretinzând că are o predilecţie deosebită pentru ceea ce are sânge rece. Fără să priceapă aluzia , Marmaduke luă o jumătate de peşte pe farfuria lui.

– Peştele cel mare înghite pe cel mic , zise Marcus , vesel.

Din îngâmfare , ducele înţelese că trebuie să îşi demonstreze dibăcia. Marcus , care îl privea liniştit , îl întrebă încet :

– Nu te gândeşti niciodată că vreunul din peştii tăi este prea lipsit de importanţă ca să-l păstrezi... şi să te hotărăşti să renunţi la el ?

– Nu dau drumul niciodată la pradă. Dacă este prea mic , îl păstrez pentru momeală. Trebuie să foloseşti întotdeauna ceea ce ai.

– Vorbeşti ca un adevărat aristocrat. Totul îţi aparţine. Cred că nici nu te gândeşti să împarţi ceva cu cei mai puţini norocoşi, continuă Marcus să îl ironizeze.

În timp ce Duke-duke se holba cu un aer plin de confuzie , Stara interveni , în cele din urmă.

– Excelenţa sa este bine cunoscut pentru generozitatea sa. Ţăranii săi îi sunt îndatoraţi pentru aceasta. Satele lui sunt bine îngrijite. Este foarte darnic cu toată lumea.

Marcus se simţi încântat să continue lupta cu ea, acesta fiind şi principalul său scop.

– A , asemenea lipsă de fermitate sugerează că ar putea , foarte probabil , să lase să îi scape prada din

mână în ultima clipă, ce spui ?

Stara îl fulgeră cu privirea.

– Ducele ştie să-şi ţină prada foarte bine.

Luat prin surprindere de atitudinea hotărâtă a logodnicii sale, Marmaduke nu putu decât să accepte apărarea ei - gândindu-se, în acelaşi timp , că era foarte frumos să fie atât de atentă cu el.

Dar a venit şi vremea când Duke-duke nu a mai fost prezent ca să fie apărat de cineva şi să fie ironizat de altcineva. Se dusese cu marchizul să îşi viziteze ţăranii , aşa că Stara rămase să îl aştepte în bibliotecă. Când intră Marcus , avu o dorinţă copleşitoare, de neînfrânat , de a alerga la el , dacă el ar fi dorit-o. Şi chiar făcu vreo câţiva paşi spre el apoi se stăpâni şi îşi concentră atenţia spre rafturile cu cărţi.

În bibliotecă era o scară pentru accesul la cărţile din rafturile de sus. Pentru o clipă , se văzu urcând scara şi , făcând un pas greşit , cum cade în braţele lui. Ar fi fost un truc grozav , să se arunce în braţele lui , chiar şi pentru o clipă.

– Te voi ajuta , bineînţeles , îi spuse el blând , apropiindu-se de ea.

Stara se tulbură foarte mult , refuzând să creadă că el îi citise gândurile.

– De ce nu scrii bilete de dragoste să i le trimiţi lui Gwendolen ? îl întrebă ea.

– Mi-am scris porţia pe ziua de azi , spuse el indiferent şi acum sunt liber să te chinuiesc.

– De ce vrei s-o faci ? Am acceptat să alegi pe altă femeie cu perfectă independenţă.

– Prostii ! Eşti zdrobită ori de câte ori o sărut pe Lady Gwendolen - adică , vreau să spun , de câte ori o fac în prezenţa ta. Ceea ce mă face să mă gândesc de ce nu îl văd pe Excelenţa sa onorându-te măcar cu un singur semn de afecţiune ? Îi este ruşine lui să te îmbrăţişeze ? Voi doi v-aţi sărutat vreodată ?

– Nu este nici pe departe treaba ta ce fel de gesturi de afecţiune ne permitem. Un bărbat bine crescut nu ar pune niciodată întrebări de asemenea natură. Cu siguranţă , niciodată în mod direct.

Zâmbindu-i , cu un aer leneş , îi răspunse că îl interesă , doar aşa , ca o preocupare generală.

– Doar aşa , să ne lămurim ca muritori de rând - cum crezi că ai să trăieşti fără plăcerea dragostei ? Sunt perfect conştient că nu îţi pasă de el , în afară de titlul lui. Dar ce este nobilul ăsta mai mult decât un pierde-vară ? Este evident că nu te iubeşte , fata mea , bagă de seamă !

– Ba , mă iubeşte ! Aşa mi-a spus. M-a sărutat,

îi ripostă uimită. Pur şi simplu este prea bine crescut ca să îşi etaleze afecţiunea în faţa altora. Ca să fiu sinceră şi eu prefer ca aceste demonstraţii să se facă în intimitate.

Marcus păru încântat , ca şi cum i-ar fi mulţumit pentru sugestie.

– Pe legea mea , dacă preferi o demonstraţie particulară , cât de ticălos crezi că sunt ca să las să-mi scape o asemenea ocazie particulară fără să-ţi fac o demonstraţie ? Îmi cer scuze. Îmi voi remedia imediat scăparea...

Stara se depărtă de el , poruncindu-i să păstreze distanţa.

– Hai să încetăm jocul ăsta , îi spuse el cu asprime. Nu poţi să rămâi toată viaţa în compania lui Marmaduke aşa cum nici eu nu pot să rămân în cea a Lady-ei Gwendolen.

Stara îi simţea privirea. Cu părere de rău se uită în ochii lui.

– Eşti în stare de iubire ? o întrebă el destul de mânios.

– Te iubesc , recunosc Stara , nefiind capabilă să se abţină.

El râse , luat prin surprindere.

– Un fel de dragoste firavă , cred.

– Este o dragoste curată , continuă Stara cu un ton liniştit , refuzând să cadă în ispită.

– Nu , insistă el. Vocea îi devenise aspră ca sticla pisată. Dragostea nu este nevinovată , aşa de... de nepăsătoare. Blestemat să-ţi fie sufletul tău milostiv! Respiră adânc , apoi continuă cu mai puţină mânie: Te iubesc din toată făptura mea, dincolo de orice limită , fără nici o raţiune , dincolo de orice raţiune, încât nu mai pot aştepta...

Se întrerupse pentru că uşa se deschisese. Un lacheu intră să aprindă lumânările. Cei doi aşteptară în tăcere , până ce acesta termină şi plecă. Stara se ridică şi îşi trecu un deget peste o dâră de ceară solidificată , oprindu-se aproape de flacăra lumânării.

– Nu putem să discutăm aici ceea ce trebuie , zise el supărat. Unde putem să ne întâlnim singuri ?

– N-are nici un rost, decise ea cu un aer gânditor.

– Casa... unde ţi-ai ascuns banii tâlhăriţi !

– Am părăsit casa aceea.

El încercă să o împiedice să fugă pe uşă , rezemându-şi trupul lui înalt de pervaz şi blocându-i ieşirea.

– Acolo unde ne-am întâlnit ? o întrebă el.

Dar Stara clătină din cap.

– N-ai curaj ? o provocă el.

Îi privi ochii ironici şi simţi cum o străbate dorinţa de a răspunde provocării lui , de a risca... de a îndrăzni.

– Lângă cascadă , zise ea , râzând forţat. La peşteră.

Ochii lor se aprinseră în amintirea acelei întâlniri.

Marcus îşi lăsă capul pe spate şi râse , apoi se dădu la o parte , luând ca garanţie cuvântul ei.

În dimineaţa următoare. Stara se îmbrăcă în noul ei costum negru de călărie , care se potrivea perfect pe trupul ei , încât îi plăcea mai mult decât orice altă îmbrăcăminte. Culoarea lui închisă ca abanosul îi scotea şi mai bine în evidenţă albeaţa pielii. Pălăria avea un cozoroc scurt , care contrasta cu părul lung , lăsat liber.

În dimineaţa aceea , nici Stara şi nici Marcus nu îşi vorbiseră. De fapt , Stara avusese o noapte grea. Îşi oferise cincizeci de motive să nu se ducă la întâlnire. Dar renunţă la toate până la urmă. Inima avea propriile ei motive şi argumente.

Stara sosise înaintea lui şi îl aştepta în faţa peşterii , lângă cascadă. Fierbinţeala zilei făcea ca apa ce cădea să pară răcoritoare. Îi venea să se dezbrace complet şi să se arunce în vâltoarea ei. Îndemnul acesta ar fi distrus-o , fără îndoială , gândi

ea cu seriozitate. Cu toate acestea , păşi pe malul şuvoiului , stricându-şi lustrul cizmelor. În timp ce pătrundea în peştera întunecoasă şi rece , îşi ridică trena să nu se ude.

El încă nu sosise , ceea ce îi dădu ocazia să se mai gândească. Ca o aventurieră ce era începu să filozofeze , dacă nu cumva se gândea prea mult să facă ceva şi nu făcea nimic. Dar , în clipa următoare , auzi zgomote la intrarea peşterii şi renunţă să se mai preocupe de ceva. Ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla.

Ca să nu fie văzută imediat , Stara se deplasă mai departe în peşteră , dar rămase tot în încăperea exterioară.

Era o cavernă mică. În apropiere era o excavaţie mai mare în calcar , destul de spaţioasă ca să permită scurgerea unor şuvoaie şi existenţa unor lacuri. Pe aceasta o cercetase din plin cu ajutorul unui felinar , încât îi cunoştea fiecare cotitură. Avea trei pasaje , care se înapoiau în acelaşi loc şi unul care pătrundea adânc , până la încăperea interioară şi continua dincolo de aceasta. Era rece şi întunecoasă şi plină de stalactite ce atârnau pe plafonul ei. Dar în ziua aceasta nu avea felinar şi nici o haină de blană , care să o protejeze de frig , aşa că rămase în încăperea

din faţă. Era destul de plăcut aici , datorită numeroaselor deschizături din stâncă , prin care pătrundea soarele. Lumina soarelui şi razele lui mai intrau chiar şi prin gura largă a peşterii. În părţile laterale şi în cea superioară a camerei anterioare descoperise , mai demult , o bordură largă , exact sub orificiul din plafon. Spărtura era de o asemenea dimensiune , încât lumina soarelui se strecura în interior într-un fascicol concentrat. Stând direct sub el, te simţeai ca afară la căldura soarelui , dar rămâneai ascuns. Pe această bordură nu puteai fi văzut din afară, dacă nu te ridicai în picioare , sau nu te aplecai în exterior.

Stara se căţără pe acestă proeminenţă şi se aşeză să aştepte. De deasupra se zărea o fâşie de cer albastru. Dedesubt, din încălceala de umbre , lumină şi întuneric , o umbră mişcătoare scotea un noian de înjurături :

– Unde naiba eşti ?

Este , fără îndoială , inconfundabilul ton al lui Marcus , conchise ea zâmbind.

– Caută-mă! îi strigă ea , vocea ei stârnind ecouri.

Soarele arunca un halou în jurul Starei , în timp ce se apleca peste lespedea de deasupra lui. Părul care se revărsa în jos lucea. Într-o clipă , Marcus fu acolo şi o cuprinse în braţe. Pentru două persoane,

lespedea era destul de îngustă şi amândoi începură să alunece.

– Puteai să-ţi alegi o poziţie mai puţin riscantă.

– Suntem într-o poziţie precară , spuse ea cu un ton liniştit.

– Tu eşti , o ironiză el , subliniind ceea ce era întotdeauna cunoscut , că femeile suferă mai mult ca bărbaţii implicaţi , la orice ieşire libertină. Lady Gwendolen nu mă va critica , pentru că m-am întâlnit cu tine. Mai degrabă te va învinui pe tine ca fată emancipată , aşa cum vor proceda toţi.

– Aşa-i. Eu risc totul. Asta-i răsplata mea. N-ai venit aici ca să mă distrezi ? întrebă ea râzând de aerul lui surprins. Nici un bărbat , nici chiar aşa de sincer şi aparent greu de tulburat , ca Marcus , nu putea accepta o propunere directă din partea unei femei. Îl privi insistent , făcându-l să îi înţeleagă spusele şi mai bine.

Ca pe o prostituată de a ta , vreau să spun.

– Bunule Dumnezeu , niciodată...

– Să mă transformi într-o unealtă de plăcere ? Ca pe Violet ? Ţi s-au schimbat sentimentele ? Nu plăcerea este scopul vieţii tale ? Ce altceva vrei ?

– Dacă asta crezi... începu el , dar ea continuă cu voce scăzută şi tremurătoare :

– Dacă ţi-ar păsa de mine , m-ai lăsa în pace , ştiind că este greu să-ţi rezist.

– Ai o logică greşită ! De ce să te las în pace ? De ce continui să greşeşti mereu ? Ştii că trebuie să-l refuzi pe duce şi să vii la mine. Dovadă că acum ai venit la mine.

– Nu , strigă Stara. Asta dovedeşte numai că dorinţa mi-a fost mai puternică decât voinţa. Şi mai dovedeşte ceea ce ai ştiut întotdeuna despre mine. Sunt o aventurieră... , care mă folosesc de ocazia momentului. Ştii că nu am putut să refuz categoric această întâlnire cu tine. Aşa că iată-mă aici. Ce vrei?

– Ştii ce vreau , spuse el îmbufnat , înclinându-se spre ea. Îi apucă mâinile şi îi sărută întâi o palmă , apoi cealaltă. Îi presă amândouă palmele pe obraji , ca şi când i-ar fi transferat săruturile. Stara le simţi pe piele , în timp ce Marcus îi sărută dosul palmelor şi degetelor. Din curiozitate , ea nu se opuse , întrebându-se unde va ajunge după aceea.

Urmară buzele , evident , scopul lui principal. Sărutări după sărutări. Se lăsă dominată de el , aşa cum deseori visa. Buzele lor rămaseră lipite , până ce răsuflarea li se contopi într-una singură. Toată singurătatea , pe care o simţise de la decesul mamei sale dispăruse. Deschizând ochii la un moment dat ,

Ştiuca observă deasupra sa o lume imensă, albastră, ca şi cum cerul ar fi coborât, ameninţând să se prăbuşească peste ea şi să o strivească. Ar fi dorit să o strivească... să termine cu ea - să termine cu chipul ei. O cuprinse un zbucium, care i se transmise şi lui Marcus.

- Ascultă, domnule Justus, ăsta-i locul?

Era vocea inconfundabilă a lui Marmaduke Molton, cel de-al şaptelea duce de Claridge. Era limpede că mofturosul lord nu găsea peştera. Nu dorise să îşi murdărească hainele de călărie şi atunci plecase pe jos. Se gândea cu groază că stalactitele s-ar atinge de veşmintele lui. Haina era de la Weston. Nu i ar fi plăcut să se aleagă cu amintiri pe mâneci şi pe umeri. Strigă din nou după Marcus - ceea ce o convinse că era vorba de o întâlnire. Se retrase brusc şi se ascunse în răcoarea umbrelor. Sentimentele i se răciră repede, pe măsură ce îşi dădea seama de ce se întâmplase. Fusese atrasă într-o capcană.

- Trădătorule... bădăranule, îi spuse ea cu o voce joasă, încărcată de ură. Această clipă grandioasă de dragoste a fost momeala, care să mă atragă aici, să mă demaşte. Eşti mai ticălos decât Pinkertonii. La fel ca ei ai încercat să obţii ce poţi de la mine, fără să ţi pese că voi pribegi disperată toată viaţa. Ce

naivă am fost că am avut sentimente frumoase faţă de tine.

– Potoleşte-te , îi răspunse el încet. Aşa trebuia să se întâmple. N-ai fi renunţat la planurile tale numai de vorbe simple. Întrucât n-ai avut tăria morală să o rupi cu ducele , am aranjat pur şi simplu să o rupă ducele cu tine. O să-l chem... să-i arăt că suntem aici... într-o situaţie compromiţătoare.

Vorbise cu o voce fără expresie , la fiecare cuvânt pierzându-şi volumul din ce în ce mai mult , până când aproape că abia se mai auzea.

– Da , şopti Stara , ce plan infam ! Prea bine , strigă ! Dacă acesta îţi este scopul. Sau crezi că poţi să cucereşti pe cineva cu asemenea înşelăciune ? Dacă nu vreau să renunţ la duce , planul tău nu o să mă oblige. Cât despre Excelenţa sa , pur şi simplu , am să mă plâng că m-ai păcălit şi m-ai atras aici. Mă va crede. Am să-ţi dovedesc în faţa ducelui şi a Lady-ei Gwendolen că ei cred întotdeauna în ceea ce îi pune în cea mai puţin neplăcută situaţie. Am să-l strig să mă salveze. Întotdeauna vrea să apară în faţa mea ca un erou. Dă-i drumul ! Fă-ţi ticăloşia. Sunt pregătită să-ţi răstorn planurile. Tot ceea ce ai reuşit să obţii este doar dispreţul meu !

Marcus se înclină politicos şi coborî repede. Jos,

ducele îl striga , din când în când. Marcus se apropie de el şi îi explică de îndată că greşise. Nu găsise multe bijuterii , aşa cum îl făcuse pe duce să creadă. Doar câteva piese fără valoare.

Excelenţa sa se opri la intrare , refuzând să înainteze. Nu venise singur. Era cu grăjdarul lui.

– Ce vorbeşti , domnul Justus ? Mie nu-mi place vorbăria. Ai găsit sau nu ceva bijuterii interesante ? Dacă ai găsit , de ce nu mi le dai ? De ce m-ai îndemnat să viu aici ? M-am gândit că vrei să-mi faci vreun rău. Am adus cu mine un om să mă apere. Fisher , controlează peştera. Vezi dacă nu este vreun derbedeu pe acolo !

– Glumeşti ! exclamă Marcus. Sau poate mă jigneşti. Este inutil. Eşti perfect în siguranţă , bunul meu camarad. Numai să ies afară din peşteră şi am să mă întorc la Hillcrest.

– Eşti un aventurier , pe legea mea ! exclamă Mărmaduke. Pun mâna în foc că m-ai adus aici să mă jefuieşti. Buzunarele tale sunt goale , iar Lady Gwendolen aşteaptă multe de la tine. Nu se mulţumeşte cu bijuterii obişnuite, Nu ca încântătoarea mea domnişoară Carlons , care nu s-ar supăra probabil de nimic. Dar pe Înălţimea sa este greu să o mulţumiţi. Oamenii ca tine au nevoie de mulţi

bani. Unde intenţionezi să mă ţii pentru răscumpărare ?

Era o situaţie atât de absurdă , încât Marcus începu să râdă, făcând ca ecourile râsului său să răsune în peşteră. Excelenţa sa se justifică într-un fel , dar nu renunţă la părerile sale. Într-adevăr , lui Marmaduke , dacă îi intra ceva în cap , nu îi mai ieşea uşor. Trebuia să fie vreo şarlatanie aici , pe care el o va împiedica. Aşa că îşi adusese omul lui. Plănuia să-l demaşte pe domnul Justus şi să dovedească tuturor că nu era demn de Înălţimea sa. Lady Gwendolen nu trebuia să-şi permită să îşi lege viaţa de un asemenea tâlhar. Alţi doi servitori aşteptau cu caii. Îi chemă la peşteră. Fisher era deja gata şi înainta cu un felinar în peşteră.

Marcus aştepta şi privea amuzat şi indiferent. Totuşi , în sinea lui , se temea. Deşi era foarte gelos şi disperat , nu ar fi dorit ca Stara să fie supusă umilinţei pulbice. Expresia lui rămase neschimbată , ca atunci când pierdea o mână la cărţi.

– Dragul meu , eşti pe deplin liber să scotoceşti toată zona, cu o armată întreagă , dacă vrei , dar pot să-ţi spun că ai ajuns la o concluzie neîntemeiată şi cam exagerată. Ai servit la cina de aseară prea mult Bordeaux ? Şi după aceea coniac ? După povestea pe

care ai născocit-o , se vede că mintea îţi merge cam prost. Pot să jur că citeşti romane de aventuri. Cum, altminţeri, să-mi explic o asemenea... idioţenie ? Sau poate ai o înclinare naturală ?

Râzând , Marcus păşi liniştit pe lângă Excelenţa sa cu cea mai mare indiferenţă faţă de căutările lui şi părăsi peştera. Veselia lui Marcus îl făcu pe Excelenţa sa să îşi reconsidere părerile şi îl urmă pe Marcus pe malul apei. Cascada făcea un zgomot , încât abia putea să audă bombăneala continuă a lui Marcus , dar reuşi să-i reproşeze că afurisitul găsea totul foarte amuzant. Marmaduke se pregătea să îşi recheme oamenii , când îi aruncă încă o uitătură lui Marcus. Tânărul nu avea să îl păcălească.

– Faceţi o cercetare amănunţită ! strigă el şi se aşeză pe un bolovan să aştepte.

Inima lui Marcus începu să bată puternic. Se aştepta să audă un ţipăt în orice clipă şi să o vadă pe Stara scoasă afară de lacheul ducelui. Cu toată neplăcerea , dacă va fi descoperită , aceasta va duce în mod sigur la îndeplinirea planului său iniţial. Totuşi, acum când era treaz , nu mai credea în planul pe care îl născocise în timpul nopţilor de coşmar. Mai degrabă trebuia să inventeze o poveste care să o disculpe pe Stara , să-i salveze reputaţia. De altfel

– Doar aşa ca să scăpăm de o dimineaţă plictisitoare. Puţină distracţie nu strică. M-am gândit că un gentleman ca dumneata, care s-a luptat cu One-Jewel Jack , ar putea considera că zilele sunt îngrozitor de plictisitoare. Ţi-am oferit o aventură. Nu-mi eşti recunoscător ?

Excelenţa sa îşi reaminti poziţia şi pe aceea a interlocutorului său şi ajunse la concluzia că nu merită să răspundă provorării acestuia , nici să îşi rişte viaţa doar pentru o glumă , aşa că exclamă cu tot dispreţul de care era în stare :

– Ocupă-te de lucruri mai importante , zău ! Nu se cuvine pentru Înălţimea sa. Se întoarse , se îndepărtă cu paşi mari şi îşi slobozi toată furia , aruncându-i din mers : Se vede că eşti al doilea fiu !

N-ar fi putut să renunţe , fără să îi adreseze cea mai teribilă insultă. Satisfăcut , Excelenţa sa părăsi câmpul de luptă. Fără duel , fără pumni. Îl aranjase pe acest tânăr mai bine. Şi Excelenţa sa pufni dispreţuitor şi cu un aer de automulţumire.

Stara încercă să se liniştească. Tremura din toate mădularele. Marcus scăpase cu bine. Şi ea la fel. Toate erau ca mai înainte , în afară de regretul ei. Dacă ar fi fost prinsă , ar fi fost liberă să plece cu Marcus , fără să fie nevoie să hotărască personal să

renunţe la duce. Ar fi fost bine , dacă nu s-ar fi ascuns. Pentru că s-ar fi găsit în faţa faptului împlinit, pe câtă vreme acum , decizia rămânea tot la latitudinea ei.

Capitolul 17

Trecuseră două zile de când Stara se încuiase într-adins în camerele ei şi refuza să iasă. Scuza ei faţă de ceilalţi era perfect acceptabilă - era neliniştită din cauza Lady-ei Gwendolen şi prefera să stea să se odihnească. Dar Marcus era alarmat , necăjit şi chiar îngrijorat. Refuzul ei de a i se arăta putea să semnifice dispreţul ei faţă de el. Sau îi era teamă de sentimentele ei şi dorea să stea ascunsă fără a fi influenţată şi să îşi poată recăpăta stăpânirea de sine , pentru a-şi duce la îndeplinire hotărârea de a deveni ducesă.

Marcus îi trimisese mai multe mesaje prin camerista ei , la care primise acelaşi răspuns de fiecare dată :

– Domnişoara spune că se simte mai bine şi va vedea pe toată lumea în curând.

– Dar s-a închis la ea în cameră... începu Marcus şi apoi parcă fu izbit de semnificaţia cuvântului.

Camerista îl privi încurcată. Marcus îi oferi un buchet de flori şi un bilet cu scuze.

Aceasta se reîntoarse şi îi spuse domnului Justus că i-a dat florile domnişoarei Carltons.

În dimineaţa următoare , una din cele două femei coborî să servească micul dejun cu bărbaţii. Era Lady Gwendolen. Faţa ei părea mai albă ca de obicei , dar ochii erau vioi , exprimând un fel de sentiment. Marcus deduse că era vorba de mânie , deşi nu pricepuse cauza. El recurse la obişnuitele lui amabilităţi, însă ea îl studie tot timpul cu o privire pătrunzătoare.

– N-am primit flori de la dumneata , domnule Justus , deşi ele ar fi provenit din grădina mea şi era suficient să dai un ordin grădinarului.

Marcus , care tocmai se pregătea să soarbă o înghiţitură de cafea , se întrerupse la dojana ei şi aproape roşi , dar îşi reveni repede şi îi spuse :

– Normal că nu-ţi voi trimite flori , care ar fi un tribut prea neînsemnat faţă de sentimentele pe care le am faţă de tine.

– Ducele îşi ridică privirea şi îşi exprimă părerea.

– Doamnelor le plac poeziile. Domnişoarei Carltons îi trimit în fiecare zi un buchet de flori , pe care îl ia cu ea în pat. Mama îmi spunea întotdeauna că florile înveselesc camera.

– Da , sublinie Lady Gwendolen , fixându-l pe Marcus cu dispreţ.

– Ţi-am trimis mai multe note , îi spuse Marcus cu un aer nobil.

– Dar nu în ultimele două zile , răspunse ea cu un ton înţepat.

– Pentru că nu mi-ai răspuns , m-am temut că te obosesc.

– Totuşi , am înţeles de la camerista mea că i-ai trimis un bilet şi flori Starei , zise Lady Gwendolen.

– Cum aşa ! reacţionă ducele , lăsând deoparte friptura cu sos de care se ocupa.

Marcus rămase calm. Îşi termină biscuitul , îşi şterse mâinile pe şervetul de damasc din faţa lui şi răspunse indiferent :

– Da , i-am trimis. M-am considerat vinovat că nu i-am scris nici măcar un bilet în timpul convalescenţei , spre deosebire de permanenta mea atenţie faţă de Înălţimea voastră.

Lady Gwendolen se simţi încurcată. Nu era sigură dacă să-i accepte scuzele sau nu. Fusese într-o

mare agitaţie , după ce camerista o informase. În realitate , adoptase o atitudine despre care consídera că nu este potrivit să fie cunoscută de ceilalţi. Fusese foarte mânioasă , dar acum , văzând comportarea pretendentului ei , presupuse că ea şi camerista ei exagerează. Îl privi câteva clipe şi nu remarcă la el nici o urmă de vinovăţie. Ba chiar , la un moment dat , în timp ce îl privea stăruitor , Marcus ridică o bucăţică de scrumbie afumată , ca şi cum ar fi salutat-o. Ea clipi iute , neştiind dacă o insulta sau era un gest care să o onoreze. Dar imediat după aceea , îi făcu semn şi o îndemnă să mănânce - pentru că avea nevoie să se hrănească bine după lunga ei boală. O spusese cu destulă preocupare , încât să o liniştească pe Înălţimea sa în suficientă măsură ca să creadă ceea ce voia să creadă - anume că nimeni nu ar putea să se oblige faţă de cineva şi, în acelaşi timp , să fie obligat faţă de altă persoană.

Excelenţa sa , înţelegând grija lui Marcus faţă de Lady Gwendolen , o întrebă :

– Aţi terminat de mâncat ?

Când aceasta confirmă , el adăugă :

– Eu nu termin niciodată.

– Dimensiunile dumitale bogate o dovedesc , nu se putu abţine Marcus să nu intervină şi clipi şiret

din ochi. Dar Înălţimea sa este de o gingăşie diafană.

Şocată şi mai mult de această descriere personală, Lady Gwendolen renunţă să mai mănânce, pentru că ar fi fost greu să arate diafan în timp ce înghiţea.

– Mi s-a spus că sunt tot atât de gingaşă ca Lady Caroline Lamb , spuse ea încrezută.

Marcus se grăbi să îi confirme spusele , în timp ce Marmaduke se gândi o clipă să îşi reamintească de acea Lady Lamb* şi , după ce reuşi , exclamă :

– Cred că-i cam trăznită la cap.

– Cine ? întrebă Înălţimea sa.

– Mieluşica asta - am întâlnit-o la un bal costumată în paj...

– Aceasta-i mentalitatea femeilor de a-şi exprima afecţiunea pentru Lordul Byron , zise Marcus amuzat. Am auzit că femeile pot fi copleşite de chinurile dragostei.

– Dar nu doamnele distinse , mormăi ducele.

– Sigur că nu , întări Înălţimea sa. Există o limită , de la care trebuie să-ţi stăpâneşti emoţiile. Chiar şi în cele mai deosebite ocazii trebuie să dai dovadă de bună-cuviinţă. Şi , mai ales , când este

* lamb = miel (l. engleză)

vorba de cele mai intime emoţii.

– Aşa-i.

Cei doi nobili se priviră cu un sentiment de încuviinţare şi îşi văzură mai departe de masa lor.

De data aceasta Marcus fu cel care îşi lăsă jos furculiţa şi păru îngrijorat. Dacă pe Marmaduke nu prea îl interesau pasiunile Lady-ei Gwendolen , nu se putea să nu-l preocupe cele ale Starei.

– Vă rog să mă ajutaţi , ca să mă lămuresc , Excelenţa voastră. Consideraţi că nu trebuie ca cineva să aibă emoţii personale ? Sau , dacă le are , să nu le arate altora ?

Ducele aruncă o privire suspicioasă spre cei doi ochi albaştri, ironici.

– Nu-i treaba dumitale ce cred eu în problema asta. Nu am de gând să-mi exprim sentimentele personale faţă de dumneata, sau în faţa dumitale.

– Foarte corect , aprobă Înălţimea sa.

– Discutam doar aşa...

– Nu trebuie să discutăm asemenea probleme. Şi, dacă le-aş discuta , nu aş face-o cu dumneata. Nici cu altcineva , pe toţi sfinţii ! Privesc pe oricine prin lornionul meu şi îl pun la punct.

– Dar aici suntem între prieteni , nu ? Mă interesează modul dumitale de gândire , îl presă Marcus ,

lăsându-se pe spate şi cojind un măr cu asemenea plăcere de parcă l-ar fi jupuit de piele pe Excelenţa sa.

– Ascultă , Justus , n-am de gând să continui jocul ăsta. Ai un umor ciudat , care m-a făcut să străbat tot ţinutul , dintr-o glumă. Nu-i felul meu de distracţii , să ştii ! Eşti un mucalit dat naibii. Fii mulţumit că eşti invitat la masă - poţi să te distrezi mai târziu. Uită-te la frivolitatea ta. Îţi lipseşte o doagă. Destul ca să te trimit la plimbare , dacă nu intenţionează Înălţimea sa să o facă.

Marcus rămase uluit de mânia care îl cuprinsese pe duce. Ridică din sprânceană , gândindu-se că dacă Excelenţa sa era nebun , avea să-l înveţe el minte. Era foarte probabil că nimeni nu era în stare să o facă. Aceşti nobili extraordinari de necuviincioşi - considerau că pot trage clopotele oricui şi după placul lor şi-i priveau pe ceilalţi ca pe nişte slugi. Pentru o clipă, Marcus fu tentat să-i ceară satisfacţie , dar îşi aminti că acest pedant nu merita nici spada lui , pumnalul sau măcar o replică.

O făcuse deseori pe bufonul , începând din zilele când la masa tatălui său ocupa întotdeauna ultimul loc şi unde , chiar dacă nu protesta , era nemulţumit. Tatăl său , contele , şi fratele său , vicontele , erau

foarte consecvenţi faţă de răzvrătirea lui Marcus împotriva lor şi a tot ceea ce îi reprezenta. Aceasta explica şi atracţia lui pentru o tânără non-conformistă , care avea aceeaşi atitudine faţă de înalta societate , ce umbla cu nasul pe sus.

Ducele continua să îl privească cu prudenţă , aşteptând un răspuns , dar Marcus se gândi că îi va da Starei răspunsul cuvenit.

– Foarte bine , Excelenţa voastră , începu el cu un zâmbet împăciuitor , tocmai mă gândeam că nu aveţi nici un fel de sentimente faţă de nimeni şi faţă de nimic. Aşa că scutiţi-mă de efort , ca să pot să-mi suflu în porridge , să-l răcoresc.

– Dar n-am servit porridge , nu-i aşa ? întrebă Marmaduke interesat. Hei , Smithers, avem porridge?

Majordomul îl asigură că , putea pregăti imediat, dacă Excelenţa sa nu va fi mulţumit cu alt fel de mâncare. Excelenţa sa se potoli , după ce privi bănuitor în direcţia lui Marcus şi , observând că nu are porridge , consideră că îşi bate joc de el din nou.

– Flecar afurisit ! mormăi el şi se apucă să înfulece cel de-al doilea fel de mâncare ce i se adusese.

Marcus începu să îl reanalizeze pe Excelenţa sa şi presupuse că nu îl supraestimase deloc. Înălţimea

sa acceptă şi ea felul al doilea. Marcus lăsă furculiţa şi se lăsă pe spate , întrebându-se cum de putea Stara să se mărite cu acest nătărău... regretând că nu era acolo la masă să-i zâmbească şi să-l îmbuneze pe Marmaduke , pentru că nu fusese el primul care să primească osul de ros , deşi nu era bun de mâncat. De fapt , Marcus dorea ca ea să fie acolo , măcar să o privească. Deseori , numai simpla privire a trăsăturilor ei ca sculptate îl alina. I-ar fi plăcut foarte mult să o ducă în Grecia şi să o aşeze alături de Afrodita, să umbrească frumuseţea de marmură a acesteia prin perfecţiunea unei Afrodite în carne şi oase.

Continuând să viseze , Marcus sorbi o înghiţitură de cafea şi se opri. Servitorul îi reumplu imediat ceaşca. Observând incidentul , Înălţimea sa îl dojeni sever , pentru că nu i-a servit şi puţină frişcă. Smithers se scuză imediat pentru subordonatul său , în timp ce Marcus căuta să aplaneze situaţia cu eleganţă. Dar Înălţimea sa nu fu de acord.

– Te rog să nu te amesteci în regulile de disciplină ale personalului meu. Trebuia să-ţi pună frişcă. Asta-i datoria lui.

– Foarte corect , se amestecă ducele. Omul meu m-a ferit de multe ori să nu mă opăresc. Deseori îmi atrage atenţia , dacă la masă este ceva care nu-mi

place. Îmi pune sosul aşa cum îmi place.

– Îţi dă şi să mănânci ?

Ducele îl privi ameninţător pe bărbatul care râdea de el. Se gândea să-i dea o replică , dar fu întrerupt din activitatea lui. Un lacheu îi înmână un bilet majordomului , care aprecie ca fiind destul de important ca să-l întrerupă pe Excelenţa sa. Cu o mână, Marmaduke îl despături , în timp ce cu cealaltă îşi termină cafeaua călduţă.

– Pe legea mea ! exclamă el.

– Este prea fierbinte ? nu se putu abţine Marcus să-i arunce şi apoi adăugă : Unde-i omul dumitale cu frişca ?

Excelenţa sa nu se repezi la momeală. Se albi la faţă şi ochii i se holbară. Era clar că scrisoarea îi producea o agitaţie extraordinară.

– Ce s-a întâmplat , Marmaduke ? îl întrebă Înălţimea sa îngrijorată.

Ducele citi biletul din nou de la capăt , în timp ce cei doi chelneri ai lui schimbau priviri nedumerite.

– Pe legea mea ! exclamă ducele din nou.

– Poţi să fii mai... clar ?

– Să fie al dracului , zise ducele privindu-l pe Marcus.

– Eu ?

– Blestemaţi să fie complicii lui One-Jewel Jack!

– Exact aşa cum m-am gândit că ai să păţeşti , îi spuse Marcus , ridicând din sprâncene.

– Am păţit-o. Dar are complici.

– Te caută din nou ? îl întrebă Marcus , gândindu-se cu plăcere la asemenea eventualitate.

– Mă caută , într-adevăr.

– Ce naiba vrei să spui ? îl întrebă Marcus foarte îngrijorat de data aceasta. Vorbeşte , omule ! O ameninţă cineva pe Stara ?

Ducele începu să citească scrisoarea din nou , încet. Marcus înjură , sări în picioare şi îi smulse misiva din mâini , parcurgând-o rapid , pentru a se convinge.

Înainte ca ducele să termine de obiectat , Marcus trecu la acţiune. Se repezi pe scări în camera Starei. Ea nu era acolo. Camerista ei , Daisy , îi spuse că stăpâna ei plecase să îşi facă plimbarea de dimineaţă , foarte devreme şi că nu se întorsese. Se năpusti la grajduri şi descoperi că lipsea calul ei. Trecuse şocant de mult timp de când plecase să călărească-şi probabil i se întâmplase ceva rău.

Cu privirea îngândurată , Marcus se înapoie în sufrageria cea mică să comunice ceea ce aflase.

Ducele clătină din cap. Lady Gwendolen dorea să

i se explice. Excelenţa sa o făcu în felul său :

– Au luat-o pe domnişoara Carltons.. Vor răscumpărare. Ticăloşii ne ameninţă că altminteri nu o eliberează. Am s-o eliberez eu.

– N-ai s-o faci , zise Lady Gwendolen calmă , netulburată de pericolul prietenei şi însoţitoarei sale de odinioară.

– Nu ? întrebă Excelenţa sa plin de speranţă.

– Sigur că nu. Pentru ce altceva avem servitori ? Trimite-le suma cerută prin Smithers.

Smithers , care încă mai servea cafea , era gata să o verse pe jos şi se pregătea să refuze acest privilegiu, când interveni Marcus :

– Hei , tăntălău încrezut , pierde vară ! Pe tine te vor în schimb , pentru că le-ai ucis şeful. Trebuie să te grăbeşti şi să te predai !

La început , ducele era şovăitor , dar acum când Marcus îi spusese ce trebuie să facă , se simţi liber să hotărască invers.

– Nu pot să mă duc personal. Au pică pe mine. Există un proverb - " Dinte pentru dinte ". Dar nu ai mei.

– Îi preferi pe ai Starei ?

Ducele se uită din nou la scrisoarea pe care o citea pentru a zecea oară.

– Tâlharii nu îi vor face nici un rău. E femeie , nu ? În afară de aceasta , ei pe mine mă vor şi banii mei. Le dau banii şi ei o eliberează , nu ? Este cel mai bun lucru.

– Aşa-i.

Marcus se întoarse îngrozit spre Lady Gwendolen, nevenindu-i să creadă că aceasta aproba concluziile pline de laşitate ale ducelui.

– De ce Excelenţa sa să îşi rişte viaţa ? Stara întotdeauna face aşa , pleacă să călărească de dimineaţă , fără să ia un grăjdar cu ea. Era de aşteptat ca , într-o zi , să dea de necaz. Aşa cum te trezeşti cu băşici în palme , când călăreşti fără mănuşi. Nu văd de ce Marmaduke ar trebui să se amestece.

Ducele îi zâmbi şi se ridică să trimită un mesaj domnului Walt , secretarul său isteţ şi expeditiv , ca să pregătească banii.

Marcus nu se lăsă intimidat , ci zise brusc :

– Nu Stara este vinovată că l-ai ucis pe tâlhar. Tu ai făcut-o, personal , omule. Fii bărbat şi caută-ţi femeia. Salveaz-o , pentru numele lui Dumnezeu !

Ducele ignoră strigătele lui Marcus şi înmână biletul său unui lacheu.

– I-am dat dispoziţii domnului Walt să dea din

zestre. Scrisoarea lor spune să nu-i denunţăm în Bow Street -, că viaţa domnişoarei Carltons va fi în pericol. Altfel i-aş pune pe poliţiştii din Bow Street să-i caute pe ticăloşi. La urma urmelor , este treaba lor. Dacă nimeni altcineva nu le va duce banii , cred că o va face domnul Walt. Este un om foarte abil.

– Laşule , ticălosule ! Beţiv blestemat ! Am să le duc eu răscumpărarea şi am s-o eliberez ! Păcat de Dumnezeu că viaţa unei femei atât de minunate să depindă de tine. Cel puţin eu voi face tot posibilul să-i protejez viaţa şi să mă înapoiez cu ea !

– Îţi interzic să te duci , îl întrerupse Înălţimea sa , îndreptându-se grăbită spre el. Avem servitori , administratori , pentru asemenea sarcini. În plus , nu înţeleg devotamentul acesta faţă de Stara. Mă iubeşti sau nu mă iubeşti pe mine înainte de toate ? Am nevoie să fii lângă mine în perioada aceasta dificilă. Natural că şi eu mă simt neplăcut..La urma urmelor One-Jewel Jack a fost îndrăgostit de mine. Într-adevăr , presupun că pe mine a vrut să mă răpească , dar ei ştiu că sunt inaccesibilă , fiind prea doamnă să călăresc singură. Da , fără îndoială , eu am fost ţinta lor principală.

– N-ai citit scrisoarea , îi spuse ducele , cu un aer încurajator. Pe mine mă vor , pentru că

l-am ucis pe tâlharul acela.

– Atunci este evident că trebuie să vă predaţi amândoi în schimbul ei. Stara nu a făcut nimic , pentru care să merite să sufere acum.

– Cerule ! obiectă Înălţimea sa. Vorbeşti serios, când îţi închipui că o să-mi permit să stau la un loc cu tâlharii şi cu persoane de felul acesta ? Cred că nici Excelenţa sa nu s-ar coborî atât de jos.

– Corect.

– Amândoi sunteţi... ruşinea nu numai a sexului vostru ci şi a întregii umanităţi. Iată : o femeie frumoasă , încântătoare , de neînlocuit , se află într-o situaţie îngrozitare , iar voi vorbiţi de rangul vostru. Să vă ia naiba , pe amândoi !

– Domnule Justus , cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în asemenea termeni ? Te previn că întreaga ta atitudine este de neîngăduit. Şi , dacă intenţionezi să-ţi pui viaţa în pericol doar pentru însoţitoarea mea , voi înţelege încotro se îndreaptă inima ta şi voi fi obligată să rup logodna noastră imediat !

Marcus simţi cum îl inundă amărăciunea , dar izbucni într-un râs dispreţuitor , apoi şuieră :

– O să plec. Iar voi puteţi să vă duceţi la dracu'!

Ducele se îngrozi şi pretinse scuze. Înălţimea sa se întoarse spre Excelenţa sa căutându-i protecţia ,

în timp ce acesta îl provocă imediat pe Marcus :

– Am pistoalele la îndemână. Dacă ai curaj să te întâlneşti cu mine...

– Vrei să-ţi rişti viaţa în duel cu mine , dar nu ca să-ţi salvezi logodnica ! exclamă Marcus , umblând prin încăpere furios ca o furtună.

– Este o problemă de principiu , zise ducele cu aroganţă.

– Bine , voi fi încântat să-ţi sparg capul , imediat ce mă întorc cu Stara teafără în braţele mele.

– Trebuie să înţelegi , domnule Justus , interveni Înălţimea sa cu un ton glacial , hotărârea aceasta din partea dumitale a pus capăt relaţiei noastre , din clipa aceasta !

Marcus fu zguduit de un hohot de râs , de disperare şi dezgust.

– Este destul de clar. Vă potriviţi foarte bine. Dar eu nu cred că Stara va considera codul principiilor voastre ca un motiv suficient să o abandonaţi.

– N-o să plâng , zise ducele cu bărbăţie. Oricum, dacă Înălţimea sa consideră că nu mai eşti alesul ei şi , în eventualitatea că domnişoara Carltons este de acord , nici eu nu mai sunt al ei. Mă dau la o parte pentru Lady Gwendolen.

– Cred că putem presupune că Stara a

demonstrat că nu este demnă de Marmaduke , riscându-şi viaţa cu plimbări matinale. Dacă , într-adevăr, şi-ar fi respectat poziţia ca logodnica ta , ar fi fost mult mai prevăzătoare , din respect pentru tine! Dar este evident că nu se ridică la nivelul rangului nostru înalt (Ducele fu de acord cu spusele ei). De aceea , încheie Înălţimea sa graţios, putem presupune că discuţia noastră iniţială despre logodnă este de actualitate , din cauza manevrelor Starei. .

– Pe toţi sfinţii ! exclamă ducele. Nu m-am gândit. Pe legea mea , ce ocazie ! Consideri , Înălţimea ta , că am întâietate ?

– Sigur că da.

Încântat că cele două femei nu mai puteau după el , i se părea că pluteşte.

– Nu pot să refuz , concluzionă el. Drepturile celui dintâi rămân valabile. Nu vreau să mă laud , dar rangul Înălţimii sale îi permite să-mi acorde prima ei consideraţie. O să aranjez eu cu domnişoara Carltons. O să mă certe. Nu ştiu cum am s-o fac , dar cred că o voi face.

– Foarte bine , Marmaduke , răspunse Înălţimea sa cu inconsecvenţa care o caracteriza. Ai să-i explici, pur şi simplu Starei că ai înţeles greşit aranjamentul nostru. Se înţelege de la sine că nu te poţi căsători

cu două femei deodată. Evident , am întâietate la orice ; de ce nu aş avea şi în cazul acesta ? Oferă-i o casă. Da , Stara întotdeauna a fost înnebunită după o casă. Două case , dacă vrea. Cred că astfel o putem potoli.

Ducele fu încântat de asemenea soluţionare şi de faptul că altcineva îi rezolvase dilema în care se afla. El era puternic în acţiune , nu în concepţie.

– I-am dat Cliffview , de pe insula Wight. Pentru că îi place insula , îşi aminti el , apoi se încruntă , gândindu-se la moşiile sale şi îşi mai aminti de una, de care era pregătit să se despartă. Worthing Hall - în vecinătatea Yorkshir-ului. Nu merită să fie vizitată.

– Cred că Worthing Hall îi ajunge , concluzionă Înălţimea sa.

Lady-ei Gwendolen îi plăceau asemenea negocieri când cealaltă parte nu era de faţă şi deci nu putea protesta. Dar îşi aminti unul din visele Starei şi îl exprimă cu eleganţă.

– Stara doreşte extraordinar de mult să aibă o casă în Londra. Totuşi , nu aş dori ca ea să fie mereu în preajma noastră. Mai bine dă-i moşia din Richmond , care este aproape de Londra dar nu chiar acolo. Iar pe deasupra , dă-i şi Worthing Hall. Şi , ridică din umeri , ca şi cum i-ar fi respins Starei orice

altă pretenţie , asta va însemna mai mult decât să te achiţi de toate obligaţiile. Cred că poţi să fii considerat generos de toată lumea. Trebuie să-i oferim o compensaţie că a pierdut un asemenea trofeu cum eşti tu. (Ducele fu pe deplin de acord şi se arătă mulţumit). Dar în acelaşi timp nu trebuie să apărem ca şi cum am fi cumpărat-o. Aceasta ne-ar înjosi atât pe noi cât şi pe Stara. Totuşi , trebuie să o determinăm să lase să se creadă că ea a rupt logodna.

Cei doi continuară câtva timp să discute în felul acesta. Le plăceau discuţiile de acest soi , fie că îşi numărau bunurile ori şi le evaluau. Ducele nu avea nimic împotrivă să contribuie cu casa de la Richmond. Chiar ridică oferta adăugând şi o casă de vânătoare - pretinzând că nimeni nu se putea lipsi de aşa ceva. Înălţimea sa îi atrase atenţia că Stara nu era mare amatoare de vânătoare şi căzură de acord cu un alt domeniu , în Cornwall. Se părea că analizaseră toate posibilităţile , ceea ce îi plăcu foarte mult lady-ei. Tot timpul Marcus îi privise într-o gamă de emoţii, mergând de la uimire până la dezgust şi apoi explodând cu furie:

– Prea mult din partea voastră pentru Stara.

Ducele se simţi insultat.

– Acestea sunt sentimentele noastre faţă de ea. De ce să nu-i oferim toate aceste moşii şi bunuri şi bijuterii ? Îi plac extraordinar de mult bijuteriile mele, iar mie îmi face plăcere să o văd că le poartă. Vreau să le păstreze. Le-am conceput special pentru ea. Ar fi păcat să nu se împodobească cu ele.

I se păru că vede imaginea mândrei Stara gătită cu podoabele sale. Şi avu un sentiment de părere de rău că nu va fi de faţă , când şi le va etala. De fapt, momentan , o regreta pe Stara. Îi aruncă o privire Înălţimii sale care privea impasibilă la expresia de dispreţ de pe faţa lui Marcus.

– N-am ce face dacă Înălţimea sa s-a obligat mai întâi faţă de mine. Nu mă pot împărţi în două. Îmi place domnişoara Carltons. Are o faţă care îmi place.

Aceasta fu prea mult pentru Marcus , de obicei calm.

– Da , Dumnezeule , un chip , care întregii omeniri i-ar plăcea. Cu toată consideraţia , ar putea fi sculptat într-o operă de artă , zise el , încercând să-şi stăpânească mânia. Pe când voi aveţi o faţă căreia mi-ar plăcea să-i dau palme.

– Nu sunt atrăgător ca tine şi nici bătăuş. Dar ne putem întâlni într-un meci , dacă vrei.

– Nu mi-aş păta mâinile cu nici unul din voi. În timp ce o faceţi pe generoşii ca să vă aranjaţi viitorul, nu vă pasă că Stara s-ar putea să nu aibă nici un viitor. Nici o teamă nu aveţi, blestemate să vă fie sufletele. Ce suferinţe o fi îndurând chiar în clipa aceasta, în mâinile tâlharilor? Această imagine sfâşietoare nu deranjează pe nimeni în afară de mine!

– Se pare că ai sentimente puternice faţă de logodnica mea, obiectă ducele cu tonul cel mai arogant. Am să te chem să-mi răspunzi pentru asta. Mă deranjează. Nu ştii că este logodnica mea?

– Credeam că tocmai v-a scăpat printre degete - ţie şi noii tale logodnice.

Ducele o privi încurcat pe Înălţimea sa. Era nesigur, nu ştia ce să spună. Se aşează din nou la masă. Înălţimea sa îl imită.

– Situaţia s-a rezolvat spre satisfacţia noastră, a tuturor, spuse Înălţimea sa încet şi hotărât. Se pare că ai iubit-o mereu pe Stara, nu-i aşa? întrebă ea, provocându-l să dezmintă. Deci, continuă ea, de aceea consider că trebuie să fii încântat de această rezolvare. În plus, eşti dator, la fel ca şi Excelenţa sa să te foloseşti de prilejul de a salva o femeie, pe care... ei bine, o iubeşti. Şi astfel să o cucereşti de la Excelenţa sa. Ducele va avea grijă, mai departe,

să vă asigure la amândoi o viaţă îmbelşugată şi liniştită. Atunci ce rost are să jucăm această tragedie ? Totul s-a stabilit.

Se întoarse şi îi oferi mâna ducelui de Claridge , care rămăsese perplex. Acesta lăsă furculiţa pentru friptură şi duse la buze degetele Înălţimii sale , cărora le aplică un sărut indiferent spre satisfacţia amândurora.

Marcus era furios pe propriul său sentiment de uşurare faţă de această întorsătură. În esenţă , se întâmplase exact ceea ce încercase să determine în ultimele luni. Dezgustat de toţi , inclusiv de el , exclamă dispreţuitor :

– E grozav de plăcut pentru toţi. Consider că Stara poate să aibă ceva de spus despre această situaţie - presupunând că se va întoarce vie şi nevătămată. La amintirea ei , vocea i se înecă şi abia mai putu să murmure : Ce contează toate acestea ? Mă gândesc cum să fac să o salvez înainte de a fi prea târziu.

– Dacă va fi aşa , replică Lady Gwendolen , cu calm , atunci presupun că toată această discuţie a fost inutilă. Excelenţa sa poate fi liber în orice eventualitate.

Marcus o privi mut de uimire.

– Se poate să fii atât de superficială pe cât pari ?

– Ascultă , interveni ducele. Îmi insulţi logodnica ?

– Pe care din ele ?

– Ai făcut-o pe Înălţimea sa superficială ?

– Da.

– Bine , făcu ducele reflectând adânc. Asta-i o insultă ! spuse el întorcându-se spre Înălţimea sa.

– Am terminat discuţia , Marmaduke. Totul este stabilit. Nu aşteptăm decât banii , care trebuie să sosească. Restul , ca salvarea şi celelalte , consider că îi revin , întru totul , domnului Justus, prezent aici de faţă. Putem să mergem , dacă doreşti , să facem o scurtă plimbare pentru digestie.

Excelenţa sa se ridică repede şi îi oferi braţul. Ea îl luă.

– Sper să nu puteţi digera niciodată lucrătura din dimineaţa aceasta , zise Marcus cu amărăciune. În împăcarea voastră fericită , sper să vă gândiţi şi la suferinţa unei femei , aflată într-un pericol groaznic, de care vă folosiţi amândoi.

Ducele păru preocupat şi gata să-i răspundă , însă Înălţimea sa îl strânse de mână şi spuse cu răceală :

– Nu pot să mă gândesc la o femeie , care ştie

mai bine ce are de făcut. Stara e plină de posibilităţi. Iar tu eşti foarte capabil. Sunt sigur că amândoi puteţi găsi o ieşire din această dilemă. În plus , adăugă cu un zâmbet şters , puteţi considera amândoi că totul a fost o aventură frumoasă , din care aţi ieşit învingători. În orice caz , vom fi încântaţi să venim la nunta voastră , tot aşa cum v-am onora pe amândoi, invitându-vă la a noastră.

Şi , înclinând din cap în semn că discuţia s-a încheiat , cei doi nobili ieşiră în grădina de trandafiri a Înălţimii sale , oprindu-se să privească şi să miroasă trandafirul Lady Gwendolen , care încă mai înflorea victorios , boboc după boboc.

Capitolul 18

Dorind cu nerăbdare să acţioneze , Marcus plecă în cele din urmă la locul de întâlnire. Călărea pe armăsarul său negru şi purta cu el o mică geantă de piele , care conţinea răscumpărarea adunată în grabă. De şa mai atârna un toc de pistol destul de mare ca să încapă în el pistolul de duel de calibrul zece inci şi cu cătare de argint.

Călărea încruntat de o oră prin pădurea Hillcrest, pe drumul ce o străbătea dintr-un capăt la celălalt. Considerând că nu mai poate fi observat de nici unul din oamenii marchizului sau ai ducelui , se opri să-şi schimbe echipamentul.

Mai devreme , marchizul , întorcându-se după ce făcuse o vizită unui vecin şi fiind informat despre întâmplarea cu Stara , reacţionă aşa cum te-ai fi aşteptat din partea unnui om cu bună-cuviinţă să

acţioneze. Marcus fu înduioşat să constate nu numai preocuparea sinceră , dar să vadă până şi o lacrimă în ochii cenuşii ai bătrânului , când îl rugă pe Marcus să o salveze pe Stara. Ar fi vrut să trimită cu el pe câţiva din oamenii săi , ba chiar se oferi să meargă şi el. Marcus îi mulţumi cu recunoştinţă , dar scrisoarea pretindea că Hillcrest era supravegheat. Orice încercare de a veni însoţit ar fi însemnat anularea schimbului.

Ducele veni la grajd cu mare insolenţă şi îi ură, cu tupeu , să aibă succes. Totuşi , în această dimineaţă atitudinea ducelui fusese mai puţin grosolană. Pretindea că trebuie să-i explice , personal , domnului Justus. În timpul discuţiei cu Înălţimea sa fusese convins că adopta poziţia corectă. Dar astăzi, când se trezi , constată că nu era uşor să ia o hotărâre. De fapt , voia să meargă împreună cu domnul Justus.

După ce pierdu mai mult timp cu ducele , Marcus îi oferi aceeaşi scuză ca şi marchizului încât şi Marmaduke se simţi uşurat că nu era nevoie să-şi ducă până la capăt intenţia. Preferă , după ce îşi repetă urările de bine , să îi ofere pistolul cu care curmase viaţa lui One-Jewel Jack..

Marcus începu să râdă , când văzu dimensiunile acestuia.

– N-ai putea să loveşti un om nici de aproape cu jucăria asta, exclamă el. Pe deasupra , am discutat întâmplarea cu poliţiştii care au luat cadavrul tâlharului. A avut o rană de flintă. Cred că unul din însoţitorii din suita dumitale i-a venit de hac.

Ducele rămase tăcut pentru o clipă , apoi întrebă:

– Dacă ai ştiut , de ce n-ai spus-o doamnelor ?

– Nu cred că un gentleman trebuie să-l trădeze pe altul , zise el cu amabilitate , iar ducele îi mulţumi cu un aer umil.

– Dar mă înţelegi cum mă simt că nu pot sări în ajutorul Starei.

Marcus se înclină. Nu dorea să mai întârzie din cauza scuzelor ducelui.

– Timpul este foarte important , Excelenţa voastră , îi spuse el nerăbdător.

Ducele încuviinţă imediat şi îi făcu din mână un gest de rămas bun. Lady Gwendolen mai lipsea să vină şi să îşi ofere serviciile. Dar , bineînţeles , aceasta nu se întâmplă. Înălţimea sa nu apărea niciodată înainte de amiază. Ameninţarea vieţii prietenei sale cele mai dragi , nici pe departe , nu

putea fi considerată un motiv destul de important ca să îi schimbe tabieturile.

Marcus se transformase complet şi arăta ameninţător îmbrăcat în pantaloni negri , cizme înalte şi o capă de asemenea, neagră , care îi atârna în falduri. În buzunar avea o mască neagră ce urma să şi-o pună în ultima clipă , înainte de a ajunge la locul de întâlnire. Dar schimbarea îi provenea mai ales de la pălăria sa cu boruri largi , cu o singură bijuterie prinsă lateral. Avea o semnificaţie clară.

Acum îşi lăsase calul să galopeze liber. Se aplecă peste gâtul lui şi îl îndemnă la drum. În scurt timp , străbătură întreg drumul. Rubin Negru nu ar fi alergat în felul acesta. Pe Marcus îl distra şi dacă nu ar fi fost vorba de această misiune serioasă , i-ar fi plăcut să se înapoieze şi să galopeze din nou pe drum. Dar îl struni pe Rubin Negru , făcându-l să alerge într-un galop uşor. Îşi aminti că instrucţiunile glăsuiau că de aici ogoarele trebuiau traversate , până ce se ajungea la un islaz şi de aici pe un drum spre o colină. Le străbătu cu uşurinţă , fiind obişnuiţi şi cal şi călăreţ cu distanţele lungi , chiar şi peste coline şi viroage , când era necesar. Conducându-şi animalul mai departe la trap , Marcus se ridică uşor în şa , fără să-şi folosească pintenii. Rubin Negru nu

avea nevoie niciodată de asemenea tratament. Câteva vorbe , chiar o şoaptă şi înţelegea imediat ce dorea stăpânul său.

Verificând , încă o dată , direcţia , Marcus se văzu aproape de destinaţie , aşa că sări din şa să îi ofere lui Rubin Negru posibilitatea să se odihnească înainte de ultimul salt. Între timp, Marcus îşi aşează masca pe faţă. Îşi concentră atenţia asupra terenului împădurit din faţa sa. Acolo , în desişul de la mijloc , trebuia să fie locul lor de întâlnire. Încercă să îşi înăbuşe sentimentul de teamă , pe care îl simţea pentru Stara. Dacă nu va fi în stare să o salveze ? Dacă va exista o cât de mică greşeală de calcul din partea sa , o va pierde pentru totdeauna pe femeia pe care o iubea. Ieri , incapabil să mai aştepte sosirea banilor ducelui , luase toţi banii pe care îi avea , împreună cu ceea ce putuse să adune de la duce şi de la marchiz şi plecase călare la locul de întâlnire , înainte de timpul stabilit. Dar acolo nu era nimeni şi nici nu veni nimeni , deşi Marcus aşteptase aproape toată noaptea. Blestemându-i pe răpitori şi pe el însuşi , Marcus recunoscu , până la urmă , că acţiunea lui era fără sens. Se întoarse gânditor la Hillcrest , îşi schimbă hainele , bău puţină bere şi încălecă din nou. Fusese prevăzător ,

ca cel puţin Rubin Negru să se odihnească în vederea acestui drum , apoi îşi luase banii pentru răscumpărare şi porni din nou în dimineaţa aceasta. Totuşi, avea un fel de nelinişte ; simţea ca o greutate pe umeri, pe care nu o putea scutura. Era în viaţă ? Era rănită ? Ştia că avea un caracter destul de puternic , pentru a suporta şocul evenimentelor. Dar dacă o vătămaseră în alt mod ? Erau tâlhari de speţă ordinară , tovarăşii unui impostor. Nişte laşi , care căutau să se răzbune pe o femeie pentru uciderea şefului lor. Să-i lase atunci să se pregătească încrezători. Pentru că le va arăta el cum îi va manevra un aventurier veritabil. Îi veniră în minte alte gânduri nebuneşti. Posibilitatea nefericită ca frumoasa Stara să-i fi înfruntat cu onoare şi demnitate. În cazul acesta , s-ar consola, împuşcându-i pe fiecare şi apoi le-ar smulge inima din piept. Făcând acest jurământ, îşi pipăi pumnalul cu teacă. Refuzase să îşi ia spada. Putea să se dueleze numai cu un adversar egal în rang cu el. Nu le va da şansa unei lupte cinstite. Îi va tăia de cum va da ochii cu ei.

Încălecă şi porni încruntat. Inima îi bătea în ritmul paşilor calului. Inima lui şi copitele calului parcă rosteau aceeaşi rugă pentru salvarea Starei :

" Stara , iubita mea , Stara , dragostea mea !"

Rubin Negru începuse să galopeze acum , înghiţind parcă drumul. Ajunseră la pădure într-o clipă. Lui Marcus i se opri respiraţia de nerăbdarea de a se întâlni cu răpitorii. Observă cu atenţie semnele lăsate pe pomi. Banii trebuiau depuşi lângă stejarul înalt de sus , de la a doua cotitură a drumului.

Descălecă şi plasă punga de piele la vedere. Apoi, aşa cum primise instrucţiuni , porni mai departe. Dar aşteptă o clipă apoi se repezi înapoi şi desprinse pistolul de lângă şaua lui Rubin Negru şi , cu el pregătit , îşi făcu drum printre copaci înapoi spre locul întâlnirii.

Punga era încă acolo. Buzele lui Marcus se arcuiră de ciudă , ca în noaptea trecută. Va trebui să aştepte din nou fără să se întâmple nimic ? Era o farsă sau o cursă ? Sau poate mai rău , fusese văzut ieri şi tâlharii consideraseră că înţelegerea a fost încălcată şi procedaseră în consecinţă ? Inima continua să îi bată repede. Totuşi , nu putea să facă nimic , decât să aştepte. După o oră de liniştе , în care nu făcu nici cea mai mică mişcare , se înfioră şi apoi îşi încordă simţurile , auzind apropierea unei persoane. Îşi scoase

pistolul încet şi îl ţinu pregătit.

Un individ cu o pelerină neagră se opri la copacul indicat. Marcus aşteptă să apară complicii acestuia. Numără minutele. Îşi impuse să rămână ascuns , până se va asigura că nu mai vin şi alţii. Nu veni nimeni. Se ridică şi porni cu paşi uşori şi măsuraţi. Dar tipul era prea concentrat să ridice punga , să privească în jur , să vadă dacă nu este urmărit şi să o şteargă. Va începe vânătoarea , pe legea mea ! Marcus încercă să se apropie, înăbuşind zgomotul fiecărui pas. Cu ochii sclipind de emoţia urmăririi , Marcus spera că pungaşul îl va conduce la locul unde era ascunsă Stara. Merseră prin pădure. Individul era iute şi avea paşii siguri. Marcus umbla încet , oprindu-se de câte ori se oprea şi acesta. Apoi , dintr-odată , întunericul pădurii se destrămă. La început unul şi apoi celălalt se furişară afară din pădure pe drumul pe care soarele începuse să arunce culori roşietice , mai ales peste stâncile înalte din faţă.

Blestemată să-i fie îndrăzneala ! Avea curaj să umble la vedere ? Avea calul aproape ? Putea să ajungă la el şi să o şteargă în galop , în timp ce animalul lui Marcus aştepta încă priponit de un copac în inima pădurii ! Dar omul cu banii nu-şi chemă nici

un cal. Nu îl aştepta nici un cal sau om. Curând apărură nişte stânci şi , apropiindu-se de ele în fugă, răsuci o lespede şi dispăru în spatele ei.

Marcus lăsă să îi scape un şir de înjurături , gata să se sufoce. Se năpusti spre stânci , cercetând terenul. Nicăieri nu era nici o urmă.

– În numele cerului ! mormăi el. Să fi pierdut individul ?

După ce aşteptase , urmărise , spionase şi ajunsese în acest punct , Dumnezeule , îl pierduse şi astfel o pierduse pe Stara. Dar Marcus era un aventurier prea experimentat ca să cedeze regretelor. Aşa ceva nu i se întâmpla niciodată. În momentele cele mai grele , trebuia să mergi mai departe şi soluţia venea singură. Marcus privi atent împrejur. Se întoarse pe urmele sale. Se apropie din nou din altă direcţie şi apoi din alta. Repetă prima încercare. Îl cuprinse disperarea , pentru că nu găsea nici un semn.

La naiba ! Nu avea nevoie de ajutor. Va da la o parte fiecare piatră , dacă va fi nevoie. Se apucă să lovească şi să ciocănească fiecare bolovan , până descoperi o mică fisură în care se strecură imediat , observând că , la un moment dat , aceasta începea să se lărgească. Da , Dumnezeule , ea conducea spre

o încăpere destul de largă , pentru ca o persoană suplă să se poată mişca în voie. Fără îndoială , ticălosul se vârâse aici. Pentru că nu era altă cale, pe unde acesta să fi putut dispărea , Marcus pătrunse înăuntru.

În interior era beznă. Întunericul era atât de puternic , încât Marcus se împiedică de câteva trepte săpate în stâncă. Încercă să se sprijine de piatra rece de pe laturi. Cu fiecare treaptă , întunericul creştea şi mai mult , ceea ce îl făcu pe Marcus să se blesteme , pentru că nu luase cu el un felinar. Dar cum ar fi putut să intuiască necesitatea lui. Îşi făcu drum în jos , pe pipăite. Afară fusese cald , încât Marcus transpirase în capa lui , dar acum şi-o înfăşură în jurul trupului , întrucât frigul îl pătrundea.

Când ajunse la capătul treptelor se opri , încercând să analizeze situaţia. În zona aceasta erau câteva caverne periculoase , cu crevase şi lacuri în interiorul lor. Cum putea să le cerceteze fără a risca, când la fiecare pas îl pândea primejdia ? Totuşi , ignoră riscul , pentru că venise aici să o salveze pe Stara. Trebuia să păşească mai departe , repede. În scurt timp , deşi ochii săi începuseră să i se acomodeze cu întunericul , în graba lui se lovi puternic de perete. Se opri înjurând. Imaginea Starei

îi juca înaintea ochilor copleşindu-l. Porni din nou. Mişcarea , indiferent în ce direcţie , îi făcea mai bine decât să stea pe loc. Aceasta fusese deviza lui întotdeauna. Aşa că se deplasă. Din nou , îi apăru în faţă chipul Starei udat de lacrimi , ceea ce îl făcu aproape să se descurajeze şi să îşi încetinească paşii. Se strădui să judece. Nu aşa trebuia procedat. Ştia destul de bine că de câte ori acţionase mai hotărât , de atâtea ori avusese succes.

Marcus îşi înfrână emoţiile de dragul Starei , concentrându-şi gândurile în totalitate pentru ea. Cel puţin să cercetez , îşi spuse el. În scurt timp , zgomotul bătăilor inimii lui fu acoperit de alt sunet. Se auzea ceva. Scoase un oftat de bucurie , recunoscând nişte paşi în faţa lui. Cu toată încrederea , se apropie de acel loc. Se părea că sunetele vin de undeva de sus. Marcus simţi că terenul de sub picioarele lui ureă în pantă. Urcă şi el. Mai făcu vreo câţiva paşi şi ajunse la o intrare boltită. O străbătu fără ezitare şi se trezi în interiorul unei încăperi , unde era destulă lumină pentru a vedea înaintea lui. Dar nu reuşi să vadă pe nimeni , pentru că de sub picioarele lui pornea o lespede , ce se proiecta în spaţiu. Se mişcă cu prudenţă spre zidul arcuit.

De data aceasta , avu timp să privească în jurul

lui şi să observe de unde vine lumina. În acoperiş existau nişte deschizături , prin care se strecura soarele , punând în evidenţă îngustimea platformei pe care şedea. Încă un pas şi ar fi căzut în golul ce se găsea sub el. Se uită în jos şi rămase şocat de sentimentul că o cunoştea , ceea ce îl frământă. Apoi, Dumnezeule ! o recunoscu. Mai fusese în ea. Numai că de data aceasta venise prin partea din spate către faţa ei. Chiar dacă nu ar fi recunoscut locul , recu-noscu imediat persoana pe care o urmărise. Pentru că aceasta , chiar atunci îşi scotea pelerina şi apoi pălăria. Un păr lung şi negru se răspândi în jurul ei.

– Stara ! Să te ia naiba ! tună vocea lui.

Stara se întoarse râzând.

– A , Marcus , ţi-ai făcut timp să vii după mine, nu-i aşa ?

Marcus făcu un salt de pe lespede , pe treptele care conduceau spre ea. Stara înaintă cu sufletul la gură , apoi se opri brusc şi făcu vreo câţiva paşi înapoi. Bărbatul ce se apropia era costumat ca One-Jewel Jack - cu mască şi toate celelalte. De teamă că nu este Marcus şi de ceea ce ar putea să se mai întâmple , se albi la faţă.

Cele două persoane se înfruntară din priviri.

Atunci Marcus râse cu râsul acela leneş al lui , care de obicei îi provoca inimii ei un şoc de mânie , sau o amuza , ori mai degrabă îi făcea plăcere. Încet, zâmbind ironic , îşi scoase masca şi veni spre ea.

De uşurare , de bucurie , cuprinsă de dragoste , Stara bătu din palme şi îşi proiectă trupul spre el. Marcus o luă în braţe într-o lungă îmbrăţişare.

Simţindu-i bătăile plăcute ale inimii , Stara îşi ascunse faţa la pieptul lui. El o strânse cu putere într-o îmbrăţişare triumfătoare , cum nu mai strânsese pe cineva vreodată , iar ea simţi că este îmbrăţişată cum nu o mai făcuse cineva vreodată. Rămaseră aşa un timp , împreună.

În toiul exaltării lor , Marcus îi şopti cu o nuanţă de îngrijorare în voce :

– La naiba ! Nu eşti rănită ? Serios ? În nici un fel ? Dar ce fel de joc faci ? Şi pentru cine ?

Stara îl bătu uşor cu palma în piept.

– Am ştiut că ai să vii să mă salvezi. Cum l-ai convins pe duce să scape ocazia de a termina cu banda lui Jewel ?

Marcus râse batjocoritor , ceea ce pe Stara o făcu să exclame:

– Să nu-mi spui că i-a fost frică să vină.

Marcus încuviinţă amuzat , ceea ce pe Stara o

făcu să se încrunte ca un copil care descoperă slăbiciunile celor mari.

– Vai , ce rău îmi pare. Sunt... dezamăgită. Am sperat că vor avea loc lupte , să fie apărătorul meu , cavalerul meu , gata să rişte totul , ca să mă salveze.

– Duce , nu cavaler ! Ducii , după părerea lui şi a Lady-ei Gwendolen , nu trebuie să-şi bată capul să-i salveze pe alţii. De ce au servitori ?

– Salvarea mea doar o sarcină a servitorilor ? O, ce tăntălău ! Pentru că l-am lăsat să mă sărute ! Şi Lady Gwendolen a fost de acord ?

Marcus nu se mai sătura privindu-i faţa frumoasă. Lumina , ce se strecura din partea superioară , făcea ca ochii ei să arunce sclipiri furioase , pentru că fusese trădată şi totodată poznaşe pentru farsa pe care le-o jucase. Înţelegea cum o făcuse , dar nu şi de ce o făcuse.

– Tu ai scris scrisoarea ? o întrebă el , încercând să se stăpânească atât cât îi permiteau sentimentele ce începeau să pună stăpânire pe el.

– Eu am scris-o. N-a fost o lovitură reuşită ?

– Depinde în ce scop , spuse el cu prudenţă , căutând să ghicească adevărul din priviri.

– Dar cunoşti motivul. În timp ce îmi analizam

viitorul în încăperile mele , mi-am dat seama , dintr-o dată , ce mult am să regret , dacă planul tău dă greş. Reuşita lui ar fi însemnat să-l pierd pe duce fără a trebui , de fapt , să renunţ eu personal. Astfel , totul ar fi fost uşor pentru mine. Aş fi putut merge unde îmi dorea inima.

Şi aşa a fost.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Din cauza ta , bineînţeles.

– N-ar fi fost oarecum mai puţin complicat şi cred că mai cinstit să admiţi , aşa cum am făcut eu, că mă doreşti pe mine şi pur şi simplu să-l refuzi pe Excelenţa sa ?

– Da de unde ! Prostii ! Calea asta a fost mai plină de aventuri , nu crezi ?

– Nu se poate , zise el cu o undă de neîncredere. Sperai ca Excelenţa sa să vină , să te salveze. Nu a fost acesta un ultim test nu numai al sentimentelor tale , dar şi al pretendenţilor tăi ?

– Cerule , nu. N-am avut nici o îndoială că vei veni. Eşti aventurier. De fapt , cred că Duke-duke nici nu l-a împuşcat pe One-Jewel Jack. De altminteri , îţi aminteşti că şi eu am fost tâlhar şi l-am văzut la faţă , atunci când l-am somat. Probabil că totul a fost o înşelătorie. Ca şi întreaga poveste.

Foarte probabil ca Sir Percy să-l fi împuşcat.

– Nu , l-au ucis însoţitorii ducelui. Tâlharul a fost împuşcat cu o muschetă.

– A , chiar aşa cum mă aşteptam. Presupun că ţi-a propus să fii însoţit de oamenii lui. Speram chiar că , întrucât scopul era, după cum se presupune , ceva mai drag pentru el decât punga lui, va veni şi el. Dar eram sigură că tu vei lua conducerea. Intenţionam să vă aştept şi să-ţi las un semn ca tu să mă găseşti primul , să devii salvatorul meu şi astfel să mă cucereşti. Pregătisem şi o poveste drăguţă despre salvarea mea... cum am fost obligată să scriu biletul acela, de teamă să nu-l împuşte pe duce. O , pregătisem multe poveşti. Dar , când am văzut o singură persoană , am ştiut că eşti tu. Aşa că nu a mai fost nevoie de multă vorbărie. Ochii ei erau plini de emoţie şi încredere. Stătea încă ghemuită la pieptul lui şi îşi încheie veselă povestea. De fapt–, este mult mai simplu , că nu a mai venit nimeni altcineva. Dându-mi seama că eşti singur , am fost sigură că ai să-mi dai de urmă în locul nostru cunoscut. La început , când ai intrat în peşteră , ai mers pe un drum greşit. Atunci m-am înapoiat şi am făcut puţin zgomot , ca să mă descoperi.

– Chiar aşa ai făcut , pe legea mea ! zise el ,

ofensat. Era prea mult pentru priceperea lui de urmăritor. S-a sfârşit cu toată reputaţia mea , exclamă el mâhnit. Dar acum , domnişoară Carltons, pentru că te-am urmat cu supunere în peşteră şi suntem aici , împreună şi pentru că avem banii de răscumpărare, aş putea să comit indiscreţia să te întreb care este următorul tău scop ?

Stara îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să afirme că l-a ajutat.

– Desigur , intrarea ai găsit-o singur. Aici nu a fost vorba de nici o intervenţie din partea mea. Dar nu îţi auzeam paşii , aşa încât mi-a fost teamă că nu mă urmezi. Eşti , într-adevăr , un vânător cutezător.

– Mă flatezi , zise Marcus , în timp ce privirea lui nu exprima altceva decât dorinţa adevărului. Pot să trăiesc fără complimente de soiul celor pe care le făceai Excelenţei sale. Spune-mi acum, fără prea multă vorbărie - de ce ai făcut acest plan atât de complicat ?

Stara se amuză , lăsându-l să aştepte. Îi aruncă un zâmbet provocator , ca să îl facă să o urmeze , se căţără înapoi pe lespedea însorită , unde şezuseră îmbrăţişaţi apoi îl îndemnă bătând cu palma pe stânca tare , să vină să ia loc lângă ea , ceea ce el şi făcu.

– Cred că suntem în punctul unde am rămas când ne-a întrerupt ducele , data trecută , zise ea cu înflăcărare. M-am gândit că putem să ne întâlnim aici, să facem planuri de viitor. Am regretat atât de mult, încât am renunţat la tot ceea ce puteam să obţin. Dar intenţionez să păstrez răscumpărarea ca zestre din partea ducelui. Nu mă mustră conştiinţa să-i trec pe numele meu. Sper că nu ai de gând să-i restitui ducelui , aşa cum ai făcut şi cu bijuteriile.

– Ba da , am să-i înapoiez.

Stara scoase un geamăt , pentru că se aşteptase să-l convingă , însă el îi făcu semn să tacă.

– Sufletul tău este mereu legat de bani. Atunci de ce renunţi la o asemenea bogăţie pentru o viaţă de mizerie ?

– Aştepţi în zadar să-ţi răspund la această întrebare.

– Răspunde , obrăznicătură !

Stara oftă şi fu nevoită să recunoască faptul că o făcea pentru că nu putea să renunţe la sărutările lui.

– În ciuda riscului , într-o zi , cu trecutul tău , îi zise ea , ai putea foarte bine să mă părăseşti pentru o altă Violet. Teama aceasta m-a reţinut pentru o vreme , ca şi nevoia mea disperată, aş putea spune foarte bine , visul de a avea un cămin. Reţine ,

renunţ la Cliffview , ceea ce reprezintă un sacrificiu foarte mare. Asta s-o ţii minte , în eventualitatea că te-ai hotărî să te rătăceşti. Şi că ştiu să mânuiesc pistolul , să-ţi aduci aminte de asta şi în plus , chiar dacă nu am fost One-Jewel Jack veritabil , am fost cel puţin foarte aproape. Te previn !

Marcus nu se putu abţine să nu o sărute. O zăpăcită ! O nebună adorabilă ! O aventurieră ! Cu cât se gândea mai mult ce doritoare fusese ea să îşi asigure o viaţă îmbelşugată , cu atât se simţea mai mândru , că pentru el renunţase la planurile ei. Pe de altă parte , se simţea umilit din cauza sacrificiului ei, dar nu putea decât să îl încuviinţeze , ca şi cum ea nu ar fi avut altă alegere. Pentru că , într-adevăr , nici unul dintre ei nu ar fi procedat altfel. Fuseseră legaţi unul de altul de la început. O ţinuse mereu prezentă în mintea lui , în fiinţa lui , în ciuda timpului care trecuse şi chiar în clipele când fuseseră despărţiţi. Îl dezamăgise , atunci când ea nu acceptase să se unească şi fugise după ranguri şi bijuterii. Totuşi , revenirea ei , mai ales după ce îşi întrerupsese toate legăturile cu societatea în care petrecuse atât de mulţi ani , îl consola până în adâncul sufletului său.

Marcus rămase cu ea în braţe şi o ţinea strâns ca o compensaţie a tuturor acelor zile , când îi lipsise

atât de mult. Îmbrăţişarea lui avea o asemenea vigoare , încât Starei i se părea că se contopeşte cu el , amândoi ca o singură fiinţă , într-un abandon total al unuia faţă de celălalt.

– Eşti eroul meu , îi spuse ea , privindu-l fericită şi alintându-se pe lângă el ca o pisică.

El îşi lăsă capul pe spate să o poată privi drept în ochi.

– Spune-mi. Spune sincer în faţa mea : Marcus Justus , te iubesc numai pe tine.

– De două ori mai mult , de acum încolo , pentru că eşti salvatorul meu.

– Nu regreţi că l-ai pierdut pe duce ?

– Nu prea ! După ce a refuzat să mă smulgă din ghearele ticăloşilor , care m-au răpit.

– Din ghearele tale , vrei să spui , o corectă el râzând.

– Păi , Excelenţa sa nu are de unde să ştie. Nici chiar tu. Cred că a trebuit să înfrunţi o gloată întreagă de bandiţi pentru mine , îi zise ea mulţumită. Dar un gând brusc o făcu să şovăie. Ascultă , continuă ea, şocată de propria-i întrebare. De ce ai venit singur , dacă te aşteptai la o bandă întreagă ? Şi de ce te-ai costumat ca One-Jewel Jack ? Nu cred că te-ai aşteptat să prosteşti oamenii , pentru că ştiau că el

a murit. Începu să clipească repede ca şi cum şi-ar fi pierdut respiraţia brusc. Numai dacă... abia mai reuşi ea să murmure.

În timp ce ochii ei se măreau de surprindere , el se mulţumi să zâmbească şi îi înmână medalionul , pe care îl purtase cu el întotdeauna.

Capitolul 19

– Priveşte de aproape acest chip sculptat , o îndemnă el cu amabilitate.

Ea se uită la medalion şi apoi se încruntă.

– Mi-am mai aruncaţ o privire asupra lui şi întotdeauna mi s-a părut că are o oarecare asemănare cu mine. Dar tot aşa a spus şi Lady Gwendolen că seamănă cu ea. Şi mai sunt şi alte femei , cărora li se părea la fel.

– Toate vorbesc prostii. Eu personal l-am copiat după original. Adică după tine.

Ochii Starei sclipiră de încântare.

– Dar cum , când ? Aveai medalionul acesta , înainte de a mă cunoaşte la bal. În afară de cazul , dacă nu m-ai văzut mai înainte fără ştirea mea.

– Te-am văzut mai demult. Şi tu m-ai văzut mai demult. De fapt , acum vreo patru ani şi ceva. Erai

într-o caleaşcă cu nişte fete în drum spre şcoala domnişoarei Lavadale. Am făcut atunci un schimb de o mare semnificaţie. Tu te-ai aplecat peste fereastră şi mi-ai făcut un semn de rămas bun cu mâna , în timp ce razele lunii îţi scăldau faţa. Imaginea ta mi-a rămas în minte în toţi anii de hoinăreală. Te-am sculptat personal , din memorie.

Stara apucă medalionul şi fu de-a dreptul înspăimântată de revelaţia momentului.

– Eşti One-Jewel Jack ! exclamă ea. Ştiu , am avut sentimentul acesta , când m-ai sărutat pentru prima oară pe balcon. Era exact ca sărutul pe care îl visam mereu , după ce m-ai sărutat atunci în drum spre şcoală. Cerule , asta înseamnă că , toată viaţa mea , nu am mai iubit pe altcineva decât pe tine.

– Eu nu aş putea să afirm atât de mult , admise One-Jewel Jack cu mâhnire. Cu toate acestea , continuă el ca un jurământ , frumuseţea chipului tău a rămas permanent săpată în sufletul meu.

– Săpată şi păstrată în medalion , îl înţepă Stara. Apoi , amintindu-şi de prima lor întâlnire , oftă şi zise. Asta m-a făcut să mă substitui ţie. A fost o adevărată încântare să-ţi dau viaţă. Pentru că , în aparenţă , ai fost întotdeauna în inima mea. Dar cum

a fost posibil să-ţi aminteşti de o şcolăriţă ca mine, din atâtea altele ?

– Erai unică între toate femeile pe care le-am jefuit , zise el zâmbind.

– Pentru că nu am avut nici o bijuterie , pe care să ţi-o ofer ?

– Pentru că tu , în persoană , ai fost bijuterie a ta: primul tău sărut. În clipele acelea pentru mine a fost cea mai mare încântare , iar tu râdeai tot timpul , fără cea mai vagă teamă. De aceea te-am sculptat , ca să fii mereu cu mine. Voiam să-ţi păstrez amintirea , în timp ce voi călători.

Stara aruncă o privire medalionului şi îşi aminti că de multe ori se uitase la el , dar avu o bruscă reţinere.

– Ascultă , aş vrea să ştiu dacă mi-ai făcut ochi dulci de la început. Cu siguranţă că te-aş fi remarcat.

– Ei bravo ! făcu Marcus , dar Stara insistă.

– Dar m-ai recunoscut din prima noapte în balconul sălii de bal ?

– Nu. Nu te-am recunoscut. Totuşi am avut o presimţire... inima mea ştia. Ca şi când te-aş fi găsit.

– Şi eu la fel , şopti Stara , iar el trebui să o sărute de câteva ori ca să aline dorul amândurora.

Dar pe al lui mai mult şi-l aţâţă. Stara se retrase , dorînd ca să-i explice întreaga poveste , cu de-amănuntul , aşa cum unui copil îi place să audă toate detaliile basmului său preferat la culcare. Spune-mi , aşadar , când ai ştiut precis că eu sunt fata din medalion ?

– La scurt timp după noaptea aceea , îi răspunse el , cu dorinţa de a-i spune orice basm , atâta vreme cât avea să rămână molatecă şi drăgăstoasă în braţele lui. O , da , spre încântarea mea , de la prima privire te-am recunoscut. Apoi am verificat ciudata asemănare cu sculptura. Iar cele câteva amănunte adăugate m-au ajutat să fac legătura - ca acela că ai urmat şcoala domnişoarei Lavadale. Orice îndoială mi s-a spulberat , când te-ai transformat în One-Jewel Jack , dovedind , prin urmare , că ai cunoscut originalul. Apoi , când m-ai atacat să mă jefuieşti , am ştiut că trebuie să reacţionez repede , să nu te pierd. Trebuia să te cuceresc.

Stara îi ceru mai multe amănunte , ca de exemplu, cum s-a simţit , ca fiind adevăratul One Jewel Jack , atunci când ea a apărut ca dublura lui. Marcus zâmbi răspunzându-i că ea îl făcuse să simtă gustl propriului său medicament.

– Nu prea plăcut , îi spuse el , când m-am trezist

în vârful ţevii pistolului. Dar când te-am văzut nedeghizată , întâmplarea s-a transformat într-o surpriză plăcută. Principalul meu gând a fost cât de mult ne asemănăm.

– Într-adevăr , spuse ea. Apoi o alarmă o nouă idee. Dar în cine a tras ducele ? Nu în tine ?

– Dacă ar fi tras în mine şi-ar fi primit răsplata. Este clar că nu ai fost singura persoană care m-a imitat. În realitate , One-Jewel Jack şi-a încetat activitatea. cât timp am fost pe continent. Nu intenţionam să mai reiau jocul acesta. Am descoperit modalităţi mult mai eficiente de a-i ironiza pe cei din lumea bună. Dar tu l-ai readus în actualitate - mai ales cu Înălţimea sa , care răspândea peste tot povestea că tâlharul este un flăcău romantic - asta , evident , sub influenţa ta.

Stara surâse şi recunoscu :

– Da , am avut o ocupaţie plăcută , să-i transmit Lady-ei Gwendolen , visele mele de fată despre One-Jewel Jack. Şi , de fapt , am făcut-o din plin. Se îndrăgostise atât de tare de tâlharul meu , încât începuse să mă irite. Dar cred că ai fost mulţumit de cât de popular a devenit tânărul. Devenise pasiunea tuturor femeilor.

– Aiurea ! După ce l-ai transformat pe tânărul

aventurier într-un beţiv comic ? N-am să-ţi mulţumesc pentru acest gen de populatitate , atât timp cât eu am renunţat la această persoană şi nu am dorit să îşi mai facă apariţia , mai ales după ce m-am împăcat cu tatăl meu.

La pieptul lui , Stara murmură ceva , dar el nu era sigur dacă ea regreta neplăcerea ce îi crease , ori se amuza. În orice caz , el fu de părere să o consoleze , mângâindu-i părul lung.

– Dar , şopti ea , privindu-l drăgăstos , a fost doar o glumă , nu-i aşa ? Care le-a dat ceva probleme celor avuţi.

– Da , de fapt viaţa mea pe drumul acela devenise ca o glumă. Şi , de asemenea , un fel de răspuns împotriva tatălui meu şi a fratelui meu pentru atitudinea lor disprețuitoare faţă de mine şi de cei mai mici în rang.

– Nu te-ai temut niciodată că te vor prinde ? Mie mi-a fost teamă. Chiar şi în escapada aceasta , mi-a fost frică să nu fiu descoperită înainte de a duce totul la bun sfârşit.

– Sunt încântat să constat că ai contribuit puţin la lupta mea , în ultimul timp , continuă el să glumească. Dar Stara rămase complet captivată de mărturisirile lui cu privire la trecut. Nu te-ai închipuit

niciodată atârnând de un ştreang ? continuă el.

La această posibilitate neplăcută pentru iubitul ei, se albi la faţă şi se cutremură vizibil. Dar îngrijorarea ei îl potoli. Râse şi recunoscu cu părere de rău.

– Acestea mi-au venit aşa , fără să mă gândesc. Dar , de fapt , a fost mai mult decât o provocare. M-am considerat ca Robin Hood - împărţind poporului roadele eforturilor mele. Există foarte multe fiinţe la marginea drumului. Noi , la moşiile noastre şi în sălile de bal , sau în caleşti închise , rareori vedem adevărul. Suflete de englezi reduse la umilinţă din cauza existenţei lor. Da , Dumnezeule , cum pot privi unii la cei fără adăpost sau hrană , fără să dorească să le dea şi lor o bucăţică din surpulsul lor? Singura soluţie este să ieşi la drumul mare , să încerci să le schimbi întreaga viaţă.

Stara se ghemui şi mai mult în el. Ar fi vrut să fie împreună cu el , să iasă împreună.

– Probabil că putem să o mai facem , exclamă ea cu obişnuita-i vioiciune. Nu-i nevoie să o mai facem pe One-Jewel Jack. Am putea fi alte personaje şi să încercăm să schimbăm întreaga Anglie.

El se împotrivi.

– La început nu a fost rău să devin un fel de legendă. Dar trăind pe drumuri , suferi de singurătate

şi de tristeţea celui care este în afara legii. Mai există şi grija de a fi prins şi , apoi , nu toate caleştile poartă lorzi îmbuibaţi şi lacomi. În special pe femei mi-a părut rău să le sperii. Aşa a început legea lui One-Jewel Jack - încât ele considerau că a le jefui constituie un compliment. Am întâlnit o femeie, care şi-ar fi dat totul , atâta vreme cât aceasta s-ar fi considerat propriul ei omagiu.

– Ca Lady Gwendolen , încuviinţă Stara. Mi se pare curios că , atunci când o făceam pe One-Jewel Jack şi am văzut-o încântată de asemenea compliment , am avut un sentiment de dispreţ.

Îi aruncă o privire lui Marcus şi îşi dădu seama că interpretase corect tremurul din vocea lui ; se abţinea să nu râdă. Îi ceru să-i explice , ceea ce el făcu cu foarte mare indiferenţă , de ce femeile le ofereau bărbaţilor o altă recompensă , care era foarte plăcută.

În toiul mângâierilor lui , Stara simţi cum i se zbârleşte pielea.

– Ce vrei să spui ? Am sperat că nu ţi-ai permis! Dar cu siguranţă că ai făcut-o , ca şi cu mine , când eram o tânără şcolăriţă. m fost proastă , pentru că am crezut că am fost singura. Ca acum să aflu că asta era practica ta obişnuită. O , drace !

Marcus se obişnuise cu Stara. Dulce şi adorabilă o clipă - ca apoi să se aprindă şi să devină furioasă ca o viespe. Acum sărise şi se depărtase de el şi mergea cu paşi mari spre cascadă.

Marcus se repezi după ea , strigând şi o prinse , tocmai când încerca să se ascundă sub pânza de apă din faţa peşterii. Ştia să se mişte prin perdeaua de apă , cunoscând exact când să se aplece , să se sprijine de stâncă şi când să înainteze pas cu pas. Marcus se poticni şi se udă până la piele. Stângăcia lui o făcu pe Stara să înceteze gluma. Întinse mâna şi îl conduse în siguranţă pe sub cascadă. Mai făcură câţiva paşi urcând şi poposiră sus , deasupra căderii de apă. Soarele nu era destul de fierbinte , aşa că Stara , foarte grijulie , îl şterse cu baticul ei , în timp ce şuviţe din părul ei lung i se plimbau pe faţă , pe gât şi pe piept. O adevărată desfătare. Dar trebui să renunţe la baticul său , care nu o mai ajuta şi folosi bucle întregi de păr , cu care îi mângâie şi îi uscă pielea umedă. Amândoi erau atât de încântaţi , încât în timp ce se uscau unul pe altul , se aprinseră de-a binelea.

– Ne vom rostogoli în apă din nou , zise Stara , încercând să-l îndepărteze.

– Ne vom răcori , spuse el zâmbind.

– Da , dar trebuie să profităm de căldura soarelui. Vom avea mare nevoie de ea , când va veni iarna şi vom fi amândoi în frigul de pe drumuri.

– Pentru mine ai renunţat la multe , îi spuse el cu mândrie.

– Să nu-mi mai aminteşti , îi răspunse ea jumătate râzând , jumătate văitându-se. Dacă nu m-ai fi făcut să-i restitui perlele Lady-ei Gwendolen , am fi putut trăi din ele o bună bucată de vreme. Sau , dacă impostorul acela nu ar fi fost ucis , am fi apucat să ne procurăm ceva venituri.

– Vorbărie goală ! Nu vom mai fi în afara legii. Suntem ai naibii de respectabili , iubita mea. Nu ţi-am spus că One-Jewel Jack a fost executat ? M-am apucat să tai răul de la rădăcină , pentru că nu vreau să permit ca toţi aceşti coate goale să prolifereze. Da , inclusiv tu. Pe legea mea , când am descoperit că eram interpretat de o femeie , era aproape să leşin. Oricum , cel puţin tu ai mai mult stil decât nechibzuitul acela de servitor care s-a jucat de-a uciderea mea şi a fost scos din joc de Excelenţa sa la prima lui apariţie. Ce sfârşit nedemn pentru un bărbat atât de distins ca One-Jewel Jack ! Dacă aş fi acţionat mai repede , cu o ieşire onorabilă , aş fi făcut-o mai înainte de a interveni cârpaciul acela.

– Cârpaci ? Cine , ducele sau impostorul ?

– Amândoi.

– Referindu-mă la ultimul , nu crezi că aş fi obligată să-i restitui inelul ? întrebă Stara, cu o oarecare nuanţă de regret în voce.

Marcus consideră necesar să îi povestească despre generozitatea Excelenţei sale şi chiar a Înălţimii sale. Totuşi , în clipele acelea de încordare nu era sigur dacă dorea ca ea să păstreze sentimente plăcute din partea altora , în afară de el. Cu părere de rău , dar cu oarecare importanţă , o informă că nu era chiar atât de săracă cum presupunea.

– Ai pierdut o scenă foarte convingătoare între cei doi nobili. Lady Gwendolen a început să-mi reproşeze că intervenţia mea în ajutorul tău este dovada lipsei de respect faţă de ea. Îţi redau întocmai ultimatumul ei : ori rămân lângă ea , ori va rupe logodna. Spre deosebire de unii oameni , care ar fi oscilat în asemenea împrejurări , trebuie să iei notă că eu te-am ales fără şovăire pe tine , la care Înălţimea sa a decis că ducele are prioritate asupra ei. Avea un fel de logică ce se datorează educaţiei sale , după felul cum îl convingea pe duce că trebuie să renunţe la tine , pentru că ai fost răpită. Nu a avut nevoie decât de câteva cuvinte. Şi , ca un gentleman

mărinimos , nu a avut nimic împotrivă să te răsplătească , acordându-ţi moşia de la Canalul Mânecii...

– O casă... o casă ! îl întrerupse Stara alergând. O urmă în fugă , îîi luminişul din faţa peşterii. Acolo, într-o poziţie mai puţin precară , ea găsi spaţiul necesar să dea frâu liber încântării ei. Îi luă mâna şi îl făcu să facă piruete împreună cu ea. Marcus nu se putu abţine să nu râdă , deşi îi părea rău că nu el fusese cel care îi produsese asemenea veselie. Dumnezeule , continuă ea , vom avea o casă. Era singurul lucru pe care îl regretam... Doar un pic , adăugă ea grăbită , să nu îşi indispună iubitul.

– Vei avea întotdeauna o casă. Pot să jur. Dar casa ta , mai ales , va fi în inima mea. Acolo va fi , îţi jur , nu vei avea o siguranţă mai mare nici... în cer.

Suspinând , Stara se sprijini de pieptul lui , dar continuă să viseze fericită.

– Vom avea o viaţă extraordinar de plăcută pe insula noastră. De fapt , dacă-ţi aminteşti , este o aşezare perfectă , în caz că ne plictisim şi vom dori să ne apucăm de contrabandă.

Marcus izbucni în râs , fermecat de felul în care

gândea cutezătoarea şi incorijibila lui aventurieră. Apoi , o informă că discutase situaţia lui împreună cu tatăl şi fratele lui , iar aceştia fuseseră de acord că merita să fie reabilitat , chiar dacă se va căsători cu femeia pe care o iubeşte şi nu cu Lady Gwendolen.

– Am pretins că ducele a avut succes datorită poziţiei sale şi , întrucât şi ei au aceeaşi concepţie de viaţă , au înţeles. După aceea am aflat , zise el clipind din ochi cu satisfacţie , că de fapt , fratele meu nu dorea să mă căsătoresc cu o femeie cu o situaţie mai înaltă decât cea a soţiei lui , care este doar fiica unui baronet. Aşa că renta este sigură , ca şi moşia mamei mele.

– Sfinte Dumnezeule ! exclamă Stara. Mă iei peste picior ? Avem două moşii !

– Mai mult decât atât , dacă vrei să accepţi , Lady Gwendolen vorbea despre una din Richmond , dar atunci eram atât de înnebunit , încât nu prea aveam chef să negociez. Nici nu mă gândeam că trebuie ori s-ar cuveni să dispunem de mai mult... S-a pomenit , de asemenea , de nişte bijuterii , pe care el le-a comandat după gustul tău. Adică , zise Marcus strâmbând din nas cu răceală , dacă preferi oferta lui în locul medalionului pe care

l-am sculptat pentru tine.

Stara rămase pe gânduri năucită.

– Putem să le acceptăm pe toate şi pe fiecare în parte ? Dar este corect ? Eram sigură că trebuie să renunţ la ceva. La început am renunţat la dragoste ca să îmi asigur viitorul. Apoi , când te-am ales pe tine , am renunţat la siguranţa mea pentru dragoste. Cum este posibil acum să le avem pe amândouă ? Precis că este prea mult. Prea minunat ! Să fie un final atât de fericit ? Sau mă voi reîntoarce să-l găsesc pe Excelenţa sa amenințându-mă aşa cum am fost amenințată toată viaţa de familia Pinkerton... şi să sper mereu.

Marcus o cuprinse în braţe şi o asigură că nu trebuie să îi mai fie teamă. Nu va avea nevoie să îşi pună viaţa în pericol din nou. Într-adevăr , singura lui pretenţie a fost ca ea să renunţe la aventuri , pentru că nu putea risca să o piardă din nou , aşa cum s-a temut atunci când a aflat că a fost răpită.

După ce îl sărută de câteva ori ca să-l liniştească, Stara se întrebă ce se va întâmpla cu ei , dacă se va lăsa de aventuri şi nu se va mai autorăpi.

– Cred că ar fi trebuit să ne căsătorim cu nobilii noştri , la urma urmelor.

– Prostii. Ai fi fost puţin cam nechibzuită. Ar fi trebuit să îmbrac costumaţia mea de tâlhar , pentru ultima oară , ca să te despart de Excelenţa sa şi să te ţin la adăpost , până ţi-ai fi dat seama că eu şi cu tine trebuie să fim împreună.

Faţa Starei se umplu de mâhnire pentru această şansă pierdută.

– La naiba , mi-ar fi plăcut atât de mult ! Numai dacă aş fi aşteptat. Suspinele ei de regret continuară, încât iubitul ei fu nevoit să îi promită o mare răpire, de îndată ce se vor căsători. De fapt , dorea să o facă în fiecare an , ca aniversare a căsătoriei lor.

– Şi totul s-a terminat aşa cum am dorit , spuse Stara , în toiul continuei lor îmbrăţişări.

– Eşti cea mai înfocată aventurieră.

– Te înşeli ! După ce ai recunoscut că eşti adevăratul One-Jewel Jack , ce obraz mai ai să mă numeşti aventurieră ? Deşi sunt de acord că pot s-o iau ca pe un compliment. De fapt , dacă nu m-aş fi aventurat şi nu aş fi manevrat , nu aş fi câştigat ceea ce am dorit de mult timp. Pe tine.

Marcus nu putut să o învinuiască pentru această concluzie. Reuşi doar să o completeze cu amabilitate:

– Eşti o aventurieră nebunatică , aşa cum îmi

place mie şi o sărută de nenumărate ori.

Stara , aventuriera , rămase în braţele lui iubitoare găsind , în sfârşit , ceea ce îşi dorise toată viaţa : o casă , o rentă , o dragoste adevărată şi un aventurier cu care , la urma urmelor , se putea împăca. Atâta timp cât o dorea din toată inima.

Sfârşit

Comanda nr. 444
Imprimeria „Ardealul" Cluj